บทที่ ๑
กล่าวนำการรบด้วยวิธีรับ

๑. ความมุ่งหมาย (Purpose) ความมุ่งหมายของการตั้งรับเพื่อควบคุมหรือรักษาภูมิประเทศ รอเวลา พัฒนาสภาวะให้พร้อมที่จะทำการรุก หรือเพื่อออมกำลัง ณ พื้นที่หนึ่ง และรวมกำลังทำการรุกในพื้นที่อื่น

๒. ภารกิจ (Mission) ภารกิจของทหารราบในการตั้งรับคือ เพื่อหยุดยั้งข้าศึกที่เข้ามาในพื้นที่การรบด้วยการยิงขับไล่การเข้าตีด้วยการรบประชิด ทำลายข้าศึกด้วยการตีโต้ตอบ ทั้งนี้ด้วยการสนับสนุนจากอาวุธอื่น ๆ สำหรับหมู่ปืนเล็กสามารถแยกภารกิจเหล่านี้ออกเป็น ๓ ส่วน.-

ก. ทำลายข้าศึกด้วยการยิงในโอกาสแรกที่เข้ามาในระยะยิงของอาวุธเบา ข้าศึกจะต้องถูกทำลายให้ไกลจากที่มั่นให้มากที่สุดเท่าที่กระทำได้ การเข้ามาใกล้ของข้าศึกจะก่อให้เกิดความสูญเสียแก่ฝ่ายเรามากขึ้น

ข. ถ้าการเข้าตีของข้าศึกสามารถเคลื่อนที่เข้ามายังที่ใดที่หนึ่งและทำการตะลุมบอน หมู่จะขับไล่การเข้าตะลุมบอนด้วยการยิงอย่างต่อเนื่อง โดยเป็นส่วนหนึ่งในการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย และการต่อสู้แบบเข้าประชิดตัวถ้าจำเป็น

ค. ถ้าข้าศึกเจาะที่มั่นของหมวด หมู่ยังคงต่อสู้ในที่มั่น ทำการยิงไปยังข้าศึกที่เจาะเข้ามา ร่วมทำลายข้าศึกด้วยการตีโต้ตอบและจัดที่มั่นขึ้นใหม่

๓. คำจำกัดความ (Definitions)

ก. เขตการยิง (Sector of Fire) คือพื้นที่หนึ่งที่ถูกครอบคลุมด้วยการยิงของบุคคล หน่วย (พวกยิงหรือหมู่) หรืออาวุธประจำหน่วย พื้นที่นี้จะมีรูปร่างเป็นรูปสามเหลี่ยมประกอบด้วยเขตจำกัดทางข้างและเขตจำกัดข้างหน้า (ตามรูปที่ ๑) ในหมวดปืนเล็กเขตการยิงจะถูกกำหนดให้กับบุคคล พวกยิงและหมู่ ปกติแล้ว ผบ.หมู่ ไม่มีเขตการยิงเพราะหน้าที่หลักของ ผบ.หมู่ ในการตั้งรับคือกำกับและควบคุมการยิงของหมู่ ประโยชน์ในการกำหนดเขตการยิง เพื่อให้มั่นใจว่าพื้นที่รับผิดชอบในการตั้งรับได้ถูกครอบคลุมด้วยอำนาจการยิง จะมีการกระจายอำนาจการยิงอย่างดีและสมบูรณ์ที่สุดในพื้นที่ข้างหน้า และมั่นใจว่ามีการสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยมีการยิงเหลื่อมล้ำกันระหว่างเขตการยิงข้างเคียง หมวดปืนเล็กจะถูกกำหนดที่มั่นการรบให้ทำการตั้งรับ ที่มั่นการรบของหมวดจะมีการป้องกันโดยเขตการยิงของหมู่และภายในเขตการยิงของหมู่ก็จะครอบคลุมด้วยเขตการยิงของพวกยิง

๑) เขตจำกัดทางข้าง (Lateral Limits) คือแนวทางข้างของเขตการยิงจากที่วางตัวไปยังที่หมายเด่นชัดในภูมิประเทศที่ถูกกำหนดขึ้น ที่หมายจำกัดเขตทางข้างที่กำหนดขึ้นนี้ควรอยู่บริเวณเขตจำกัดด้านหน้าของเขตการยิง ทุกคนในพวกยิงจะได้รับมอบเขตการยิงเดียวกัน ใกล้กับที่วางตัวจะปักหลักเพื่อจำกัดการยิงทางข้างขึ้น ๒ หลัก หลักนี้จะอยู่ในแนวเดียวกับเขตจำกัดทางข้าง ใช้เพื่อทราบเขตจำกัดทางข้าง เมื่อทำการยิงในทัศนวิสัยจำกัด และควรจัดทำหลักเขตจำกัดทางข้างตั้งแต่ก่อนมืด

๒) เขตจำกัดด้านหน้า (Forward Limit) เขตจำกัดด้านหน้าถูกกำหนดในระยะที่อาวุธจะเริ่มเปิดฉากการยิง สำหรับปืนเล็กและปืนเล็กกลจะกำหนดไว้ที่ระยะยิงหวังผลสูงสุด หากเป็นไปได้จะกำหนดภูมิประเทศเด่นชัดใช้เป็นที่สังเกต ฝ่ายข้าศึกเมื่อผ่านแนวนี้จะตกอยู่ภายใต้การยิง ผบ.หมู่ ใช้เป็นมาตรการในการควบคุมของอาวุธปืนเล็ก

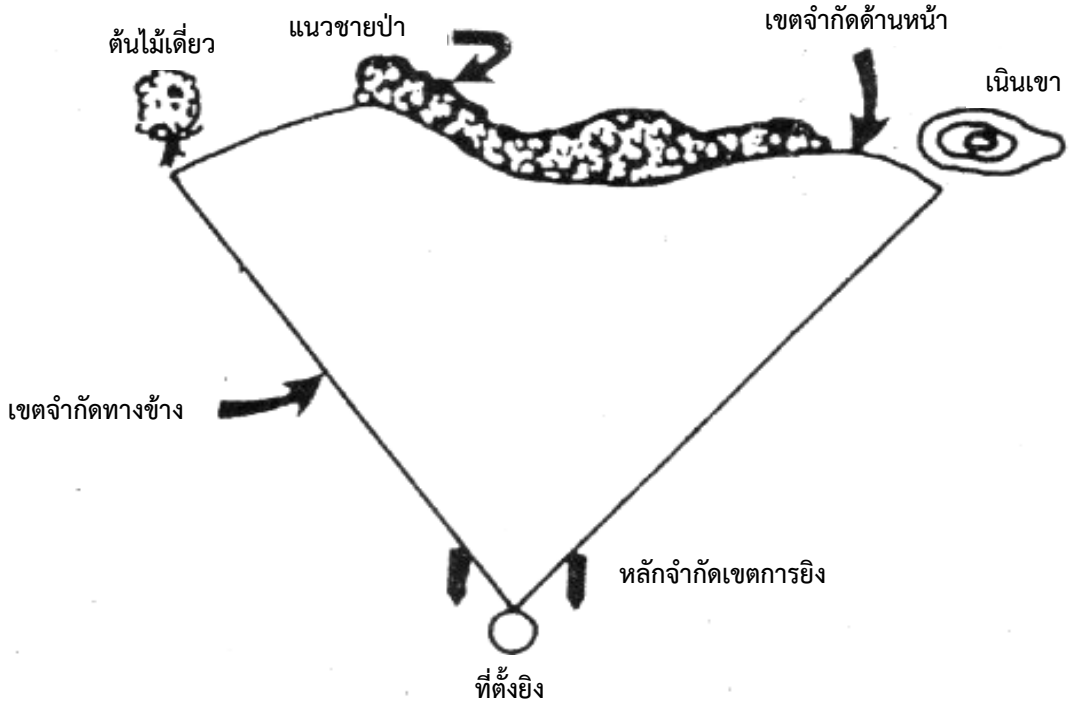

รูปที่ ๑ เขตการยิง

ข. ที่มั่นต่อสู้ (Fighting Position) ที่มั่นต่อสู้ คือที่มั่นตั้งรับบนพื้นดินที่ใช้ทำการยิงโดยบุคคล หน่วยยิง (หมู่หรือพวกยิง) หรือโดยอาวุธประจำหน่วย ก่อนที่จะกำหนดที่มั่นและมอบเขตการยิง ต้องพิจารณาอย่างระมัดระวังถึงความเปลี่ยนแปลงของพื้นยิง โดยใช้ท่านอนยิงตรวจสอบว่าการยิงจะครอบคลุมตลอดเขตการยิง ก่อนที่จะทำการขุดดัดแปลงที่มั่น ที่มั่นที่ดีจะมีพื้นยิงดี ให้การกำบังและซ่อนพรางสูงและมีความสะดวกที่จะควบคุมการยิงโดย ผบ.หน่วย

๑) <u>ที่มั่นหลัก</u> (Primary Fighting Position) ที่มั่นหลักคือที่มั่นที่ดีที่สุดที่สามารถทำการยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงที่ได้รับมอบ บุคคล พวกยิง หมู่และอาวุธประจำหน่วยจะถูกกำหนดที่มั่นหลัก

๒) <u>ที่มั่นสำรอง</u> (Alternate Fighting Position) ตามปกติแล้วไม่กำหนดที่มั่นสำรองให้กับบุคคลหรือหน่วยในหมวด แต่จะกำหนดที่มั่นสำรองให้กับอาวุธประจำหน่วย ที่มั่นสำรองนี้จะสามารถใช้ยิงภารกิจเดิมให้สำเร็จลุล่วงไปได้ในเมื่อไม่สามารถอยู่ในที่มั่นหลัก หรือไม่เหมาะสมที่จะใช้ที่มั่นหลักปฏิบัติภารกิจต่อไป

๓) <u>ที่มั่นเพิ่มเติม</u> (Supplementary Fighting Position) สิ่งที่น่ากลัวอย่างยิ่งสำหรับฝ่ายเข้าตีและตั้งรับคือการถูกจู่โจม ฝ่ายเข้าตีจะพยายามจู่โจมฝ่ายตั้งรับด้วยการซ่อนพรางการเคลื่อนที่จนกระทั่งเข้าตะลุมบอนฝ่ายตั้งรับที่จะพยายามจู่โจมฝ่ายเข้าตีด้วยการปกปิดที่ตั้งที่แท้จริง ขอบเขตและการกำหนดที่มั่นด้วยการชักนำให้ฝ่ายตรงข้ามประมาณสถานการณ์และผลที่จะเกิดได้ไม่ถูกต้องและตัดสินใจผิดพลาด

ที่มั่นเพิ่มเติมจะถูกจัดเตรียมขึ้นเพื่อต้านทานการเข้าตีในทิศทางอื่น จากทิศทางเข้าตีหลักที่ได้คาดหมายไว้ ที่มั่นเพิ่มเติมเป็นที่มั่นแห่งที่สองที่ไม่สามารถทำการยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงเดิมเหมือนที่มั่นหลัก ในบางสถานการณ์แนวทางเคลื่อนที่ของฝ่ายเข้าตีที่เหมาะสมอาจจะเปลี่ยนไประหว่างการเข้าตี เวลากลางวันและเวลากลางคืน หรือช่วงทัศนวิสัยจำกัดอื่น ๆ การย้ายที่มั่นของฝ่ายตั้งรับจึงเป็นสิ่งจำเป็น สถานการณ์เช่นนี้มักจะต้องมีการย้ายเข้าที่เพิ่มเติม เมื่อเข้ายึดที่มั่นต้องมั่นใจว่าจะสามารถป้องกันการเข้าตีจากทิศทางอื่นนอกเหนือไปจากการใช้ที่มั่นหลัก การย้ายไปยังที่มั่นเพิ่มเติมควรใช้เส้นทางที่มีการกำบังและซ่อนพรางเมื่อทำได้

ค. ที่มั่นการรบ (Battle Position) คือพื้นที่ได้รับการเพ่งเล็งและได้รับการดัดแปลงเพื่อการตั้งรับที่มั่นการรบจะถูกกำหนดให้กับกองพัน กองร้อย และหมวด ที่มั่นการรบจะถูกลำดับขึ้นให้มีเขตการยิงที่มีการสนับสนุนซึ่งกันและกัน ที่มั่นการรบของหมวดจะถูกกำหนดเขตจำกัดการยิงทางขวาและซ้าย เขตจำกัดการยิงเป็นแนวที่กำหนดขึ้นให้เกิดพื้นที่ที่อาวุธยิงสามารถทำการยิงลงพื้นที่นี้ได้ เขตจำกัดการยิงนี้ควรกำหนดด้วยภูมิประเทศเด่นชัดสังเกตง่าย และไกลออกไปข้างหน้าจนสุดระยะยิงหวังผลของปืนเล็ก (ตามรูปที่ ๒)

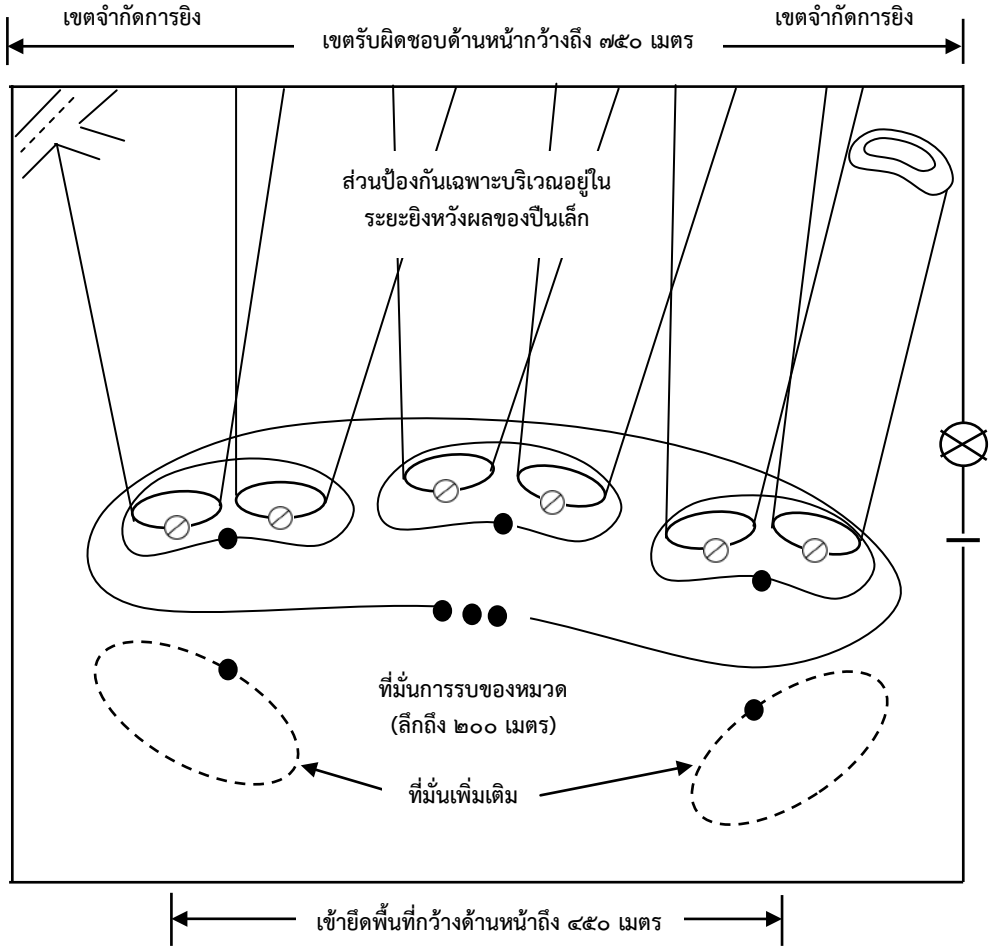

รูปที่ ๒ ที่มั่นการรบของหมวดในแนวหน้า

ง. ขอบหน้าพื้นที่การรบ (Forward Edge of the Battle Area) หรือ ขนพร. (FEBA) คือเขตจำกัดหน้าสุดของหน่วยรบบนพื้นที่ได้จัดตั้งขึ้นใช้ ขนพร. เป็นมาตรการควบคุมการแบ่งพื้นที่ระวังป้องกันจากพื้นที่การรบหลัก (Main Battle Area) ไม่จำเป็นที่หน่วยต้องเข้ายึดบนแนว ขนพร. แต่ควรมีการควบคุมแนวนี้ได้ด้วยการยิงของฝ่ายเดียวกัน

จ. พื้นที่การรบหลัก (Main Battle Area) คือพื้นที่จากแนว ขนพร.ออกไปทางด้านหลังเป็นที่ซึ่งฝ่ายตั้งรับจะทำการสู้รบ ณ บริเวณนี้ พื้นที่การรบหลักจะถูกแบ่งเป็นส่วนให้กับหน่วยรอง กองร้อยอาจเป็นส่วนหนึ่งในการตั้งรับหรือถูกกำหนดให้ยึดครองที่มั่นการรบ (Battle Position)

ฉ. พื้นที่ระวังป้องกัน (Security Area) พื้นที่ระวังป้องกันจะจัดตั้งขึ้นข้างหน้าแนว ขนพร. หมู่อาจถูกกำหนดให้เป็นส่วนหนึ่งของส่วนระวังป้องกัน หรืออาจให้รับผิดชอบเป็นส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณข้างหน้าที่มั่นการรบของหมวด

ช. ทิศทางยิงหลัก (Principal Direction of Fire ; PDF) ทิศทางยิงหลัก คือทิศทางที่กำหนดไว้แน่นอนในเขตการยิงของอาวุธวิถีราบซึ่งเป็นทิศทางเดียวกันภารกิจหลักในการยิง ภายในหมู่ปืนเล็กจะกำหนดทิศทางยิง

หลักให้กับปืนเล็กกล หน่วยจะไม่ได้รับมอบทิศทางยิงหลัก บางทีอาจกำหนดทิศทางยิงหลักให้กับพลปืนเล็กในช่วงทัศนวิสัยจำกัด ผบ.หมู่ และนายพวกยิงจะไม่ได้รับมอบทิศทางยิงหลัก และจะไม่กำหนดทิศทางยิงหลักมากกว่า ๑ ทิศทางให้กับปืนเล็กกล จะแสดงให้ทราบทิศทางยิงหลักโดยชี้ไปยังภูมิประเทศเด่นชัด ภูมิประเทศที่ถูกกำหนดขึ้นนี้อาจเป็นลักษณะที่หมายหรืออาจเล็งด้วยแนวสายตาถ้าไม่มีที่หมายเด่นชัด เขตจำกัดของที่หมายควรชี้ให้เห็นบนพื้นดินเมื่อมีความต้องการยิงกระจายไปตามแนวทิศทางยิงหลัก หลักที่ปักไว้ใกล้ที่ตั้งยิงจะเป็นประโยชน์ในการแสดงให้ทราบถึงทิศทางยิงหลักในช่วงเวลาทัศนวิสัยจำกัด ทิศทางยิงหลักมีเพื่อ.-

๑) ครอบคลุมช่องว่างในแนวยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายของปืนกล

๒) ครอบคลุมภูมิประเทศที่จะเป็นอันตรายต่อที่มั่นการรบของหมวดหรือกองร้อย เช่น ทำการยิงไปยังแนวทางเคลื่อนที่หรือยอดเนินซึ่งอาจเกื้อกูลข้าศึกที่จะใช้เป็นจุดได้เปรียบ (ตามรูปที่ ๓) ไม่จำเป็นต้องทำการยิงเป็นจุดต่อที่หมายสำคัญในทิศทางยิงหลัก อย่างไรก็ตามความต้องการยิงให้ครอบคลุมที่หมายสำคัญจึงควรให้มีการกระจายการยิงบ้างเล็กน้อย ทิศทางยิงหลักอาจอยู่ที่ใดที่หนึ่งในเขตการยิง

๓) ป้องกันอาวุธประจำหน่วย ด้วยการยิงผ่านหน้าอาวุธนั้น ๆ

๔) เพิ่มการยิงทางปีกให้กับที่มั่นการรบ เมื่อไม่มีเป้าหมายข้างหน้า

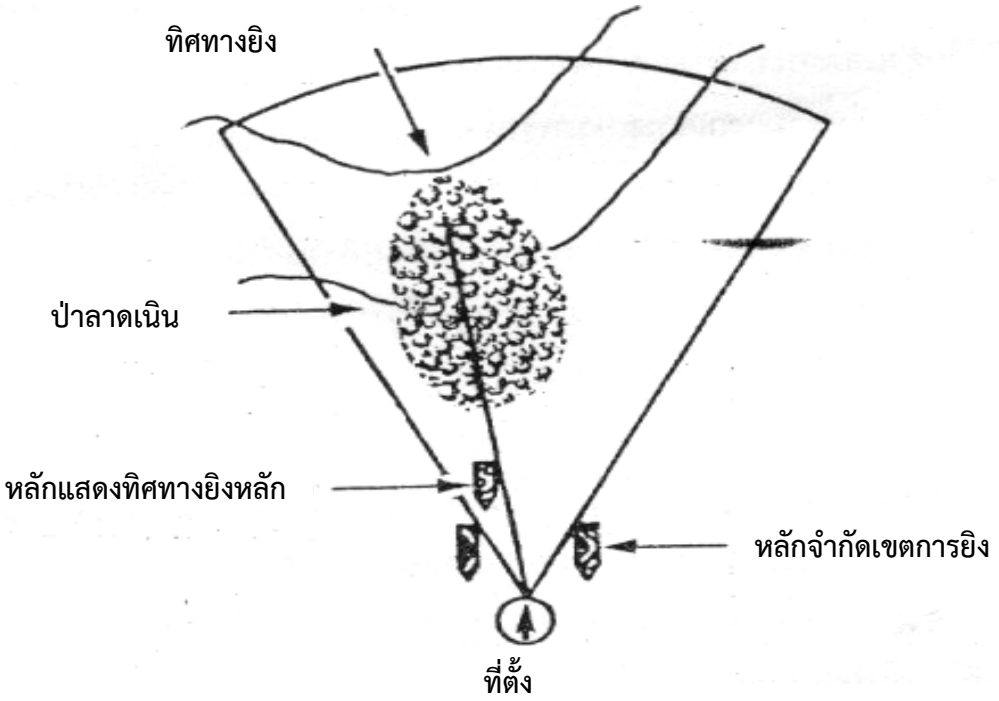

รูปที่ ๓ ทิศทางยิงหลัก

๔. <u>หลักการตั้งรับ</u> (Fundamentals of Defense) หลักการตั้งรับต่อไปนี้ใช้กับหน่วยทางยุทธวิธีได้ทุกระดับ (พวกยิง หมู่ หมวด กองร้อย ฯลฯ) ประโยชน์ของหลักการนี้จะเพิ่มโอกาสแห่งความสำเร็จในการตั้งรับให้กับ ผบ.หน่วย

ก. การเตรียมการ (Preparation) ปกติแล้วฝ่ายตั้งรับจะเข้าถึงสนามรบก่อนฝ่ายเข้าตี เมื่อเข้าถึงพื้นที่ตั้งรับ ผบ.หมู่ จะต้องได้ทราบจาก ผบ.หมวดว่าตนมีเวลาเท่าไรในการเตรียมที่มั่นตั้งรับ หากมีเวลาพอ ผบ.หมู่จะต้องใช้เวลาอย่างชาญฉลาด หากเวลามีไม่พอ ผบ.หมู่ ต้องจัดการตั้งรับเร่งด่วน

ข. การรวมกำลัง (Concentration) กำลังรบต้องรวมกันเพื่อเตรียมที่จะทำการรบ ณ จุดที่เหมาะสมที่สุด สำหรับ ผบ.หมู่ ในความมุ่งหมายนี้ต้องจัดตั้งที่มั่นของหมู่ตามที่ ผบ.หมวด กำหนด

ค. ความอ่อนตัว (Flexibility) ในระดับหมู่จะต้องดำรงความอ่อนตัวไว้ตลอดการปฏิบัติและพร้อมที่จะเผชิญต่อการคุกคามของข้าศึก ผบ.หมู่ ต้องถามตนเองอยู่เสมอว่า “เราจะทำอะไร ถ้าข้าศึก.....”

ง. ใช้การรุกให้มากที่สุด (Maximum Use of Offensive Action) โดยปกติหมู่จะได้รับกิจจาก ผบ.หมวด เพื่อจัดการลาดตระเวนตรวจการณ์ในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อดำรงการเกาะติดข้าศึก ผบ.หมู่ ต้องปลูกฝังให้กำลังพลในหมู่มีจิตใจรุกรบและห้าวหาญ การสะสมยุทโธปกรณ์พิเศษ เพื่อความสะดวกสบายจนเป็นผลเสียทางสภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะทำให้หมู่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้อย่างรวดเร็วและห้าวหาญ ต้องไม่กระทำ

จ. ใช้ภูมิประเทศให้เป็นประโยชน์ (Proper Use of Terrain) ใช้ประโยชน์จากภูมิประเทศในแง่คิดทางทหารให้มากที่สุด ได้แก่ภูมิประเทศสำคัญ การตรวจการณ์ การกำบังและซ่อนพราง สิ่งกีดขวางและแนวทางเคลื่อนที่ (KOCOA)

ฉ. ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (Mutual Support) หน่วยและอาวุธสนับสนุนจะถูกกำหนดที่ตั้งและวางกำลังในที่สามารถช่วยเหลือกันได้ การแยกอยู่โดดเดี่ยวจะถูกทำลายโดยข้าศึกได้ง่าย ที่มั่นในการตั้งรับควรเป็นที่ซึ่งอย่างน้อยที่สุดต้องทำให้การเข้าตีของข้าศึกต่อหน่วยหนึ่งต้องตกอยู่ภายใต้การยิงจากอีกหน่วยหนึ่งด้วย

ช. ตั้งรับในทางลึก (Defense in Depth) หมู่จะวางกำลังทั้ง ๒ พวกยิง ในแนวหน้ากระดานในการดำเนินการตั้งรับ หมู่จะต่อสู้ข้าศึกตั้งแต่ระยะยิงไกลสุดของอาวุธเบา (Maximum small arms range) และจะยิงต่อไปจนหยุดข้าศึกได้ ถ้าข้าศึกสามารถเจาะแนวตั้งรับของหมู่ หมู่ที่ถูกเจาะอาจเคลื่อนย้ายเข้าที่มั่นเพิ่มเติมเพื่อต่อสู้กับข้าศึกต่อไป หรืออาจเป็นส่วนหนึ่งของการตีโต้ตอบเพื่อขับไล่ข้าศึก

ซ. การจู่โจม (Surprise) ผบ.หมู่ จะใช้วิธีการทุกอย่างที่มีอยู่ทำให้ข้าศึกเข้าใจผิด หรือไม่ทราบที่ตั้งที่แท้จริง กำลังการจัดวางกำลัง และอาวุธ เช่น การวางอาวุธประจำหน่วยในเขตของหมู่

ฌ. ความรู้เกี่ยวกับข้าศึก (Knowledge of the Enemy) เนื่องจากการตั้งรับเป็นการตอบโต้อย่างกว้างขวางต่อการกระทำของฝ่ายเข้าตี ผบ.หมู่ ต้องทราบจาก ผบ.หมวด เกี่ยวกับความสามารถของข้าศึกที่หมู่จะต้องเผชิญ ความคิดว่าข้าศึกจะสามารถทำอะไร ใช้อาวุธอะไร และมีกำลังเท่าไร ซึ่งเป็นเครื่องช่วย ผบ.หมู่ ในการจัดการตั้งรับของตนให้พร้อมจะเผชิญกับการคุกคามเหล่านี้

๕. <u>ภารกิจในการตั้งรับของหมู่</u> (Defensive Missions of the Squad) หมู่จะได้รับมอบภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๓ แบบต่อไปนี้.-

ก. <u>หมู่ในแนวหน้า</u> (Frontline Squad) หมู่อาจทำการตั้งรับโดยเป็นส่วนหนึ่งของหมวดในแนวหน้า และมีภารกิจที่หยุดข้าศึกไว้หน้าที่มั่นการรบของหมวดด้วยการยิงและขับไล่ด้วยการรบประชิด ถ้าข้าศึกเข้ามาถึงที่มั่นการรบ จากภารกิจดังกล่าวจึงต้องกำหนดที่มั่นและเขตการยิงให้กับหมู่ หมู่จะยึดที่มั่นไว้และถอนตัวหรือเข้ายึดที่มั่นแห่งอื่นก็โดยคำสั่งจากหน่วยเหนือเท่านั้น

ข. <u>หมู่ในส่วนของกองหนุน</u> (Squad as Part of the Reserves) หมู่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งของกองหนุนในระหว่างการตั้งรับ ถ้าเป็นส่วนหนึ่งของหมวดหนุน ปกติก็จะถูกกำหนดที่มั่นไว้หลังหน่วยในแนวหน้าและสนับสนุนหน่วยเหล่านั้นด้วยการยิง ที่มั่นและเขตการยิงที่ได้รับมอบมักจะเป็นการยิง รวมทั้งการยิงจากข้างหลังไปทางปีก หรือช่องว่างระหว่างหมวดในแนวหน้า หมู่ที่เป็นส่วนหนึ่งของหมวดหนุนอาจได้รับมอบที่มั่นและเขตการยิงเพื่อสกัดกั้นการเจาะของข้าศึกที่จะเข้ามายังที่มั่นการรบของหมวด หมู่ในส่วนของหมวดหนุนของกองร้อยอาจเป็นส่วนหนึ่งของการตีโต้ตอบ เพื่อขับไล่ข้าศึกจากที่มั่นในการรบกองร้อย

ค. <u>หมู่ในส่วนระวังป้องกัน</u> (Squad as a Security Element) ระหว่างการตั้งรับหมู่อาจเป็นส่วนหนึ่งของส่วนระวังป้องกันอยู่ข้างหน้าที่มั่นการรบของหมวด ภารกิจของหมู่ในส่วนนี้ คือหาข่าวเกี่ยวกับข้าศึก รั้งหน่วง ลวง และทำลายระเบียบส่วนหน้าของข้าศึก

๖. <u>พวกยิงในการตั้งรับ</u> (The Fire Team in the Defense)

ก. การจัดการตั้งรับบนพื้นดิน (Organization of the Ground) ผบ.หมู่ จะจัดการตั้งรับของพวกยิงโดยกำหนดเขตการยิงและทิศทางยิงหลักสำหรับปืนเล็กกลให้ ผบ.หมู่ จะเลือกภูมิประเทศเด่นชัดเพื่อแสดงให้

ทราบถึงเขตทางข้างและเขตจำกัดด้านหน้าของเขตการยิงให้กับพวกยิง และชี้ให้เห็นบนพื้นดินให้เป็นที่มั่นที่พวกยิงจะเข้ายึดครอง (ตามรูปที่ ๔)

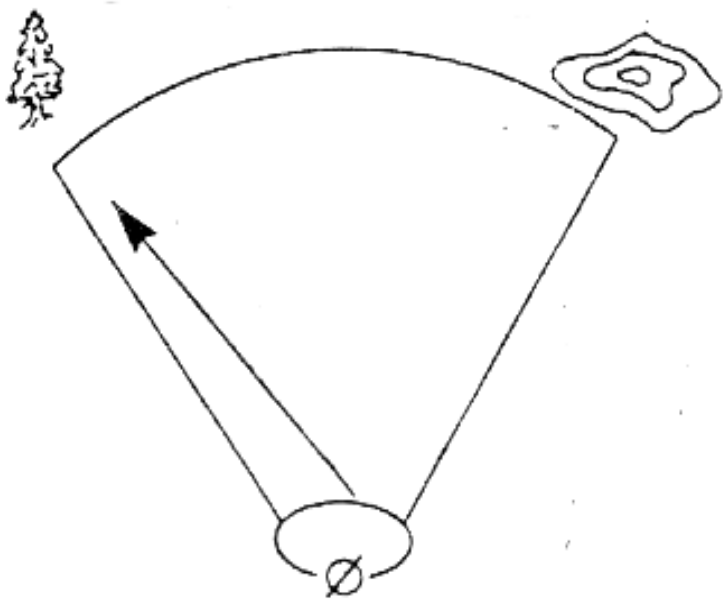

รูปที่ ๔ เขตการยิงของพวกยิง

ข. แผนการยิง (Fire Plan) นายพวกยิงจะเป็นผู้วางแผนการยิงของพวกยิง ให้ครอบคลุมตลอดเขตที่ได้รับมอบจาก ผบ.หมู่ ให้มีการยิงหนาแน่นที่สุดเท่าที่จะทำได้ (ดูรูปที่ 5 A และ 5 B) แผนการยิงจะรวมถึง เขตการยิงของแต่ละคน ที่มั่นของบุคคล ที่ตั้งยิง และทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลที่ ผบ.หมู่ กำหนดให้ ตลอดจนตำแหน่งที่อยู่ของนายพวกยิง

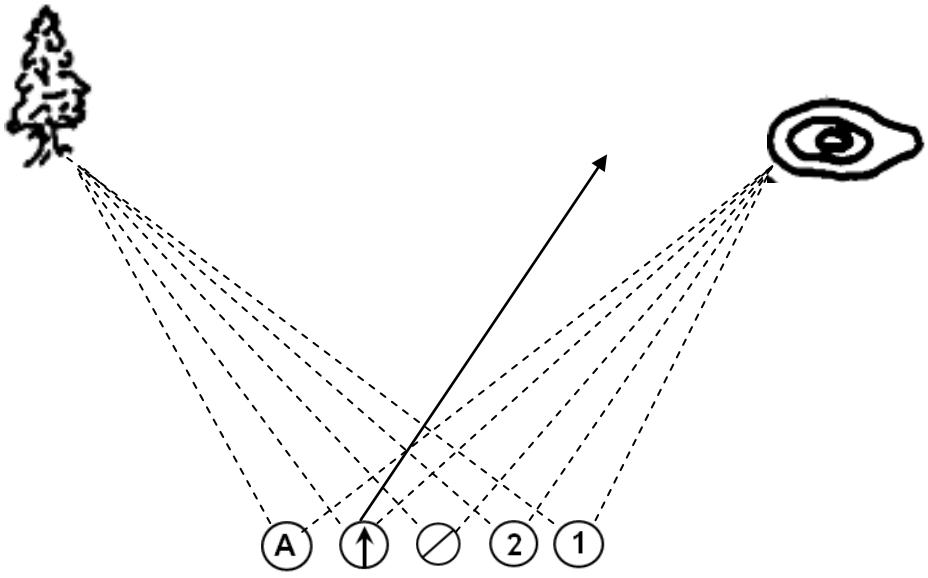

รูปที่ 5 A แผนการยิงของพวกยิงที่วางกำลังทางด้านซ้าย

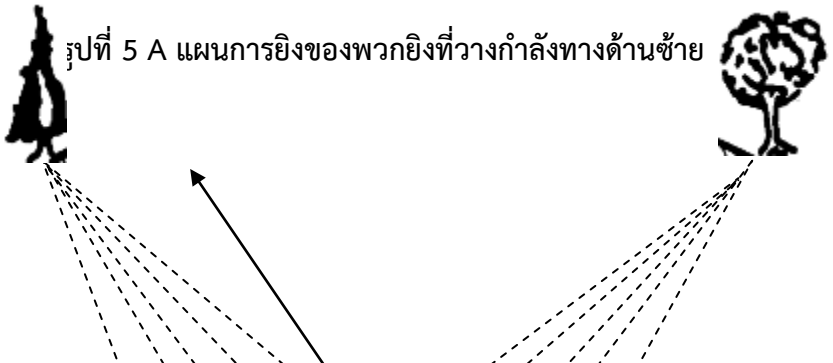

๑) เขตการยิงของบุคคล (Individual Sectors of Fire)

ก) พวกยิงเป็นหน่วยยิงพื้นฐานของหมวดปืนเล็ก และเมื่อทำได้เขตการยิงของแต่ละบุคคลจะต้องครอบคลุมตลอดเขตการยิงของพวกยิง จะมีเขตการยิงและใช้ภูมิประเทศเด่นชัดแห่งเดียวกันแสดงเขตจำกัดการยิง

ข) ในการตั้งรับ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้ปืนเล็กกลแต่ละกระบอกทำการยิงให้ครอบคลุมตลอดเขตการยิงของหมู่ ปืนเล็กกลจึงถูกกำหนดให้ทำการยิงให้ครอบคลุมเขตการยิงของพวกยิงเท่านั้น

ค) นายพวกยิงจะได้รับมอบเขตการยิงของบุคคลด้วย เพื่อใช้ทำการยิงเครื่องยิงระเบิด M 203 ซึ่งจะยิงตลอดเขตของพวกยิง ตามปกตินายพวกยิงจะไม่ยิงด้วยปืนเล็กยกเว้นในกรณีเร่งด่วน เพราะหน้าที่หลักของนายพวกยิงระหว่างการตั้งรับคือควบคุมและกำกับการยิงของพวกยิง โดยเฉพาะการควบคุมและกำกับการยิงของปืนเล็กกล

๒) ที่มั่นบุคคล (Individual Fighting Position)

ก) นายพวกยิงเป็นผู้กำหนดที่มั่นวางตัวให้กับคนในพวกยิง ที่มั่นนี้จะสามารถทำการยิงได้ครอบคลุมเขตของพวกยิง

ข) การเตรียมที่มั่นบุคคล อาจทำเป็นหลุมบุคคลเดี่ยวหรือหลุมบุคคลคู่ ระยะห่างระหว่างหลุมบุคคลจะอยู่ระหว่าง ๕ ถึง ๒๐ เมตร ในภูมิประเทศปิดปกติจะใช้หลุมบุคคลเดี่ยว

ค) ถ้าจัดเตรียมหลุมบุคคลคู่ พลปืนเล็กกลและพวกปืนเล็กกลผู้ช่วยควรจัดอยู่ด้วยกัน

๓) พลปืนเล็กกล (Automatic Rifleman)

ก) เนื่องจากปืนเล็กกลเป็นอาวุธหลักในการตั้งรับของหมู่ปืนเล็ก ผบ.หมู่ จะเป็นผู้เลือกที่มั่นที่แน่นอนให้กับปืนเล็กกล กำลังส่วนอื่นที่เหลือในพวกยิงก็จะถูกวางที่มั่นบริเวณรอบ ๆ ปืนเล็กกล

ข) ผบ.หมู่ จะเป็นผู้กำหนดทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกล บางสถานการณ์ ผบ.หมวด อาจเป็นผู้เลือกและกำหนดทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลเอง

๔) พลปืนเล็ก (Rifleman) พลปืนเล็กจะถูกกำหนดให้อยู่ในที่ที่จะสามารถยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงของพวกยิง ถ้าทำได้ที่มั่นของพลปืนเล็กนี้ต้องให้การช่วยเหลือและสนับสนุนพลปืนเล็กกลได้

๕) พลปืนเล็กกลผู้ช่วย (Assistant Automatic Rifleman) ตามปกติพลปืนเล็กกลผู้ช่วยจะทำการตั้งรับเช่นพลปืนเล็กและถูกกำหนดให้อยู่ใกล้หรือที่เดียวกับพลปืนเล็กกล เพราะจะต้องพร้อมที่จะทำหน้าที่พลปืนเล็กกลด้วย

๖) ที่มั่นของนายพวกยิง (Position of the Fire Team Leader) ตามปกตินายพวกยิงจะมีที่อยู่บริเวณตรงกลางของพวกยิง ที่แห่งนี้จะช่วยให้นายพวกยิงสามารถ.-

ก) ตรวจการณ์ได้ตลอดพวกยิงและเขตการยิง

ข) กำกับการยิงของปืนเล็กกล

ค) ทำการยิงเครื่องยิงลูกระเบิด M 203

ง) ตรวจการณ์ไปยัง ผบ.หมู่ ถ้าทำได้

๗) การใช้ M 203 (M 203 Employment)

ก) ในการใช้เครื่องยิงระเบิด M 203 ของนายพวกยิงทำการยิงในเขตการยิงของตน ต้องพิจารณาแผนการยิงของตนให้เข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องพิจารณาถึงความต้องการในการยิงสนับสนุนให้กับปืนเล็กกลและหน่วยข้างเคียง นายพวกยิงจะเลือกที่อยู่ของตนในที่ซึ่งควบคุมพวกยิงได้ดีที่สุดและทำการยิง M 203 ให้เกิดผลสูงสุดปกติจะอยู่ตรงกลางของพวกยิง

ข) เมื่อข้าศึกเคลื่อนที่เข้ามาใกล้ที่มั่นการรบของหมวด นายพวกยิงจะเป็นผู้ริเริ่มในการเพิ่มอัตราการยิงจากอาวุธในที่มั่นการรบและจากอาวุธสนับสนุนอื่น โดยไม่มีข้อจำกัดกับการยิงของ M 203 นายพวกยิงจะเปิดฉากการยิงต่อเป้าหมายคุ้มค่าที่เข้ามาในระยะยิง ในบางสถานการณ์ ผบ.หมู่ หรือ ผบ.หมวด อาจระงับการยิงในบางพื้นที่ที่กำหนด แล้วจึงเปิดฉากการยิงตามเวลาที่ต้องการ การยิงอย่างจู่โจมจากเครื่องยิงลูกระเบิดในช่วยต่อกับการยิงของหมู่และหมวดอื่น จะสร้างความสูญเสียให้กับข้าศึกโดยเฉพาะในขั้นเข้าตะลุมบอนของข้าศึก เมื่อมีการขอการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย นายพวกยิงจะยิงทำลายทหารราบข้าศึกที่เป็นเป้าหมายใหญ่ที่สุด ในเขตการยิงด้วย M 203

ค) ที่มั่นบุคคลของนายพวกยิง ต้องให้สามารถทำการยิงได้ตลอดเขตของพวกยิงจะมีการจัดเตรียมที่มั่นหลักและที่มั่นเพิ่มเติม ที่มั่นที่ถูกเลือกขึ้นต้องมีการกำบังและซ่อนพรางสูงสุดและสามารถปฏิบัติภารกิจได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องตรวจสอบให้มั่นใจว่าพื้นยิงไม่มีสิ่งกีดขวาง ที่จะทำให้ลูกระเบิดยิงต้องระเบิดก่อนจนอาจเป็นอันตรายต่อฝ่ายเดียวกัน M 203 คุ้มครองช่องทางเคลื่อนที่ที่คาดว่าทหารราบข้าศึกน่าจะใช้เคลื่อนที่เข้าสู่ที่มั่นตั้งรับ

๘) เขตการยิงของพวกยิง (Fire Team Sectors of Fire) เขตการยิงของพวกยิงจะถูกกำหนดให้ครอบคลุมตลอดเขตการยิงของหมู่คาบเกี่ยวและเหลื่อมล้ำกัน จะทำให้มีการสนับสนุนซึ่งกันและกัน

๙) ภาพแผนการยิง (Fire Plan Sketch) ภาพแผนการยิงจะเขียนโดยนายพวกยิงและส่งให้กับ ผบ.หมู่ ภาพแผนการยิงของพวกยิงประกอบไปด้วย ที่มั่นหลักและเขตการยิงของบุคคล ทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลและที่มั่นของนายพวกยิง ในบางกรณีลักษณะภูมิประเทศอาจขัดขวางคนใดคนหนึ่งภายในพวกยิงไม่สามารถทำการยิงได้ตลอดเขตการยิงของพวกยิง (ตัวอย่างนี้ตามรูปที่ ๖) พลปืนเล็กกลผู้ช่วยไม่สามารถยิงได้ตลอดเขตการยิง เขียนสัญลักษณ์แสดงที่มั่นและทิศทางยิงหลักของพลปืนเล็กกล ทิศเหนือแม่เหล็กเพื่อใช้อ้างและแสดงทิศทางที่แท้จริงของพวกยิง เส้นรอบที่มั่นของพวกยิงโดยทั่วไปจะเขียนตามแนวขอบด้านหน้า ทางปีกและหลังของที่มั่นบุคคลในพวกยิง สัญลักษณ์แสดงขนาดของหน่วยซึ่งเขียนไว้ที่เส้นขอบหลัง หมายเลขแสดงหน่วยตามที่แสดงเป็นพวกยิง ๑ หมู่ ๑ ยิง ใน ตามรูปที่ ๗ เป็นตัวอย่างสัญลักษณ์ที่จะแสดงความหมายของภาพแผนการยิงของพวกยิง

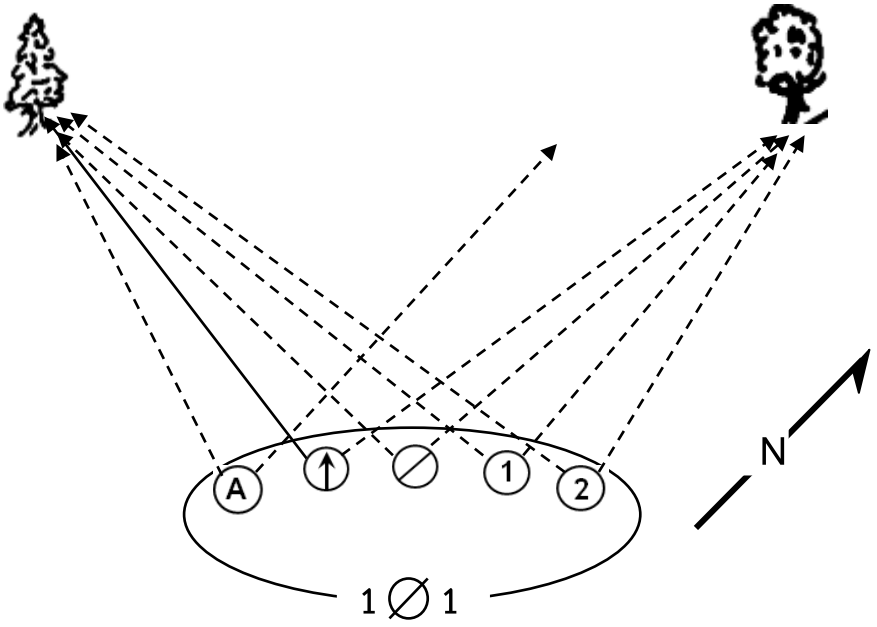

รูปที่ ๖ ภาพแผนการยิงของพวกยิง

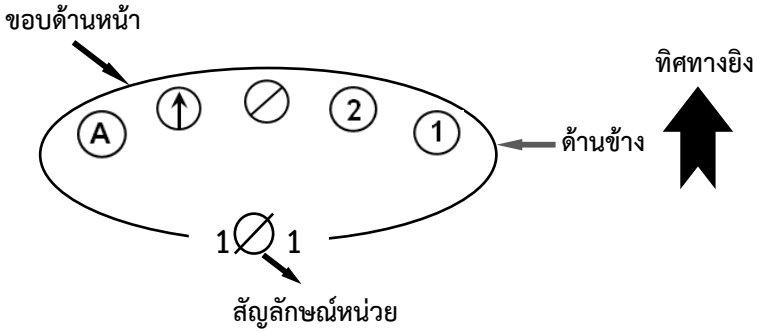

รูปที่ ๗ สัญลักษณ์ภาพสเก็ตซ์

๗. <u>หมู่ปืนเล็กในการตั้งรับ</u> (The Rifle Squad in the Defense)

ก. การจัดระเบียบทางพื้นดิน (Organization of the Ground) ผบ.หมวด จะจัดระเบียบของหมู่โดยการกำหนดเขตการยิงและที่มั่นหลักให้กับหมู่ และเลือกภูมิประเทศเด่นชัดเพื่อแสดงให้ทราบถึงเขตจำกัดทางข้างและเขตจำกัดด้านหน้าของเขตการยิงของหมู่ ชี้ให้เห็นบริเวณบนพื้นดินที่หมู่จะเข้ายึดเป็นที่มั่น กำหนดบริเวณที่จะใช้เป็นที่มั่นและทิศทางยิงหลักให้กับปืนเล็กกลบางกระบอกที่มีความสำคัญในการตั้งรับของหมวด อาจกำหนดที่มั่นเพิ่มเติมให้กับหมู่เพื่อใช้ป้องกันปีกหรือหลังที่มั่นการรบของหมวด (ตามรูปที่ ๘)

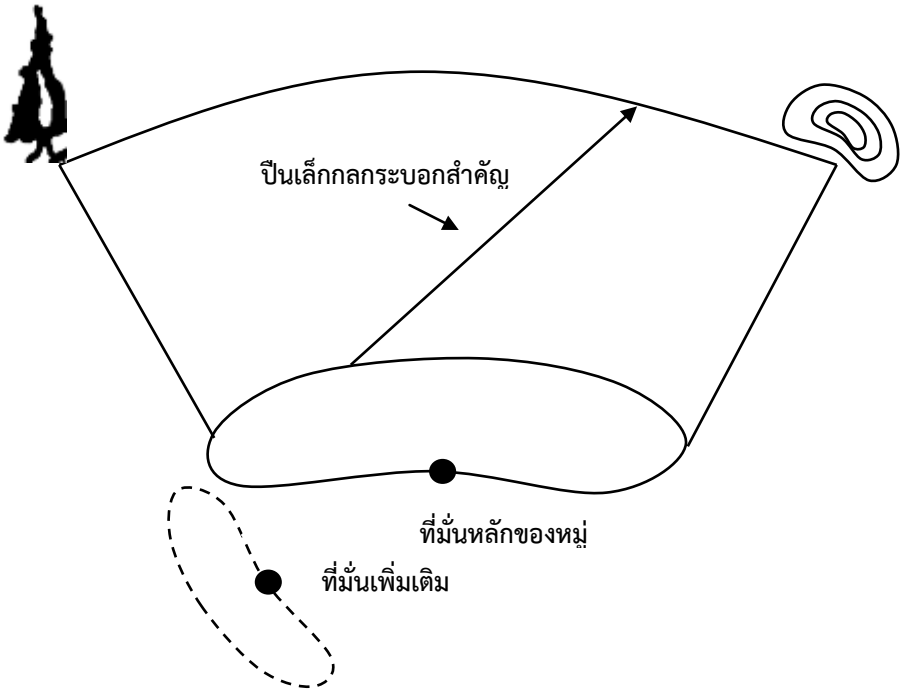

รูปที่ ๘ ที่มั่นของหมู่

ข. แผนการยิง (Fire Plan) ผบ.หมู่ กำหนดแผนการยิงของหมู่ ที่จะทำการยิงจากที่มั่นให้ครอบคลุมเขตการยิงที่ ผบ.หมวด มอบให้ (ตามรูปที่ ๙) ในแผนการยิงประกอบไปด้วย เขตการยิงที่กำหนดให้แต่ละพวกยิง ที่มั่นของพวกยิง ทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกล และที่มั่นของ ผบ.หมู่

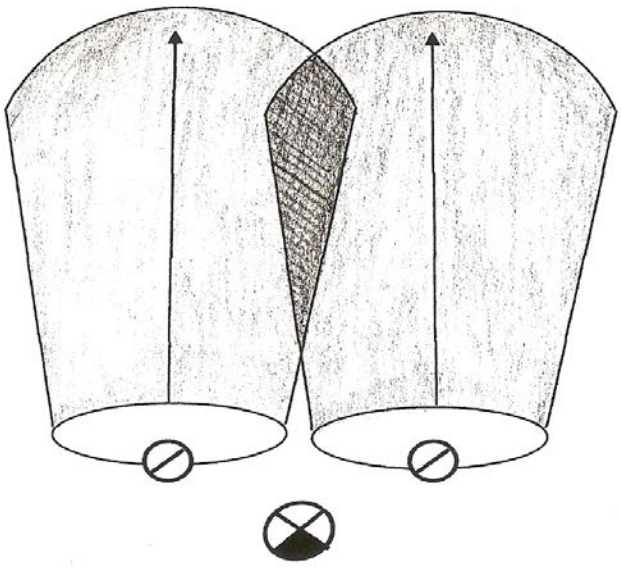

รูปที่ ๙ แผนการยิงของหมู่ (Squad Fire Plan)

ค. ที่มั่นของพวกยิง (Fire Team Positions)

๑) ผบ.หมู่ จะจัดแบ่งและกำหนดที่มั่นให้พวกยิงทั้ง ๒ เข้ายึด ที่มั่นเหล่านี้ต้องให้สามารถทำการยิงได้ตลอดเขตการยิงของหมู่ที่ได้รับมอบหมาย

๒) โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจะวางพวกยิงเรียงกันเป็นหน้ากระดานหันหน้าเข้าหาทิศทางที่ข้าศึกจะเข้าตี ให้สามารถทำการยิงได้อย่างแน่นอนต่อทิศทางรุกของข้าศึกที่จะเข้ามายังที่มั่นการรบของหมวด ที่มั่นของบุคคลในพวกยิงอาจวางไว้อย่างไม่เป็นระเบียบตามลักษณะภูมิประเทศ อย่างไรก็ตามต้องระวังไม่ให้บังทางยิงกัน

๓) การเลือกที่มั่นของพวกยิง ต้องมีการประสานกับที่ตั้งของอาวุธประจำหน่วยที่มาตั้งยิงในที่มั่นของหมู่ เพื่อให้มีการป้องกันให้กับอาวุธเหล่านี้

ง. ปืนเล็กกล (Automatic Rifles)

๑) ผบ.หมวด จะกำหนดบริเวณที่มั่นและทิศทางยิงหลักให้กับปืนเล็กกลกระบอกที่สำคัญ

๒) ผบ.หมู่ จะกำหนดทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลแต่ละกระบอกที่ ผบ.หมวด ไม่ได้กำหนด

๓) ผบ.หมู่ เลือกที่มั่นที่เหมาะสมที่สุดให้กับปืนเล็กกลแต่ละกระบอก

จ. ที่อยู่ของ ผบ.หมู่ (Position of the Squad Leader) ปกติที่มั่นของ ผบ.หมู่ จะอยู่ค่อนไปทางข้างหลังของพวกยิงและอยู่ประมาณกึ่งกลางที่มั่นของหมู่ ที่อยู่ของ ผบ.หมู่ จะต้องให้สามารถ.-

๑) ตรวจการณ์ได้ตลอดเขตการยิงที่รับมอบ

๒) ตรวจการณ์ที่มั่นของหมู่ได้มากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ โดยเฉพาะที่อยู่ของนายพวกยิง

๓) รักษาการติดต่อกับ ผบ.หมวด ได้

ฉ. ภาพแผนการยิง (Fire Plan Sketch) ของหมู่ ผบ.หมู่ จะจัดทำภาพแผนการยิงขึ้น ๒ ฉบับ ส่งให้ ผบ.หมวด ๑ ฉบับ เพื่อให้ ผบ.หมวด พิจารณาให้ความเห็นชอบและ ผบ.หมู่ เก็บไว้ ๑ ฉบับ ภาพแผนการยิงจะประกอบไปด้วย.-

๑) ที่มั่นและเขตการยิงของพวกยิง

๒) ที่มั่นและทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกล

๓) ที่มั่นของ ผบ.หมู่

๔) เครื่องหมายแสดงทิศเหนือแม่เหล็ก

๕) ถ้าหมู่ปืนเล็กต้องให้การป้องกันอาวุธประจำหน่วยที่มาตั้งในที่มั่นของหมู่ ที่ตั้งและภารกิจยิงหลัก ควรแสดงไว้ในภาพแผนการยิงด้วย (แนวยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายสำหรับปืนกลและทิศทางยิงของอาวุธประจำหน่วยอื่น ๆ) ตามรูปที่ ๑๐ เป็นตัวอย่างของภาพแผนการยิงของหมู่

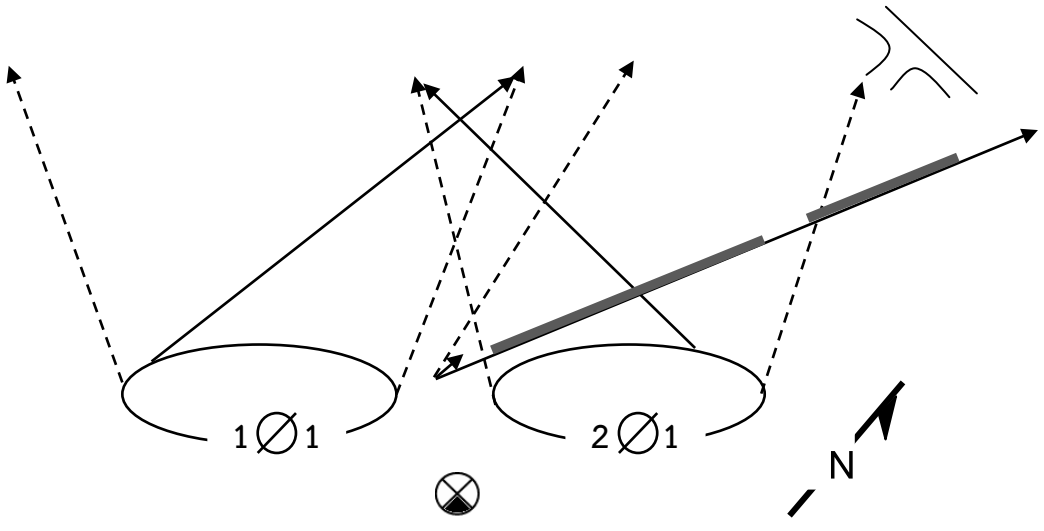

รูปที่ ๑๐ ภาพแผนการยิงของหมู่ (Squad Fire Plan Sketch)

การดำเนินการตั้งรับของหมู่

๑. ขั้นการนำหน่วยในการตั้งรับ (Troop Leading Procedures in the Defense)

ก. กล่าวทั่วไป (General) เมื่อได้รับคำสั่งจาก ผบ.หมวด ผบ.หมู่จะดำเนินการนำหน่วยตามขั้นตอนเพื่อใช้เวลา ยุทโธปกรณ์และกำลังได้ดีที่สุด ด้วยการใช้ประโยชน์จากขั้นการนำหน่วย การประมารการณ์ที่อยู่ในเกณฑ์ที่สมบูรณ์ หลังจากนั้น ผบ.หมู่จะออกคำสั่งตั้งรับ ต่อไปนี้เป็นรายละเอียดที่จะมีอยู่ในคำสั่งยุทธการ ๕ ข้อ.-

๑) ข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึก ที่ตั้งและหน้าที่ของหน่วยข้างเคียง และที่ตั้งอาวุธสนับสนุนในพื้นที่ของหมู่

๒) ภารกิจของหมู่

๓) ที่มั่นและเขตการยิงของแต่ละพวกยิง และทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลแต่ละกระบอก

๔) การมอบอาวุธเบาโจมตี ซึ่งมีที่มั่นที่สามารถควบคุมแนวทางเคลื่อนที่ของยานเกราะ ให้กับคนในหมู่

๕) การจัดระเบียบบนพื้นดิน ลำดับงานตั้งรับ การระวังป้องกันของหมู่ และคำแนะนำอื่น ๆ ที่ ผบ.หมู่เห็นว่าจำเป็น

๖) รายละเอียดเกี่ยวกับการธุรการและส่งกำลังบำรุง เช่น การส่งกระสุนเพิ่มเติม ที่อยู่ของเจ้าหน้าที่พยาบาลและที่ตั้งที่พยาบาล

๗) สัญญาณที่นัดหมาย เช่น ควันและการส่องสว่าง สัญญาณเสียง การเปิดฉากการยิงหรือการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย ที่อยู่ของ ผบ.หมู่ และ ผบ.หมวด

ข. คำแนะนำ (Guidance) สำหรับระเบียบการนำหน่วยดูได้จากภาคผนวก ค การประมาณการณ์ดูในภาคผนวก ง และคำสั่งยุทธการ ๕ ข้อ ดูในภาคผนวก จ

๒. แผนตั้งรับของหมู่ (Squad Plan of Defense) เมื่อได้ออกคำสั่งตั้งรับของหมู่ไปแล้ว ผบ.หมู่จะกำหนดที่ตั้งของพวกยิงในที่ที่จะคุ้มครองเขตการยิงที่ได้รับมอบ ก่อนเริ่มต้นจัดเตรียมที่มั่น ผบ.หมู่จะตรวจสอบเขตการยิงแต่ละพวกยิงและตรวจสอบว่าสามารถตรวจการณ์เขตที่รับมอบได้หรือไม่ ระหว่างการตรวจสอบที่มั่น ผบ.หมู่ ต้องมั่นใจว่าเขตการยิงที่กำหนดให้พวกยิงนั้น คาบเกี่ยวกันและทำการยิงได้อย่างหนาแน่นเพียงพอต่อแนวทางเคลื่อนที่ที่ข้าศึกน่าจะใช้ ผบ.หมู่มีความรับผิดชอบระหว่างการจัดเตรียมที่มั่นดังนี้.-

๑) ร่วมกับนายพวกยิง ตรวจสอบที่มั่นของแต่ละคนในพวกยิง ตรวจว่าแต่ละคนทำการยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงของพวกยิง

๒) เลือกที่มั่นสำหรับปืนเล็กกล และตรวจสอบว่าปืนเล็กกลแต่ละกระบอกจะทำการยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงของพวกยิงที่มอบให้

๓) การกำหนดทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลแต่ละกระบอกต้องสามารถครอบคลุมแนวทางเคลื่อนที่ที่ข้าศึกน่าจะใช้ มั่นใจว่ามีการกำหนดทิศทางยิงหลักในเขตการยิงของพวกยิง

๔) ประสานกับเจ้าหน้าที่อาวุธประจำหน่วยที่มาตั้งในที่มั่นของหมู่

๕) ให้คำแนะนำในการจัดเตรียมหลุมบุคคล

๖) จัดให้มีการระวังป้องกัน โดยทำสัญญาณเตือนหรือที่ตรวจการณ์

๗) ประสานการใช้มาตรการระวังป้องกัน ผบ.หมู่ และ ผบ.หมวดที่อยู่ข้างเคียง

๘) ตรวจการณ์ที่มั่นให้แน่ใจว่า การพรางและที่กำบังเหนือศีรษะได้จัดทำไว้เพียงพอ

๙) ให้คำแนะนำในการจัดเตรียมที่มั่นเพิ่มเติม

๑๐) จัดตั้งระบบสัญญาณสำหรับควบคุมการยิง

ก. สัญญาณเริ่มยิง (Signal to Commence Firing) ตามปกติการจัดตั้งเขตจำกัดด้านหน้าเพื่อกำหนดระยะห่างที่พวกยิงจะเปิดฉากการยิง สำหรับปืนเล็กและปืนเล็กกลระยะนี้อาจเพิ่มไกลออกไปจนถึงระยะยิงหวังผล ภูมิประเทศที่เด่นชัดจะถูกเลือกและกำหนดให้เป็นที่สังเกตของเขตจำกัดด้านหน้า เมื่อฝ่ายเข้าตีเคลื่อนที่ผ่านแนวนี้เข้ามาก็จะตกอยู่ภายใต้การยิง แนวที่กำหนดเพื่อควบคุมการยิงนี้ทำให้มีลักษณะเป็นรูปธรรมเพื่อความมั่นใจว่าปืนเล็กจะไม่เปิดฉากการยิงก่อนเวลาสมควร หรือเริ่มยิงช้าเกินไป

ผบ.หมู่ อาจชะลอการเปิดฉากการยิง โดยให้พวกยิงทำการยิงเมื่อข้าศึกเข้ามาใกล้กว่าระยะยิงหวังผลสูงสุดของปืนเล็ก แล้วจึงทำการยิงอย่างรุนแรงเพื่อผลของการจู่โจมก็ได้ ในกรณีเช่นนี้จะต้องกำหนดสัญญาณเริ่มยิงขึ้นใหม่ เมื่อ ผบ.หมู่ กำหนดสัญญาณเริ่มยิง เครื่องยิงลูกระเบิด M 203 จะทำการยิงในจังหวะช้า (๕ - ๗ นัด/นาที) ปืนเล็กกลจะทำการยิงในจังหวะต่อเนื่อง (SAW 85 นัด/นาที) ผบ.หมู่ จะพิจารณาและตกลงใจว่าอัตราการยิงเท่าไรจึงจะเหมาะสมกับเหตุการณ์ ถ้าข้าศึกใกล้เข้ามาอัตราการยิงจะเพิ่มขึ้น

ข. สัญญาณเริ่มยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย (Signal to Commence Final Protective Fires) การยิงป้องกันขั้นสุดท้ายเป็นการรวมการยิงของปืนกล ค.และป. ส่วนปืนเล็กกล ปืนเล็กและ M 203 ต้องมีการจัดเตรียมและตกลงสัญญาณเริ่มยิงไว้ล่วงหน้า ซึ่งอาจใช้เครื่องสัญญาณควันสีหรือแสง หรือใช้สัญญาณเสียง ซึ่งจะส่งถึง ผบ.หมู่ โดย ผบ.หมวด เมื่อเริ่มสัญญาณ ปืนเล็กและ M 203 ทำการยิงจังหวะช้า ปืนเล็กกลจะเพิ่มอัตราการยิงจนถึงจังหวะยิงเร็ว เนื่องจากหมู่ต้องเพิ่มอัตรายิงถึงจังหวะยิงเร็ว ถ้าข้าศึกเข้ามาใกล้ปืนเล็กกลอาจทำการยิงจังหวะเร็ว หรือค่อนข้างเร็วก่อนที่จะเริ่มสัญญาณยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย

ค. สัญญาณเลิกยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย (Signal to Cease Final Protective Fires) ต้องเตรียมกำหนดสัญญาณเพื่อใช้เลิกยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย เมื่อข้าศึกที่เข้าตะลุมบอนได้ถูกขับไล่ก็จะให้สัญญาณเลิกยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย ปืนเล็กและ M 203 อาจทำการยิงต่อไปในจังหวะช้า ปืนเล็กกลอาจกลับมายิงจังหวะต่อเนื่อง อัตราการยิงจะถูกกำหนดโดย ผบ.หมู่ แต่ต้องเพียงพอที่จะทำลายข้าศึกที่เหลือหน้าที่มั่นของหมู่ ผบ.หมู่ ตกลงใจกำหนดอัตราการยิงเพื่อประกันความปลอดภัยเมื่อจะเลิกยิงทั้งหมู่

๓. <u>การระวังป้องกันของหมู่</u> (Squad Security) หมู่ปืนเล็กจะจัดกำลังยามระวังป้องกันของตนโดยรักษาการตรวจการณ์อย่างต่อเนื่องไปข้างหน้า, ทางปีกและข้างหลัง ต้องจัดเตรียมกำลังไว้อย่างเพียงพอตลอดเวลาเพื่อให้มีระบบเตือนให้ทราบถึงการปฏิบัติทางอากาศและพื้นดินของข้าศึก สำหรับภูมิประเทศเปิดเวลากลางวันยาม ๑ คนต่อ ๑ หมู่ นับว่าเพียงพอ ในสภาพทัศนวิสัยจำกัดมักจะกำหนดยาม ๑ คนต่อ ๑ พวกยิง ควรเปลี่ยนยามทุก ๒ ชั่วโมงทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อมั่นใจว่ายามจะตื่นตัวตลอดเวลา ก่อนจัดให้เข้ายามจะต้องทราบถึงที่ตั้งและการปฏิบัติของฝ่ายเดียวกัน (รวมถึงการลาดตระเวน) และทราบเกี่ยวกับกำลังข้าศึก สัญญาณพวกและสัญญาณผ่าน ที่อยู่ ผบ.หมู่ ที่อยู่ ผบ.หมวด และที่ตั้ง ทก.ร้อย ปกติยามจะใช้ปืนเล็กกล

๔. <u>การจัดระเบียบทางพื้นดิน</u> (Organization of the Ground)

ก. <u>กล่าวทั่วไป</u> (General) การจัดระเบียบทางพื้นดินจะเริ่มต้นทันทีที่คนในหมู่ได้รับมอบเขตการยิงซึ่งรวมถึงกิจต่อไปนี้

๑) ส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณ (Posting security) ได้แก่ที่ฟังการณ์ ที่ตรวจการณ์ ยามคอยเหตุและลาดตระเวนขนาดย่อย) (listening posts, observation posts, Security posts, patrols)

๒) ที่ตั้งอาวุธกล (Positioning automatic weapons)

๓) การถากถางพื้นยิง (Clearing fields of fire)

๔) การขุดหลุมบุคคล (Digging fighting holes)

๕) การสร้างสิ่งกีดขวาง (Constructing obstacles)

๖) การจัดเตรียมที่มั่นเพิ่มเติม (Selecting supplementary fighting positions)

๗) มาตรการการพราง (Camouflage measures)

ข. <u>การระวังป้องกัน</u> (Posting Security) การระวังป้องกันในการตั้งรับจะประกอบไปด้วยมาตรการที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันการจู่โจมและต่อต้านการหาข่าวการตั้งรับจากฝ่ายของเราของข้าศึก การระวังป้องกันรอบตัวและการป้องกันการจู่โจมจะบรรลุผลโดย.-

๑) จัดตั้งยามเพื่อการระมัดระวังและตื่นตัว

๒) ควบคุมวินัยเกี่ยวกับเสียงและแสง

๓) จำกัดการเคลื่อนไหวภายในที่มั่นของหมู่ให้มีน้อยที่สุด

ค. <u>ที่ตั้งยิงปืนเล็กกล</u> (Positioning Automatic Rifles) ปืนเล็กกลจะถูกตั้งยิงในที่ซึ่งสามารถควบคุมแนวทางเคลื่อนที่ที่จะเข้ามายังพื้นที่ของหมู่ และสามารถทำการยิงได้ครอบคลุมเขตการยิงของพวกยิง อำนวยต่อการยิงสนับสนุนพวกยิงข้างเคียง และทำการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายอย่างได้ผล

ง. <u>การถากถางพื้นยิง</u> (Clearing fields of fire) การถากถางพื้นยิงข้างหน้าที่มั่นแต่ละแห่ง คำแนะนำต่อไปนี้ต้องนำมาเป็นข้อสังเกต

๑) ไม่เปิดเผยที่มั่นของหมู่มากเกินไปหรือขาดความระมัดระวังต่อการเปิดเผยตัว (ตามรูปที่ ๑)

ภูมิประเทศก่อนการถากถาง

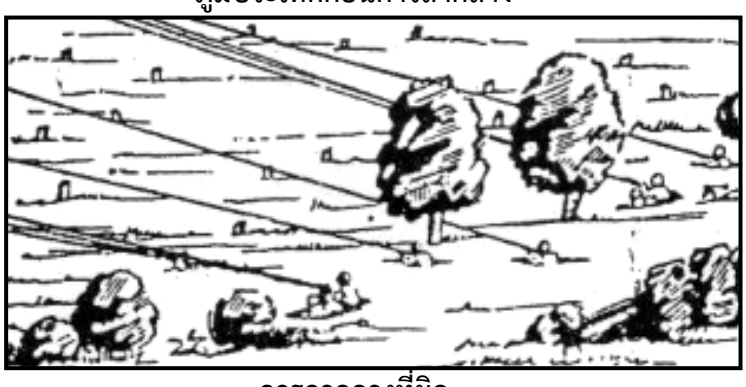

การถากถางที่ผิด

การถากถางที่ถูก

รูปที่ ๑ การถากถางพื้นยิง

๒) เริ่มถากถางพื้นยิงจากบริเวณใกล้ที่มั่นและทำต่อไปข้างหน้าจนถึงเขตจำกัดของระยะยิงหวังผลปืนเล็ก

๓) ในทุกกรณีต้องเหลือต้นไม้หรือพุ่มไม้ที่ขึ้นตามธรรมชาติไว้บ้าง เพื่อปกปิดที่มั่น

๔) ในพื้นที่ป่าไม้หนาแน่น ควรตัดกิ่งต่าง ๆ ของต้นไม้ใหญ่ออก บางทีอาจจำเป็นต้องโค่นต้นไม้ที่ข้าศึกอาจใช้เป็นจุดอ้างในการยิง

๕) ในพื้นที่ป่าทึบ การถากถางพื้นยิงให้ราบเรียบอาจทำไม่ได้หรือต้องคงสภาพไว้ จากข้อจำกัดดังกล่าว จึงทำเพียงถากถางต้นไม้เล็ก ๆ และตัดกิ่งไม้ที่เกะกะให้บางลง ควรถากถางช่องแคบ ๆ ไว้สำหรับการยิงของอาวุธกล

๖) หากทำได้ให้ทำลายกำแพงและสิ่งปลูกสร้างข้างหน้าที่มั่น ที่กีดขวางพื้นยิงหรือเป็นประโยชน์ต่อการกำบังและซ่อนพรางของข้าศึก

๗) กิ่งไม้พุ่มไม้ที่ตัดแล้ว ต้องนำไปไว้ที่ที่ไม่ช่วยการซ่อนพรางให้กับข้าศึกหรือเปิดเผยที่มั่นของหมู่

๘) นายพวกยิงต้องระมัดระวังอย่างมากที่สุด เพื่อมั่นใจว่าไม่มีสิ่งกีดขวางในพื้นยิงที่จะทำให้ลูกระเบิดยิง M 203 ระเบิดก่อนเวลา

จ. <u>การขุดหลุมบุคคล</u> (Digging fighting holes) การขุดหลุมบุคคลจะจัดทำในที่มั่นของทหารทุกคน หลุมบุคคลจะให้การป้องกันได้อย่างดีจากการยิงของปืนเล็ก สะเก็ดระเบิด การยิงและทิ้งระเบิดทางอากาศ ผลการทำลายของอาวุธนิวเคลียร์และการบดขยี้ของรถถัง ถ้าหน่วยเหนือไม่กำหนดไว้ ผบ.หมู่ จะเป็นผู้กำหนด ผบ.หมู่ จะเป็นผู้เลือกว่าจะใช้หลุมบุคคลแบบใด หลุมบุคคลเดี่ยวและคู่เป็นแบบมูลฐานที่จะเลือกใช้ขึ้นอยู่กับความแข็งแรงของหมู่ พื้นยิง ขนาดของเขตการยิงและขวัญของคนในหมู่ อย่างไรก็ตามหลุมบุคคลคู่จะช่วยให้ทหารได้มีโอกาสพัก ขณะที่อีกคนหนึ่งให้การระวังป้องกันต่อเขตที่รับมอบข้างหน้า

๑) <u>หลุมบุคคลเดี่ยว</u> (One-Man Fighting Hole)

ก) ขนาด (Dimensions) ขนาดตลอดจนรูปร่างของหลุมบุคคลเป็นผลมาจากข้อพิจารณาสำคัญ คือเล็กที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เปิดเผยต่อการเป็นเป้าการยิงของข้าศึกน้อยที่สุด กว้างพอกับช่วงไหล่ที่คนประจำหลุมจะนั่งบนที่ยืนยิง ยาวพอที่จะใช้พลั่วสนามขุดลงได้และมีความลึกอย่างน้อย ๔ ฟุต จากที่ยืนยิงที่จะสามารถเล็งอาวุธของคนประจำหลุมบุคคลได้

(๑) บ่อดักน้ำ (Water Sump) ต่ำลงไปด้านหนึ่งจากที่ยืนยิงจะเป็นที่รวมน้ำและใช้เป็นที่ว่างสำหรับวางเท้าของทหารขณะนั่งบนที่ยืนยิง

หลุมดักระเบิด

หลุมบุคคลเดี่ยว (ภาพทางข้าง)

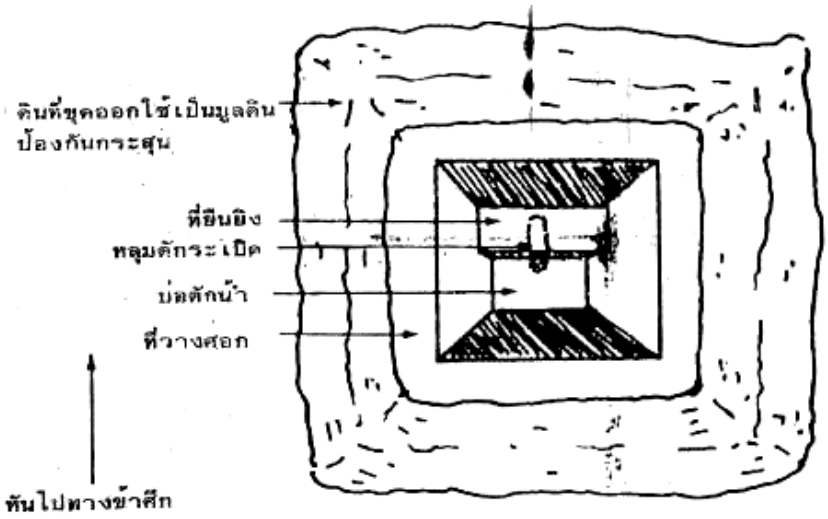

หลุมบุคคลเดี่ยว (ภาพทางดิ่ง)

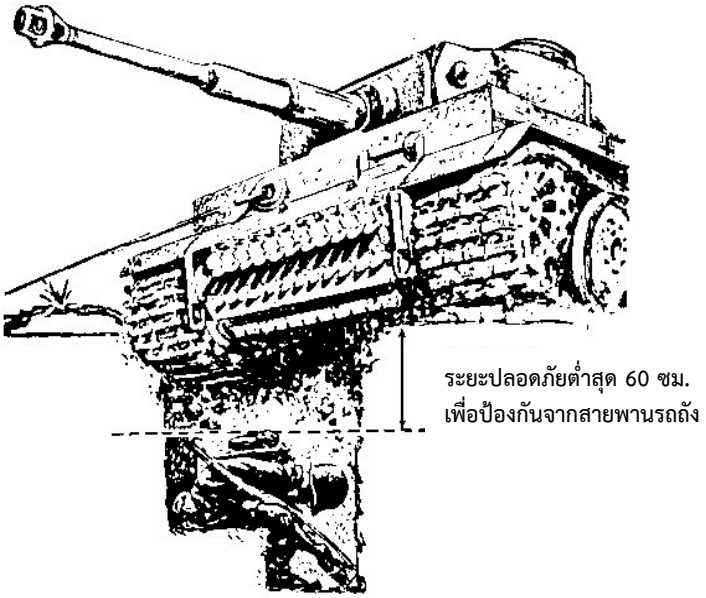

หลุมบุคคลเดี่ยวในการป้องกันรถถัง

(๒) หลุมดักระเบิด (Grenade Sump) หลุมกลมสำหรับพักลูกระเบิด จะถูกขุดที่ผนังของหลุมบุคคลด้านข้าศึกจะมีระดับต่ำกว่าบ่อดักน้ำ หลุมดักระเบิดควรมีรูปทรงกระบอก มีขนาดปากหลุมกว้างพอที่ใบพลั่วจะขุดลงได้ความแคบประมาณ ๕ นิ้ว (เส้นผ่าศูนย์กลาง) ที่ก้นหลุมลาดลงประมาณ ๓๐ องศา และควรลึกเท่าที่ทหารจะขุดได้

ข) รายละเอียดในการสร้าง (Details of Construction) เกือบทุกชนิดของดินที่ขุดหลุมบุคคลจะให้การป้องกันการบดขยี้ของรถถัง โดยคนประจำหลุมหมอบให้ต่ำกว่า ๒ ฟุต จากระดับผิวพื้นดิน ในสภาพดินอ่อนหรือดินทรายจำเป็นต้องทำการเสริมผนังเพื่อป้องกันการพังของดิน ดินที่ขุดออกมาถมเป็นมูลดินรอบปากหลุมกว้างประมาณ ๓ ฟุต และสูง ๑/๒ ฟุต ห่างจากปากหลุมพอที่ทหารจะวางศอกทำการยิงได้ ถ้าต้องใช้ผิวหญ้าหรือผิวดินพรางมูลดินต้องขุดผิวดินที่ปกคลุมออกให้พอเสียก่อน ทำการพรางให้เรียบร้อยนำผิวดินที่ขุดไว้พรางมูลดินเพื่อให้เกิดความกลมกลืนกับผิวพื้นดินรอบข้าง

ค) การพรางที่กำบังเหนือศีรษะ (Camouflaged Overhead Cover) เป็นความต้องการที่จะต้องนำดินที่เหลือจากการขุดออกไปทิ้งในที่ที่ไม่สังเกตเห็น ทำการเสริมและพรางที่กำบังเหนือศีรษะใช้ท่อนไม้ ดิน หญ้าหรือวัสดุอื่น ๆ ที่หาได้เสริมความแข็งแรงที่กำบังศีรษะ เพื่อป้องกันการแตกอากาศจากการยิง ป.

๒) <u>หลุมบุคคลคู่</u> (Two-Man Fighting Hole) หลุมบุคคลคู่ประกอบไปด้วยหลุมบุคคลเดี่ยวอยู่ชิดกัน ๒ หลุม เนื่องจากมีความยาวมากกว่าหลุมบุคคลเดี่ยวจึงให้การป้องกันการบดทับของรถถังได้น้อยกว่า หากรถถังวิ่งตามแกนยาวของหลุม ป้องกันการยิงและทิ้งระเบิดจากเครื่องบินและสะเก็ดระเบิดได้น้อยกว่า ข้อดีของหลุมบุคคลคู่คือช่วยให้มีการตรวจการณ์ได้อย่างต่อเนื่องให้เกิดความอุ่นใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการแบ่งปันกระสุนและระเบิด ต่อกัน

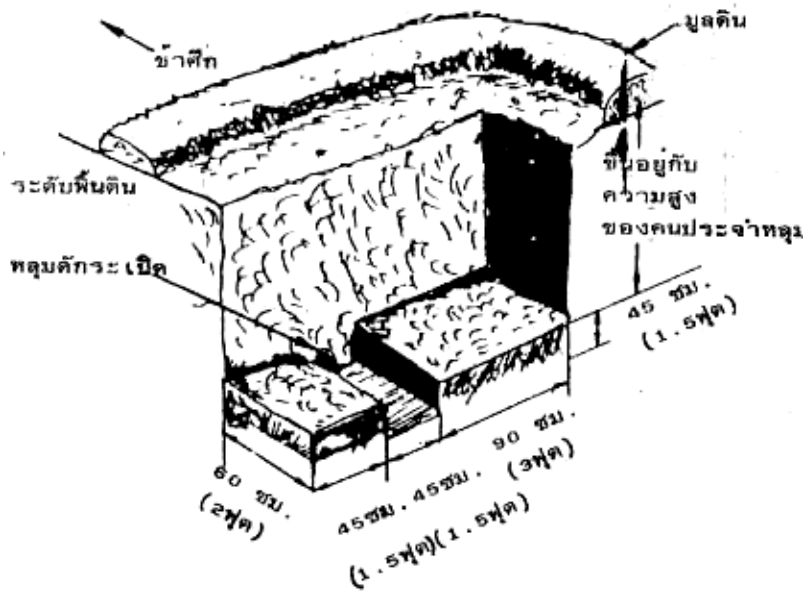

หลุมบุคคลคู่

ฉ. <u>การสร้างสิ่งกีดขวาง</u> (Constructing Obstacles) หมู่อาจได้รับคำสั่งให้สร้างสิ่งกีดขวาง เช่น รั้วลวดหนาม ท่อนไม้หรือกิ่งไม้ปิดกั้น คู และสนามทุ่นระเบิดเร่งด่วน และอาจได้รับคำสั่งให้สร้างเสริมเครื่องกีดขวางธรรมชาติเช่น เสริมความลึกของแหล่งน้ำและฝั่งแม่น้ำ ปกติเครื่องกีดขวางป้องกันรถถังและเครื่องกีดขวางเพิ่มเติมอื่น ๆ จะจัดสร้างโดยทหารช่าง เมื่อมีการสร้างสิ่งกีดขวางที่มีผลต่อการป้องกันของหมู่แล้ว ผบ.หมู่ ต้องเชื่อใจว่า.-

๑) สิ่งกีดขวางอยู่พ้นระยะขว้างระเบิดไปยังที่มั่นบุคคลในหมู่

๒) สิ่งกีดขวางได้รับการคุ้มครองด้วยการยิง

ช. <u>การเลือกที่มั่นเพิ่มเติมและที่มั่นสำรอง</u> (Selecting Supplementary and Alternate Fighting Positions) หมู่จะเตรียมที่มั่นเพิ่มเติมและจัดระเบียบเช่นเดียวกับที่มั่นหลัก แต่มีทิศทางป้องกันแตกต่างกัน ถ้ามีอาวุธประจำหน่วยมาสมทบหรือมาปฏิบัติงานในที่มั่นของหมู่ ควรจัดเตรียมที่มั่นสำรองสำหรับอาวุธประจำหน่วยด้วย

ซ. <u>มาตรการการพราง</u> (Camouflage Measures) การซ่อนพรางจากการตรวจการณ์ทางอากาศและพื้นดินของข้าศึกเป็นสิ่งสำคัญในการเลือกและจัดระเบียบที่มั่นแต่ละแห่ง หมู่ต้องใช้ประโยชน์ในการซ่อนพรางจากธรรมชาติทุกโอกาสที่ทำได้จะใช้มาตรการการพรางทันทีที่เข้าที่มั่นและจะใช้ตลอดที่ต้องอยู่ในที่มั่น มาตรการการพรางที่สำคัญคือ.-

๑) ไม่เปิดเผยที่มั่นโดยการถากถางพื้นยิงมากเกินไป หรือปราศจากความระมัดระวัง

๒) การพรางมูลดินหลุมบุคคลให้ใช้ผิวหญ้า หรือหน้าดินเดิมที่ขุดออกทำการพราง

๓) ดินที่ขุดขึ้นมาจากหลุมบุคคลและไม่ได้ใช้ทำมูลดิน ให้นำใส่กระสอบทราย ไว้ใต้ร่มไม้ ทางเดิน หรือถนนดิน ทิ้งลงลำธารหรือสระ หรือจัดการพรางเสีย

๔) หลีกเลี่ยงการขุดดินใกล้พุ่มไม้หรือต้นไม้ที่อยู่โดดเดี่ยว

๕) ซ่อนหลุมบุคคลจากการตรวจการณ์ด้วยการพางด้านบน สร้างที่กำบังจากวัสดุธรรมชาติ

๖) เปลี่ยนวัสดุธรรมชาติที่ใช้พราง ก่อนที่จะเหี่ยวหรือเปลี่ยนสี

๗) หลีกเลี่ยงการทำให้เกิดเส้นทางใหม่ใกล้ที่มั่น ใช้เส้นทางเก่าในการเข้าและออกจากที่มั่น

๘) หลีกเลี่ยงการทิ้งสิ่งของไว้ใกล้ที่มั่น เช่นกระดาษ กระป๋อง และสิ่งสกปรกอื่น ๆ

๕. <u>คำสั่งตั้งรับของหมู่</u> (Squad Defense Order) ผบ.หมู่ จะออกคำสั่งตั้งรับของหมู่โดยใช้แบบมาตรฐานของคำสั่งยุทธการ ๕ ข้อ (Five-paragraph order format) ดูในภาคผนวก จ ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างคำสั่งตั้งรับของ ผบ.หมู่ ๓ เริ่มให้คำสั่งด้วยการชี้แจงลักษณะภูมิประเทศ.-

(ชี้แจงลักษณะภูมิประเทศ) “ทางนี้คือทิศเหนือ (ชี้ให้ดู) แนวลำธารอยู่ข้างหน้า ถนนอยู่ด้านซ้าย นั่นคือสะพานที่ถูกทำลายและป่าทางด้านซ้าย”

๑. <u>สถานการณ์</u>

ก. กำลังฝ่ายข้าศึก กำลังฝ่ายข้าศึกสนับสนุนด้วยรถถัง ปืนใหญ่ และเครื่องบิน คาดว่าจะเข้าตีจากทิศทางนี้ (ชี้ให้ดู) เวลาใดเวลาหนึ่งหลังเที่ยงคืน คืนนี้

ข. กำลังฝ่ายเรา

๑) หมวดของเรา จะทำการตั้งรับ ณ เนินสูงข้างแนวถนน (ชี้ให้ดู) ไปทางขวา ๕๐๐ เมตร (ชี้ให้ดู) ไปตามลาดหน้าเนิน (ชี้ให้ดู)

๒) หมู่ ๒ อยู่ตั้งรับทางด้านซ้าย

๓) หมวด ๒ อยู่ทางขวาของหมู่เรา

๔) ส่วนระวังป้องกันของหมวดขณะนี้อยู่ข้างหน้าหมู่ของเรา จะถอนตัวตามแนวถนนคาดว่าจะถอนตัวในคืนนี้ ถ้าทราบว่าข้าศึกจะเข้าตี ผมจะแจ้งให้ทุกคนทราบโดยเร็วที่สุด ให้มั่นใจว่าทุกคนจะได้รู้ก่อนและข้าศึกจะถูกขับไล่ไป

๕) มีหมู่ปืนกลในพื้นที่หมวด ๒ ทำการยิงไปทางซ้ายผ่านหน้าหมู่เราและปืนกลอีก ๑ หมู่ ในพื้นที่ของหมู่ ๑ ทำการยิงไปทางขวาผ่านหน้าหมู่เรา

๖) ชุดโจมตี SMAW ๒ ชุดจะตั้งยิงในพื้นที่ของหมู่เราอยู่ทางขวาของถนน ทำการยิงไปยังถนน

๗) ค.ทำการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายที่แนวลำธารและ

๘) ป.ยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายบริเวณแนวถนน

ค. หน่วยขึ้นสมทบและแยกออก : ไม่มี

๒. <u>ภารกิจ</u> : หมู่ ๓ จัดที่มั่นตั้งรับเป็นส่วนหนึ่งของที่มั่นการรบของหมวดจากทางขวาของถนนรอบสันลาดเนินรวมไปถึงเนินเตี้ยทางขวา เขตการยิงของหมู่เราคือพื้นที่ระหว่าง โค้งลำธารทางขวา (ชี้ให้ดู) ไปถึงแนวชายป่าด้านซ้าย (ชี้ให้ดู)

๓. <u>การปฏิบัติ</u>

ก. แนวความคิดในการปฏิบัติ

๑) กลยุทธ์ : หมู่ ๓ จัดการตั้งรับโดยวางกำลัง ๒ พวกยิงเคียงกัน ทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกล ๑ กระบอก ยิงตามแนวร่องลำธาร กระบอกที่ ๒ ยิงไปยังทางดินที่สันลาดเนินทางขวา

๒) การยิง : ใช้การยิงสนับสนุนที่มีสนับสนุนการตั้งรับ ยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย และสนับสนุนการตีโต้ตอบต่อการเจาะแนวของข้าศึก

ข. พวกยิง ๑ อยู่ทางซ้าย ทำการตั้งรับจากเนินเตี้ยรอบสันลาดเนินมาถึงตอไม้ เขตการยิงจากโค้งลำธารในพื้นที่หมู่ ๒ ไปทางขวา ถึงหินก้อนใหญ่ (ชี้ให้ดู) พลปืนเล็กกลมีทิศทางยิงหลักที่หน้าเนินเตี้ยตั้งยิงจากต้นไม้ตาย (ชี้ให้ดู)

ค. พวกยิง ๒ อยู่ทางด้านขวา ทำการตั้งรับจากตอไม้รวมไปถึงพุ่มไม้ที่อยู่กลางสันเนิน (ชี้ให้ดู) เขตการยิงจากสะพานที่ถูกทำลายทางซ้ายไปถึงพุ่มไม้ในร่องลำธาร (ชี้ให้ดู) วางปืนเล็กกลไว้ตรงนี้ มีทิศทางยิงหลักไปที่ทางเดินกลางสันลาดเนิน (ชี้ให้ดู) จัดกำลัง ๑ คน ทำหน้าที่ระวังป้องกันขณะหมู่กำลังขุดดินทำการตั้งรับ ทำหน้าที่ระวังป้องกันอยู่ที่เนินสูง และคอยระวังโดยเฉพาะที่ร่องลำธาร ให้ปืนเล็กกลไว้กับยามระวังป้องกันด้วย จะจัดคนเปลี่ยนใน ๑ ชั่วโมง

ง. แนะนำในการประสานงาน

๑) ผมจะกำหนดที่ตั้งของที่มั่นเพิ่มเติมภายหลัง

๒) หลังจากที่ผมตรวจที่มั่นของแต่ละคนและเขตการยิงของพวกเราแล้วเราจะถากถางพื้นยิงขุดหลุมบุคคลเดี่ยวและทำที่กำบังเหนือศีรษะจัดการพรางไปพร้อมกันด้วย นายพวกยิงมอบหมายให้ดี ผมได้ประสานเขตการยิงกับหมู่ ๒ ทางซ้ายและหมวด ๒ ทางขวาเรียบร้อยแล้ว

๓) เปิดฉากการยิงเมื่อข้าศึกผ่านแนวชายป่าข้างหน้าเราเข้ามา

๔. <u>ธุรการและการส่งกำลังบำรุง</u>

ก. เสบียงและน้ำจะจ่ายให้ก่อนมืด

ข. เบิกระเบิดขว้างไว้คนละ ๔ ลูก

ค. ที่พยาบาลกองพัน อยู่ที่แนวถนน ไปข้างหลังประมาณ ๘๐๐ เมตร เจ้าหน้าที่พยาบาลของหมวดอยู่ใกล้กับ ทก.หมวดตรงนั้น (ชี้ให้ดู)

ง. เชลยศึกที่จับได้ส่งมาที่ข้าพเจ้า

๕. <u>การบังคับบัญชาและการสื่อสาร</u>

ก. การสื่อสาร

๑) สัญญาณผ่าน ถาม “กันยา” ตอบ “หมูหัน”

๒) สัญญาณเริ่มฉากยิงป้องกันขั้นสุดท้ายคือพลุดาวช่อสีแดง สัญญาณเลิกยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายคือพลุดาวช่อสีน้ำเงิน

ข. <u>การบังคับบัญชา</u>

๑) ผบ.หมวด ของเราอยู่ที่แนวชายป่าข้างหลังทางขวาของเรา (ชี้ให้ดู)

๒) ผมจะอยู่ตรงนี้ ด้านหลังประมาณกึ่งกลางหมู่

“ ใครมีคำถามบ้าง ? ..... ขณะนี้เวลา ๑๔๐๐ ..... เชิญแยก”

๖. <u>การดำเนินการตั้งรับ</u> (Conduct of the Defense)

ก. การยิงเตรียมของข้าศึก (Enemy Preparatory Bombardment) ปกติแล้วข้าศึกจะทำการยิงก่อนเข้าตีด้วยอาวุธบางชนิดหรือทุกชนิดคือ ป. ป.เรือ ค. ปืนกล รถถังและเครื่องบิน ระหว่างการยิงของข้าศึกหมู่จะเข้าที่กำบังในหลุมบุคคล ระวังข้าศึกข้างหน้า ทางปีกและข้างหลัง ซึ่งจะเข้ามาหลังการยิงสนับสนุน

ข. การเปิดฉากและควบคุมการยิง (Opening Fire and Fire Control) หมู่จะรอการยิงต่อข้าศึกจนเข้ามาในระยะยิงหวังผลของปืนเล็กจากที่มั่นของหมู่ ทุกคนในหมู่จะเปิดฉากการยิงต่อข้าศึกที่เคลื่อนที่เข้ามาตามคำสั่งของ ผบ.หมู่ หรือเมื่อข้าศึกผ่านแนวที่กำหนดไว้ ปกติจะใช้เขตจำกัดด้านหน้าของเขตการยิงของพวกยิง ปืนเล็กทำการยิงจังหวะช้า เมื่อข้าศึกเข้ามาในระยะยิงของ M 203 นายพวกยิงจะยิงลูกระเบิดยิงในจังหวะยิงช้า ปืนเล็กกลปกติจะยิงในจังหวะต่อเนื่อง ผบ.หมู่ จะเป็นผู้กำหนดอัตราการยิงที่เหมาะสมตามสถานการณ์ พลปืนเล็กกลให้ความสำคัญในการยิงเป็นอันดับแรกต่ออาวุธกล เครื่องยิงจรวด และอาวุธประจำหน่วยอื่น ๆ ของข้าศึก เมื่อหมู่เปิดฉากการยิงการควบคุมจะส่งผ่านมายังนายพวกยิง นายพวกยิงจะปฏิบัติตามแผนของ ผบ.หมู่ ที่กำหนดไว้ล่วงหน้า กำหนดเป้าหมายขึ้นใหม่ เปลี่ยนอัตราการยิงเมื่อจำเป็นและให้คำสั่งหยุดยิงเมื่อการเข้าตีถูกทำลาย ความมุ่งหมายของหมู่คือทำลายการเข้าตีของข้าศึกให้ไกลจากที่มั่นของหมู่ให้มากที่สุดเท่าที่กระทำได้ ถ้าข้าศึกยังไม่ถูกหยุดและยังเคลื่อนที่ใกล้เข้ามายังที่มั่นของหมู่ พลปืนเล็กกลจะเพิ่มอัตราการยิงไปเรื่อย ๆ ต่อข้าศึกที่ใกล้เข้ามานั้น

ค. การยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย (Final Protective Fires) ถ้าการเข้าตีของข้าศึกไม่ถูกทำลาย และเริ่มเข้าตะลุมบอนก็จะมีการร้องขอการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย การยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้ายเป็นความพยายามครั้งสุดท้ายที่จะหยุดข้าศึกก่อนเข้ามาถึงที่มั่นการรบของหมวด เมื่อมีการขอการยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย ทุกคนในหมู่ทำการยิงในเขตการยิงที่ได้รับมอบ (ปกติคือเขตการยิงของพวกยิง) ปืนเล็กและ M 203 ยิงต่อไปในจังหวะช้า พลปืนเล็กกลเพิ่มการยิงจนถึงจังหวะเร็ว หรือถ้ายังไม่ทำการยิงจังหวะเร็วก็จะทำการยิงจังหวะต่อเนื่อง เมื่อมีการขอยิงฉากป้องกันขั้นสุดท้าย พลปืนเล็กทำการยิงต่อข้าศึกภายในเขตการยิงของพวกยิง นายพวกยิงทำการยิง M 203 ต่อข้าศึกที่เป็นกลุ่มก้อนภายในเขตการยิง ปกติที่หมายเป็นกลุ่มก้อนที่ใหญ่ที่สุดและให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกคือ เป้าหมายตามแนวทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกล

ง. ถ้าข้าศึกเข้ามาถึงที่มั่นของหมู่ (Enemy Reaches the Fighting Squad's Position) ทหารราบข้าศึกที่เข้ามาถึงที่มั่นของหมู่จะถูกขับไล่ด้วยการยิง ระเบิดขว้าง ดาบปลายปืนและการต่อสู้มือเปล่า ความสำเร็จของการตั้งรับขึ้นอยู่กับการต่อสู้อย่างเหนียวแน่นของหมู่ปืนเล็กแต่ละหมู่ การยืนหยัดต่อสู้ของหมู่ในแนวหน้าจะแยกรูปขบวนเข้าตีของข้าศึกออก ทำให้เป็นจุดอ่อนต่อการตีโต้ตอบของฝ่ายเรา หมู่จะไม่ถอนตัวเป็นอันขาดยกเว้นเมื่อได้รับคำสั่งจากหน่วยเหนือ

๗. <u>การตั้งรับต่อการเข้าตีของยานเกราะ</u> (Defense Against Mechanized Attack) เมื่อรถถังหรือยานพาหนะหุ้มเกราะอื่น ๆ สนับสนุนการเข้าตีของทหารราบข้าศึก เป้าหมายหลักของหมู่คือทหารราบข้าศึกที่เดินเท้า อยู่ในรถลำเลียงหุ้มเกราะ (APCs) หรือรถยนต์บรรทุก ถ้าทหารราบข้าศึกอยู่ในรถยนต์บรรทุกก็จะทำการยิงด้วยอาวุธปืนเล็ก ถ้าอยู่ในรถลำเลียงหุ้มเกราะให้ทำการต่อสู้ด้วยปืนเล็กใช้กระสุนเจาะเกราะ (ถ้าทำได้) และด้วยอาวุธเบาโจมตี (LAW) ความมุ่งหมายคือทำให้การเคลื่อนที่ของทหารราบข้าศึกช้าลงด้วยการทำให้ลงจากยานพาหนะ ถ้าไม่มีทหารราบข้าศึกเป็นเป้าหมาย หมู่อาจใช้ปืนเล็กและอาวุธเบาโจมตีทำการยิงไปยังอุปกรณ์เล็งยิง หรือช่องมองของยานหุ้มเกราะข้าศึก ใช้อาวุธเบาโจมตีทำลายรถถังข้าศึกหรือทำความเสียหายต่อระบบสายพานซึ่งเป็นจุดที่ทำให้รถถังไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ ไม่มีเหตุผลอื่นที่หมู่จะเปลี่ยนความมุ่งหมายเดิมจากการต่อสู้และทำลายทหารราบข้าศึก ต้องพยายามทุกอย่างเพื่อแยกรถถังออกจากทหารราบข้าศึก เพราะเมื่อรถถังข้าศึกผ่านที่มั่นของหมู่ก็จะเป็นจุดอ่อนอย่างยิ่งต่ออาวุธประจำหน่วยต่อสู้รถถังของฝ่ายเราที่วางไว้ในการสนับสนุนทหารราบ

๘. <u>การย้ายเข้าที่มั่นเพิ่มเติม</u> (Movement to Supplementary Fighting Positions) ถ้าข้าศึกเจาะที่มั่นของหมู่ข้างเคียงเข้ามาได้ ผบ.หมู่ จะย้ายการยิงบางส่วนของหมู่ไปยังพื้นที่ที่ถูกเจาะและถ้าจำเป็นก็จะย้ายกำลังบางส่วนไปยังที่มั่นเพิ่มเติมเพื่อป้องกันการคุกคามทางปีก ถ้าที่มั่นของหมู่ถูกคุกคามจากการเข้าตีทางด้านหลังของหมู่ ผบ.หมู่ ก็จะย้ายกำลังบางส่วนไปยังที่มั่นเพิ่มเติมข้างหลัง ก่อนย้ายกำลังไปเข้าที่มั่นเพิ่มเติม ผบ.หมู่ ต้องขออนุญาต ผบ.หมวด เสียก่อน หากไม่สามารถขออนุญาตได้ ผบ.หมู่ ต้องแจ้งให้ ผบ.หมวด ทราบการปฏิบัติของตนโดยเร็วที่สุด ผบ.หมู่ ต้องหลีกเลี่ยงการย้ายกำลังหมดทั้งพวกยิงไปยังที่มั่นเพิ่มเติม แต่ปฏิบัติด้วยการย้ายกำลัง ๑ หรือ ๒ คน จากแต่ละพวกยิง ขึ้นอยู่กับจำนวนที่ต้องการไปป้องกันทางปีกหรือหลัง ไม่ว่ากรณีใดที่มีการย้ายกำลังเข้าที่มั่นเพิ่มเติมให้เคลื่อนย้ายตามเส้นทางที่ให้การกำบังได้ดีที่สุด

๙. <u>ส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณของหมวดและกองร้อย</u> (Local Security for Platoons and Companies)

ก. บ่อยครั้งที่หมู่ต้องจัดกำลังเป็นส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณสำหรับหมวดและกองร้อย ยามคอยเหตุ (Security Posts) ซึ่งมีกำลัง ๒ - ๔ คน ผบ.หมวด หรือ ผบ.ร้อย จะเป็นผู้กำหนดที่ตั้งไว้ข้างหน้าที่มั่นการรบของหมวด ออกไปถึงระยะ ๔๖๐ เมตร (ระยะยิงหวังผลของปืนเล็ก) ลาดตระเวนขนาดย่อยมักถูกใช้ให้ควบคุมพื้นที่ระหว่างยามคอยเหตุหรืออาจให้ทำหน้าที่เป็นยามคอยเหตุด้วย ผบ.ร้อย และ ผบ.หมวด เป็นผู้กำหนดที่ตั้งทั่ว ๆ ไปของยามคอยเหตุและเส้นทางคุ้มครองของชุดลาดตระเวนขนาดย่อย ผบ.หมู่ อาจได้รับมอบให้แบ่งหมู่ออกเป็นยามคอยเหตุขนาดเล็กและลาดตระเวนขนาดย่อย เพื่อป้องกันข้างหน้าและทางปีกของหมวด และกองร้อย ผบ.หมู่ จะมีหน้าที่ดังนี้.-

๑) ตรวจสอบให้เห็นว่ายามคอยเหตุมีการซ่อนพรางอย่างดี และสามารถตรวจการณ์ทางพื้นดินต่อบริเวณที่คาดว่าข้าศึกจะเข้ามาได้

๒) ตรวจสอบว่าลาดตระเวนขนาดย่อยใช้เส้นทางที่กำหนดไว้

๓) ส่งผ่านข่าวที่เกี่ยวกับฝ่ายเราและข้าศึกให้ส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณทราบ

๔) ชี้แจงให้ทราบว่าจะปฏิบัติอย่างไรถ้าข้าศึกเข้าตี

๕) รายงาน ผบ.หมวด หรือ ผบ.ร้อย. ห้ทราบเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของข้าศึกโดยทันที

ข. เมื่อข้าศึกเคลื่อนที่เข้ามา ยามคอยเหตุและหน่วยลาดตระเวนจะปฏิบัติดังนี้

๑) แจ้ง ผบ.หมวด หรือ ผบ.ร้อย.ทราบเกี่ยวกับข้าศึกทันทีในเรื่องกำลัง การปฏิบัติ ทิศทางการเคลื่อนที่และอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ใช้

๒) เมื่อได้รับคำสั่ง จะถอนตัวตามเส้นทางที่กำหนดไว้เข้ามายังที่มั่นการรบของหมวด โดยให้มีเวลาพอที่จะไม่ทำการรบติดพัน เมื่อกลับเข้าที่มั่นการรบของหมวดแล้ว ให้รายงานข่าวเกี่ยวกับข้าศึกกับ ผบ.หน่วย ที่จัดตนออกไปทำหน้าที่ส่วนระวังป้องกันทราบด้วย

๑๐. <u>ส่วนระวังป้องกัน</u> (Security Forces ;Formerly, Combat Outpost) (ตั้งแต่กองรักษาด่านรบออกไป)

ก. หมู่อาจเป็นส่วนหนึ่งของกำลังส่วนระวังป้องกันในการตั้งรับ กำลังส่วนระวังป้องกันนี้จะได้รับมอบภารกิจ ๓ แบบคือฉากป้องกัน (screen) ระวังป้องกัน (guard) และกำบัง (cover)

๑) ฉากป้องกัน (Screen) เป็นส่วนหนึ่งของส่วนระวังป้องกัน มีกิจหลักคือตรวจการณ์และรายงานข่าว หลีกเลี่ยงการรบแตกหักกับข้าศึก เมื่อเป็นฉากป้องกันจะปฏิบัติให้บรรลุกิจโดย.-

ก) เตือนให้ทราบถึงการเข้ามาของข้าศึกแต่เนิ่น

ข) เกาะข้าศึกและดำรงไว้ และรายงานความเคลื่อนไหวข้าศึก

ค) ทำลายและขับไล่หน่วยลาดตระเวนข้าศึกตามขีดความสามารถ

ง) หน่วงเหนี่ยวและรบกวนข้าศึกด้วยการยิงจำลอง

จ) นำหน่วยกำลังที่จะเข้าตอบโต้

๒) ระวังป้องกัน (Guard) ทำการป้องกันกำลังส่วนใหญ่จากการเข้าตี การยิงตรงและการตรวจการณ์ทางพื้นดิน โดยเข้าต่อสู้เพื่อให้กำลังส่วนใหญ่มีเวลาเตรียมการ พร้อมกับตรวจการณ์และรายงานข่าวสารด้วยการปฏิบัติให้บรรลุภารกิจระวังป้องกันโดย.-

ก) ช่วยเตือนกำลังส่วนใหญ่แต่เนิ่นและเข้าดำเนินกลยุทธ์ในพื้นที่ข้างหน้า ทางปีกและข้างหลังของกำลังส่วนใหญ่

ข) เข้าตี ตั้งรับ หรือหน่วงเวลา ตามความสามารถเพื่อให้การป้องกันกำลังส่วนใหญ่

๓) กำบัง (Covering) หน่วยกำบังคือส่วนปฏิบัติการที่จัดจากกำลังส่วนใหญ่เพื่อขัดขวาง ต่อสู้หน่วงเวลาและลวงข้าศึกก่อนที่จะเข้าตีกำลังส่วนใหญ่ กำลังของหน่วยกำบังจะปฏิบัติให้สำเร็จกิจโดย.-

ก) รักษาการเกาะข้าศึก

ข) ป้องกันกำลังส่วนใหญ่จากการเข้าต่อสู้

ค) ต่อต้านการหาข่าวของข้าศึกเกี่ยวกับขนาด กำลัง การประกอบกำลัง และที่ตั้งของกำลังส่วนใหญ่

ง) ทำลายหน่วยลาดตระเวนและส่วนระวังป้องกันของข้าศึก

จ) ดำเนินการให้เห็นสถานการณ์เพื่อกำหนดข้อพิจารณาเกี่ยวกับที่ตั้ง กำลังและความอ่อนแอของข้าศึก

ข. ที่ตั้งและการประกอบกำลังของส่วนระวังป้องกันถูกกำหนดโดย ผบ.หน่วยกำลังส่วนใหญ่และจะเป็นผู้จัดและมอบภารกิจให้คือ ฉากป้องกัน ระวังป้องกัน หรือกำบัง

ค. โดยทั่วไป บทบาทของหมู่ปืนเล็กในส่วนของกำลังที่จัดเป็นส่วนระวังป้องกันจะเหมือน ๆ กัน หากไม่ต้องคำนึงถึงภารกิจที่มอบให้ส่วนระวังป้องกัน หมู่จะรายงานการพบข้าศึก ทำให้ข้าศึกต้องตกอยู่ภายใต้การยิงและถอนตัวเมื่อได้รับคำสั่งจาก ผบ.หมวด หรือ ผบ.หน่วย ของส่วนระวังป้องกัน

ง. เส้นทางถอนตัวจะถูกกำหนดและลาดตระเวนไว้ก่อน เมื่อถอนตัวผ่านหน่วยฝ่ายเดียวกันแล้ว หมู่จะกลับเข้าหมวดเดิมของหมวด (ถ้าหมู่ออกปฏิบัติการพ้นการควบคุมจากหมวด) ซึ่งปกติมักจะไปจากหน่วยที่เป็นกองหนุน

บทที่ ๓
การดำเนินการตั้งรับของหมวด

๑. หมวดในแนวหน้า (Frontline platoon)

ก. กล่าวโดยทั่วไป (General) หมวดในแนวหน้าจะได้รับพื้นที่ตั้งรับของหมวดภายในพื้นที่ที่การรบของกองร้อยเพื่อจัดเตรียมและตั้งรับ ผบ.ร้อย จะแจ้งแนวขอบหน้าของหมวดตามขอบหน้าพื้นที่การรบเป็นเมตร จากจุดอ้างอิงบนภูมิประเทศหรือจากปีกของหมวดข้างเคียง นอกจากนี้ยังกำหนดความลึกหลังของขอบหน้าพื้นที่การรบด้วย ตามรูป

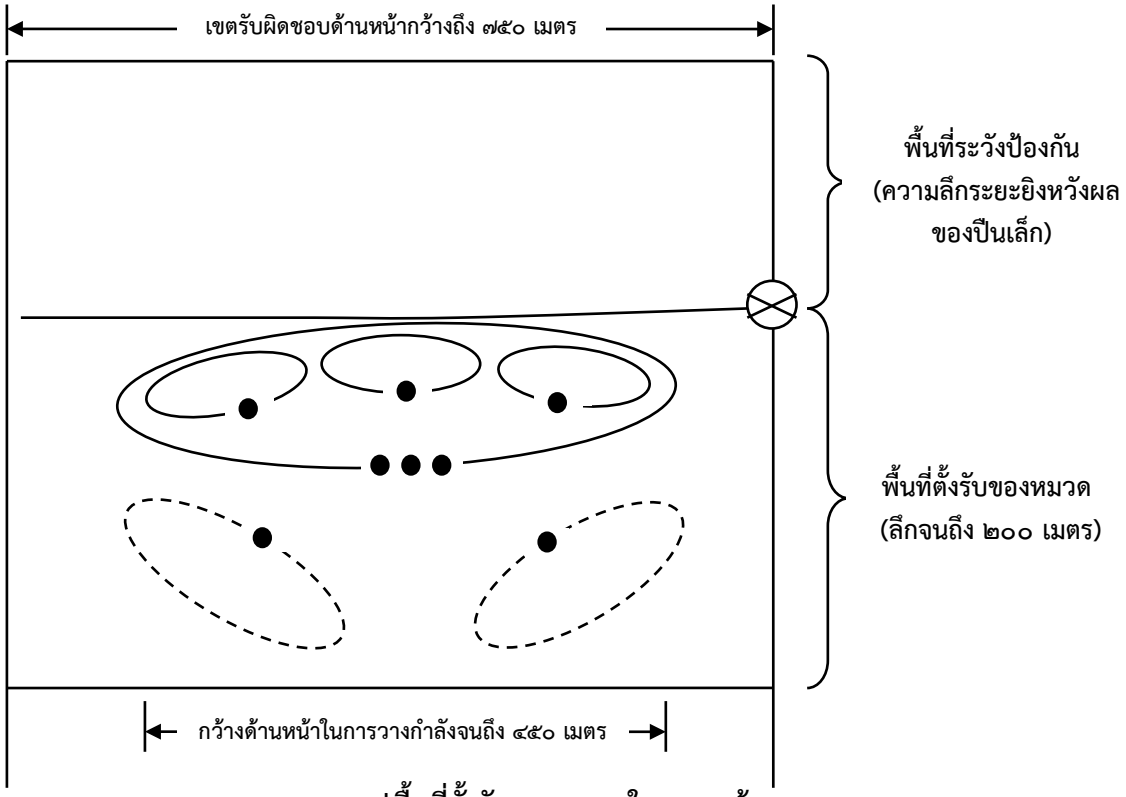

รูปพื้นที่ตั้งรับของหมวดในแนวหน้า

๑) กว้างด้านหน้า ในภูมิประเทศที่อำนวย หมวดอาจได้รับมอบกว้างด้านหน้ามากที่สุดถึง ๗๕๐ เมตร แต่อย่างไรก็ตาม ปกติแล้วกว้างด้านหน้านั้นมักจะแคบกว่า และการวางกำลังจริงก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของกว้างด้านหน้านี้ และจะต้องคุ้มครองส่วนที่เหลือด้วยการยิง เส้นแบ่งเขตหรือจุดประสานปกติแล้วจะไม่กำหนด

๒) ความลึก ความลึกของพื้นที่ตั้งรับของหมวด คือระยะระหว่างที่มั่นหลักของหมู่กับส่วนหลังของที่มั่นเพิ่มเติมซึ่งอาจจะลึกถึง ๒๐๐ เมตร

๓) พื้นที่ส่วนระวังป้องกัน หมวดปืนเล็กจะได้รับมอบส่วนหนึ่งของพื้นที่ส่วนระวังป้องกันของกองร้อยหน้าขอบหน้าที่พื้นที่รบ ปกติจะไกลออกไปเท่ากับระยะยิงหวังผลของอาวุธปืนเล็ก หมวดจะวางส่วนระวังป้องกันข้างหน้าไว้ในพื้นที่นี้ และจะต้องแน่ใจว่าจะทำการยิงคุ้มครองได้

ข. แผนการตั้งรับ (Plan of Defense) แผนการตั้งรับของหมวดประกอบด้วย แผนการดำเนินกลยุทธ์และแผนการยิงสนับสนุน ซึ่งกระทำไปพร้อม ๆ กัน และไปรวมกับแผนการยิงสนับสนุนและฉากขัดขวางของกองร้อยปืนเล็ก ปกติแผนการตั้งรับของหมวดประกอบด้วยการกำหนดที่มั่นบนภูมิประเทศของแต่ละหมู่ปืนเล็กและเขตการยิง แผนการตั้งรับเป็นผลมาจากการประมาณสถานการณ์ของ ผบ.หมวด และข้อพิจารณาของหลักการตั้งรับที่ได้กล่าวมาแล้ว

๑) แผนการดำเนินกลยุทธ์ (Scheme of Maneuver) ผบ.หมวดปืนเล็กจะกำหนดที่มั่นหลักของแต่ละหมู่ปืนเล็กบนภูมิประเทศภายในพื้นที่ตั้งรับมั่นนี้ โดยทั่วไปแล้วจะเป็นหน้ากระดานและหันหน้าไปในทิศทางโดยทั่วไปที่คาดว่าข้าศึกจะเข้าตี ผบ.หมวด จะเลือกที่มั่นเพิ่มเติมเพื่อป้องกันปีกและด้านหลังของหมวดตน การกำหนดที่มั่นของหมู่กระทำโดยการชี้แนวโดยทั่วไปบนพื้นดินซึ่งจะต้องเข้าวางกำลังจริงและปีกของที่มั่นนั้น ๆ

ก) <u>ที่มั่นหลัก</u> (Primary Position) ที่เลือกจะต้องอำนวยให้มีการตรวจการณ์และพื้นยิงที่ดีที่สุดต่อแนวทางเคลื่อนที่ที่เข้ามาสู่พื้นที่ตั้งรับของหมวด ปกติจะอยู่หน้าเนินทางทหารของภูมิประเทศสำคัญ การเลือกที่มั่นหลักของหมู่จะต้องพิจารณาถึงความต้องการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างหมู่ข้างเคียง และมีการป้องกันที่ตั้งยิงของอาวุธประจำหน่วยภายในพื้นที่ตั้งรับของทั้งหมด ที่มั่นของหมู่จะต้องมีการสนับสนุนซึ่งกันและกันกับที่ตั้งยิงหลัก ที่ตั้งยิงสำรองและที่ตั้งยิงเพิ่มเติมของอาวุธประจำหน่วยภายในพื้นที่ตั้งรับ การป้องกันอย่างใกล้ชิดด้วยปืนเล็กที่ตั้งยิงหลักและที่ตั้งยิงสำรองของอาวุธประจำหน่วยจะรวมอยู่ภายในที่มั่นตั้งรับหลักของหมู่ปืนเล็ก

ข) <u>ที่มั่นเพิ่มเติม</u> (Supplementary Position) ของหมู่ปืนเล็ก จะเลือกไว้เพื่อป้องกันปีกและด้านหลังของที่มั่นหลักของหมวดที่ตั้งยิงเพิ่มเติมของอาวุธประจำหน่วย ที่มั่นเพิ่มเติมจะต้องมีการตรวจการณ์และพื้นยิงที่ดีต่อแนวทางเคลื่อนที่เข้ามาสู่ปีกและด้านหลังของพื้นที่ตั้งรับของหมวด ถ้าภูมิประเทศอำนวยจะต้องเลือกเส้นทางที่มีการปกปิดกำบังเพื่อใช้สำหรับการเคลื่อนที่ระหว่างที่มั่นหลักและที่มั่นเพิ่มเติมที่ได้เลือกไว้นั้น

๒) แผนการยิงสนับสนุน (Fire Support Plan) ผบ.หมวดปืนเล็ก จะได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของปืนกล, ฉากขัดขวาง และตำบลที่ของการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายที่ บก.หน่วยเหนือได้วางแผนไว้ แผนการยิงในการตั้งรับของ ผบ.หมวด ก็จะรวมกับแผนของ บก.หน่วยเหนือ

ก) เมื่อพิจารณาที่มั่นหลักของหมู่ ผบ.หมวด จะเลือกเขตการยิงของหมู่ เขตการยิงของทั้ง ๓ หมู่จะเหลื่อมล้ำกันและคุ้มครองตลอดพื้นที่ส่วนระวังป้องกันของกองร้อยในส่วนที่หมวดรับผิดชอบอยู่ เขตการยิงของหมู่ทางปีกจะล้ำไปข้างหน้าหมวดข้างเคียงและเหลื่อมล้ำกับเขตการยิงของหมู่ทางปีกของหมวดข้างเคียงนั้นเพื่อให้มีการสนับสนุนกันและกัน ถ้ามีช่องว่างระหว่างหมวดข้างเคียงมาก ๆ หมู่ทางปีกของช่องว่างนั้นจะวางกำลังให้ปีกของหมวดทั้งสองหุบมาข้างหลัง เพื่อให้มีการสนับสนุนกันและกันมากที่สุด และมีการยิงทางปีกในช่องว่างนั้น (ตามรูป)

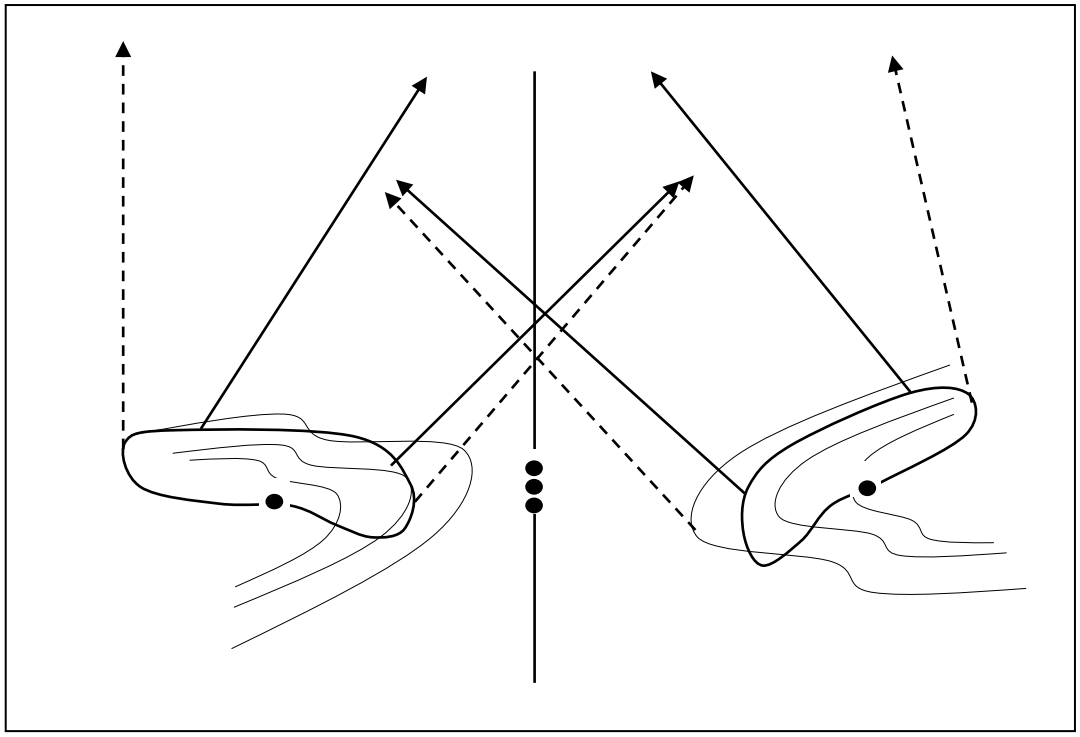

รูปการสนับสนุนซึ่งกันและกันในช่องว่างที่กว้างมาก ๆ

ข) เพื่อประสานการยิงกับแผนการยิงของกองร้อยให้ดีที่สุด ผบ.หมวด จะเลือกที่ตั้งยิงโดยทั่วไปและทิศทางยิงหลักแก่ปืนเล็กกล และเครื่องยิงลูกระเบิดในอัตราของหมู่ปืนเล็ก ซึ่งปกติ ผบ.หมู่ จะเป็นผู้กำหนดรายละเอียด ส่วนมากเมื่อหมวดทำการตั้งรับการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของปืนกลของกองร้อยมักจะมีช่องว่างหรือตำบลอับกระสุนเล็ก ๆ ซึ่งไม่อาจคุ้มครองได้ด้วยการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของ ค.และ ป.สนาม ช่องว่างหรือตำบลที่อับกระสุนนี้ ผบ.หมวด จะต้องพิจารณาเมื่อรวมการยิงของตนเข้ากับการยิงของ บก.หน่วยเหนือ โดยจะวางแผนกำหนดทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลและหรือเครื่องยิงลูกระเบิด เพื่อคุ้มครองช่องว่างหรือตำบลอับกระสุนนั้นโดยการยิง การยิงนี้จะปิดช่องว่างหรือตำบลอับกระสุนของการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของกองร้อย

ค) ผบ.หมวด จัดเตรียมภาพแผนการยิง หรือแผ่นบริวารของหมวด และส่งไปยัง ผบ.ร้อย เพื่ออนุมัติ (ตามรูป) ภาพแผนการยิงประกอบด้วย.-

(๑) ที่มั่นหลักของหมู่และเขตการยิง

(๒) ที่ตั้งยิงและทิศทางยิงหลักของปืนเล็กกลทุกกระบอก

(๓) ที่ตั้งที่ตรวจการณ์ของหมวด

(๔) ที่ตั้งยิงและแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย หรือทิศทางยิงหลักของปืนกลที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ตั้งรับของหมวด (รวมทั้งเขตการยิงของอาวุธสมทบ)

(๕) ที่ตั้งยิง และทิศทางหลักของอาวุธประจำหน่วยอื่น ๆ ในพื้นที่ตั้งรับของหมวด (รวมทั้งเขตการยิงของอาวุธสมทบสนาม)

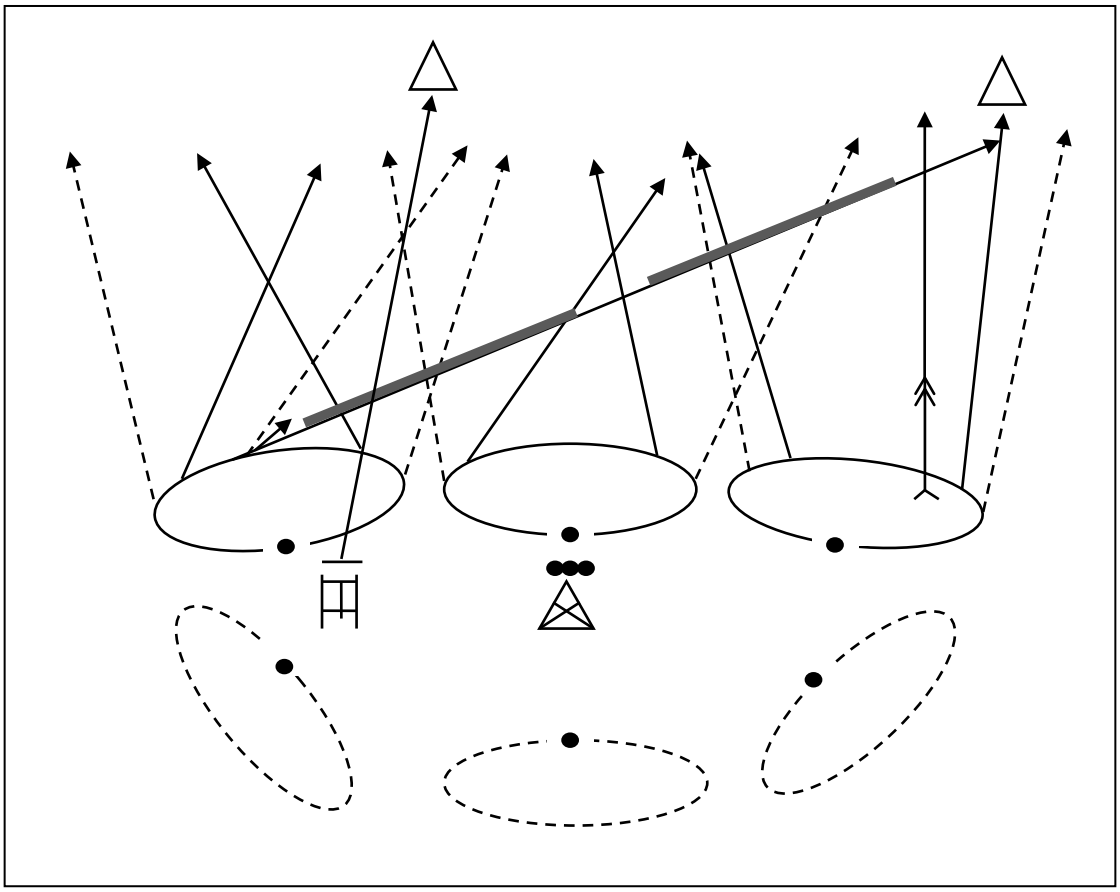

รูปภาพแผนการยิงของหมวด

ค. <u>การควบคุม</u> (Control) ประสิทธิภาพในการตั้งรับของหมวดนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของ ผบ.หมวด ที่จะควบคุมหน่วยในอัตรา และการยิงของหน่วยนั้น ๆ ตลอดจนการร้องขอการยิงสนับสนุนเพิ่มเติม

๑) บก.หมวด จะใช้ที่บังคับการและที่ตรวจการณ์ผสมกันทำการควบคุมการตั้งรับ ผบ.หมวด จะเป็นผู้เลือกและจัดเตรียมโดยจะต้องอำนวยให้มีการตรวจการณ์ที่ดีที่สุดต่อพื้นที่ตั้งรับของหมวด แนวทางการเคลื่อนที่ที่เข้ามาและปีกของหมวด รอง ผบ.หมวด จะช่วยเหลือ ผบ.หมวด ในการควบคุมหมวดจากตำบลนี้ ในภูมิประเทศจำกัดอาจทำให้ต้องจัดเตรียมที่ตรวจการณ์มากกว่าหนึ่งแห่ง ในลักษณะเช่นนี้ ผบ.หมวด จะกำหนดที่บังคับการ/ที่ตรวจการณ์ ที่จะสามารถตรวจการณ์ส่วนใหญ่ของที่มั่น หรือแนวทางเคลื่อนที่ที่อันตรายที่สุดได้ ส่วน รอง ผบ.หมวด จะทำการตรวจการณ์และควบคุมพื้นที่สำคัญอื่น ๆ แต่เป็นตำบลที่อันตรายน้อยกว่าในพื้นที่ตั้งรับ

๒) หมวดจะรักษาการติดต่อกับข่ายการติดต่อสื่อสารทางสายของกองร้อยไว้ และเพิ่มเติมด้วยการเฝ้าฟังข่ายวิทยุทางยุทธวิธีของกองร้อย

๓) เมื่อมีเวลา สถานการณ์อำนวยให้และมีจำนวนโทรศัพท์เพียงพอ ผบ.หมวด จะจัดตั้งข่ายการสื่อสารทางสายของหมวดขึ้น โดยเชื่อมต่อระหว่างที่บังคับการ/ที่ตรวจการณ์ของหมวด หมู่ปืนเล็กและยามระวังป้องกันหรือที่ฟังการณ์เข้าในวงจรธรรมดา (Common Circuit) โดยมากแล้วมักจะมีโทรศัพท์มากพอที่จะจัดการติดต่อสื่อสารทางสายระหว่างที่บังคับการ/ที่ตรวจการณ์ของหมวดกับยามระวังป้องกัน เมื่อการสื่อสารทางสายใช้ไม่ได้หรือยังไม่ได้ติดตั้ง ผบ.หมวด จะใช้ทัศนสัญญาณ พลนำสาร เสียงสัญญาณและเครื่องสัญญาณอื่น ๆ ที่ประดิษฐ์ขึ้นเพื่อควบคุมหมวด

๔) ผบ.หมวด ต้องแน่ใจว่ากระจายความหมายของทัศนสัญญาณที่สำคัญ ๆ ให้หน่วยรองทราบโดยตลอดแล้ว เช่น สัญญาณที่ใช้ควบคุมการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายเป็นต้น ผบ.หมวด จะต้องแน่ใจว่าสามารถควบคุมเครื่องให้สัญญาณนั้นได้ การใช้สัญญาณการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายจะต้องได้รับอนุมัติจาก ผบ.ร้อย เว้นแต่กรณีที่ได้รับมอบอำนาจการสั่งยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายจากกองร้อยแล้ว

ง. <u>การจัดระเบียบทางพื้นดิน</u> (Organization of the Ground) การจัดระเบียบทางพื้นดินเริ่มต้นขึ้นในทันทีที่หมวดไปถึงพื้นที่ตั้งรับและจะดำเนินโดยต่อเนื่องตลอดเวลาที่ยึดที่มั่นนั้นอยู่ การเริ่มปฏิบัติงานต่าง ๆ จะเป็นไปตามความเร่งด่วนของงานซึ่ง ผบ.ร้อย เป็นผู้กำหนด ปกติงานที่มีความเร่งด่วนสูงสำหรับหมวดปืนเล็กจะมีตามลำดับความสำคัญและจะอยู่ในคำสั่งการตั้งรับของหมวด คือ.-

๑) จัดการระวังป้องกัน

๒) วางปืนเล็กกล เครื่องยิงลูกระเบิด กำหนดเขตการยิงและทิศทางยิงหลัก

๓) จัดเตรียมพื้นการยิงและประมาณระยะตำบลที่น่าจะเป็นที่หมาย

๔) จัดเตรียมที่มั่น

๕) งานเร่งด่วนอื่น ๆ ที่ ผบ.ร้อย กำหนด

๒. <u>หมวดหนุน</u> (Reserve Platoon)

ก. กล่าวโดยทั่วไป (General) หมวดปืนเล็กหนุนปกติจะอยู่หลังหมวดในแนวหน้า เพื่อสร้างความลึกให้แก่การตั้งรับของกองร้อย ผบ.ร้อย จะกำหนดที่มั่นหลักและที่มั่นเพิ่มเติมหนึ่งหรือหลายแห่งแก่หมวดหนุนเพื่อให้สามารถบรรลุภารกิจได้หลายภารกิจ หมวดหนุนจะย้ายจากที่มั่นแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่งตามคำสั่งของ ผบ.ร้อย

ข. ที่ตั้งและการจัด (Location and Organization) หมวดหนุนจะอยู่ ณ ภูมิประเทศที่ดีที่สุดในการตั้งรับภายในพื้นที่กองหนุนของกองร้อย เพื่อให้บรรลุภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้ ที่มั่นนี้ไม่ควรใกล้ขอบหน้าของพื้นที่กองหนุนน้อยกว่า ๑๕๐ เมตร ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการยิงของข้าศึกที่มุ่งมาสู่หมวดในแนวหน้า การจัดที่มั่นโดยทั่วไปแล้วก็คล้ายกับหมวดในแนวหน้า ในขั้นต้นทั้งหมดจะอยู่ที่มั่นหลักและจัดเตรียมที่มั่นเพิ่มเติม

เพื่อให้ทั้งหมวดเข้าไปยึดได้ ยกเว้นในกรณีที่ภูมิประเทศมีความยากลำบากจริง ๆ เท่านั้น จึงจะจัดเตรียมที่มั่นของหมู่แยกกัน

๑) แผนการยิง (Fire Plan) แผนการยิงของหมวดหนุนกระทำเช่นเดียวกันกับหมวดในแนวหน้า รวมทั้งกิจของกองหนุน เว้นแต่การยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายปกติจะไม่วางแผนไว้

๒) การควบคุม (Control) ผบ.หมวดหนุนจะจัดที่บังคับการ/ที่ตรวจการณ์ภายในที่มั่นหลักซึ่งสามารถตรวจการณ์และควบคุมการยิงของหมวดของตนได้ดีที่สุด ถ้าภูมิประเทศอำนวยก็ควรจะอยู่บริเวณที่ที่สามารถตรวจการณ์เห็นหมวดในแนวหน้า ปีกและด้านหลังของกองร้อยได้

ก) หมวดหนุนจะดำรงการติดต่อทางโทรศัพท์กับข่ายการติดต่อสื่อสารทางสายและเฝ้าฟังวิทยุทางยุทธวิธี วิทยุจะใช้ก็ต่อเมื่อการสื่อสารทางสายเกิดขัดข้อง

ข) ผบ.หมวด จะติดต่อกับหน่วยรองโดยพลนำสาร ทัศนสัญญาณ และการไปพบปะด้วยตนเอง

ค. ภารกิจ (Mission) หมวดหนุนอาจได้รับมอบภารกิจหนึ่งหรือหลายภารกิจ เมื่อ ผบ.ร้อย กำหนดมากกว่าหนึ่งภารกิจ ผบ.ร้อย ก็จะจัดลำดับความเร่งด่วนที่จะต้องปฏิบัติให้บรรลุ การใช้กองหนุนนี้จะวางแผนไว้ล่วงหน้า แต่อย่างไรก็ตามการใช้นี้ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของข้าศึก

๑) สนับสนุนหมวดในแนวหน้าด้วยการยิง หมวดหนุนอาจได้รับภารกิจให้ทำการสนับสนุนหมวดในแนวหน้าด้วยการยิง และจะอยู่ในที่มั่นซึ่งจะสามารถสนับสนุนหมวดในแนวหน้าด้วยการยิงเข้าไปในช่องว่างระหว่างหมวดในแนวหน้าทั้งสอง ทางปีกและด้านหลัง ที่มั่นของหมวดหนุนจะจัดตั้งอยู่ภายในระยะยิงหวังผลของที่มั่นหลักของหมวดในแนวหน้า ความกว้างของพื้นที่การรบของกองร้อยอาจทำให้ต้องจัดเตรียมที่มั่นของหมวดหนุนมากกว่า ๑ แห่ง เพื่อที่จะสามารถบรรลุภารกิจในส่วนต่าง ๆ ของพื้นที่ของกองร้อย

๒) จำกัดการเจาะ ผบ.ร้อย จะพิจารณาพื้นที่ที่ข้าศึกอาจจะเจาะเข้ามาได้และมอบให้หมวดหนุนเข้าที่มั่นเพื่อจำกัดการเจาะของข้าศึกนั้น หมวดหนุนจะยึดภูมิประเทศที่จะสามารถสกัดกั้นการรุกของข้าศึก หมวดในแนวหน้าจะช่วยจำกัดการเจาะโดยการยิงขวางที่มั่นและทางปีก การยิงเล็งจำลองจะต้องวางแผนไว้เพื่อเพิ่มเติมการยิงของหมวดหนุนและหมวดในแนวหน้า การดำเนินการทุกอย่างจะต้องกระทำเพื่อป้องกันข้าศึกไม่ให้ได้รับการเพิ่มเติมกำลังที่เจาะหรือปรับกำลังใหม่ภายในพื้นที่ที่เจาะเข้ามาได้ เมื่อหมวดหนุนเข้าทำการจำกัดการเจาะ การตีโต้ตอบเพื่อขับไล่ข้าศึกจะกระทำโดยกองหนุนของหน่วยเหนือ (ตามรูป)

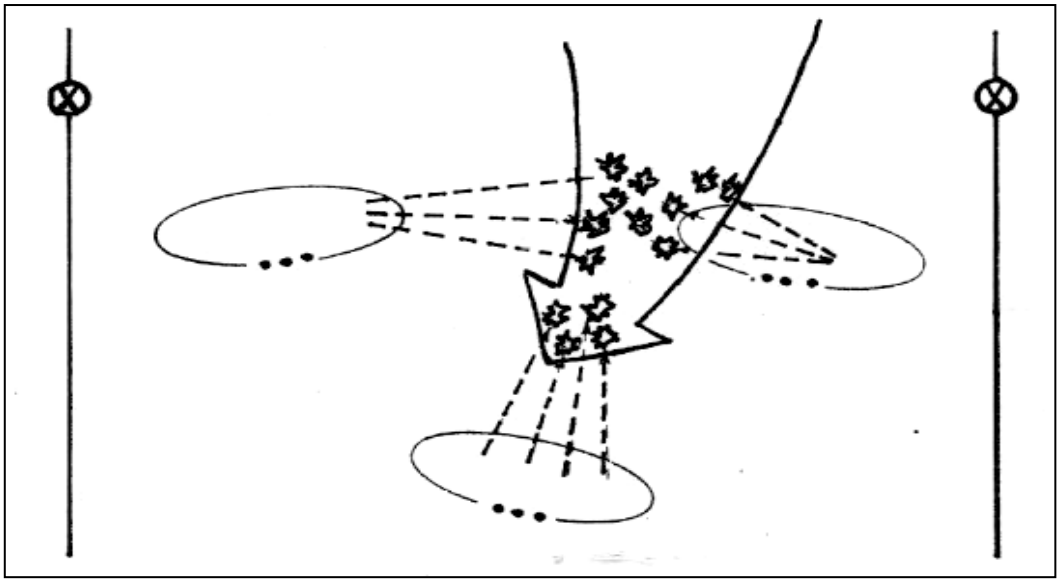

รูปการจำกัดการเจาะ

๓) การป้องกันปีกและด้านหลังของกองร้อย เพื่อให้สามารถป้องกันได้รอบตัว หมวดหนุนจะจัดเตรียมที่มั่นเพื่อป้องกันปีกและด้านหลังของกองร้อย ผบ.ร้อย จะกำหนดแนวทางเคลื่อนที่ที่เข้ามาสู่พื้นที่ด้านหลังที่หมวดหนุนจะต้องสกัดกั้น ที่มั่นนั้นจะจัดเตรียมเพื่ออำนวยให้สามารถทำการยิงคุ้มครองแนวทางนั้นได้ ที่มั่นของกองหนุนในการป้องกันปีกของกองร้อยจะต้องประสานกับที่มั่นเพิ่มเติมของหมวดในแนวหน้าและหน่วยข้างเคียง ผบ.ร้อย จะเป็นผู้ประสานกับกองร้อยข้างเคียง ผบ.หมวดหนุนจะประสานกับหมวดที่เกี่ยวข้องทั้งกองร้อยของตนและกองร้อยข้างเคียง เมื่อได้รับคำสั่งจาก ผบ.ร้อย หมวดหนุนจะเข้ายึดที่มั่นเพื่อป้องกันปีกของกองร้อยในเมื่อพื้นที่ข้างเคียงถูกเจาะ

๔) ระวังป้องกันและเฝ้าตรวจ ผบ.ร้อย อาจกำหนดภารกิจให้หมวดหนุนทำการระวังป้องกันและเฝ้าตรวจ โดยอาจจะจัดส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณข้างหน้าให้กับกองร้อย ระวังป้องกันส่วนที่มิได้ยึดครองในพื้นที่การรบของกองร้อยและระวังป้องกันปีกเปิด ภารกิจการระวังป้องกันอาจจะทำให้ต้องจัดตั้งยามระวังป้องกัน ที่ฟังการณ์ และหน่วยลาดตระเวนระวังป้องกัน ส่วนระวังป้องกันจะทำการคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่เส้นทางการเคลื่อนที่และภูมิประเทศสำคัญ นอกจากนี้อาจใช้หน่วยลาดตระเวนรักษาการติดต่อกองร้อยข้างเคียงหรือเป็นเครื่องมือในการติดต่อระหว่างส่วนระวังป้องกันต่าง ๆ

๕) การเข้าตีโต้ตอบ หมวดปืนเล็กหนุนมักไม่ทำการเข้าตีโต้ตอบ การตีโต้ตอบเป็นการเข้าตีต่อที่หมายจำกัดเพื่อทำลายข้าศึกที่ได้เจาะเข้ามาหรือขับไล่ข้าศึกออกไป และให้ได้มาซึ่งการกลับเข้าไปควบคุมส่วนที่ถูกเจาะในพื้นที่การรบ นอกจากกรณีที่แผนที่จะจำกัดการเจาะขึ้นอยู่กับฉากขัดขวาง การยิงจำลองและการยิงของหน่วยในแนวหน้าและไม่ใช่หมวดหนุนเข้าไปเกี่ยวข้องแล้ว กองร้อยปืนเล็กสามารถวางแผนเข้าตีโต้ตอบเพื่อทำลายการเจาะได้ หมวดหนุนจะช่วยกองร้อยปืนเล็กในแนวหน้าด้วยการเข้าตีโต้ตอบอย่างจำกัด แผนการเข้าตีโต้ตอบจะต้องจัดเตรียมในรายละเอียดและมีการซักซ้อม ผบ.หมวดหนุนจะจัดเตรียมหรือช่วยเหลือ ผบ.ร้อย ในการเตรียมการตามแผนเข้าตีโต้ตอบ แผนการเข้าตีโต้ตอบขึ้นอยู่กับการลาดตระเวนหาข่าวอย่างละเอียด และการประสานงานอย่างระมัดระวังกับหน่วยที่ยึดที่มั่นอยู่ในพื้นที่ที่คาดว่าจะถูกเจาะ การเข้าตีโต้ตอบจะดำเนินการโดยทั่วไป เช่นเดียวกับการเข้าตีอื่น ๆ

๓. <u>หมวดอาวุธ</u> (Weapon Platoon)

ก. <u>กล่าวโดยทั่วไป</u> (General) ในการตั้งรับหมวดอาวุธจะทำการยิงสนับสนุนอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องด้วยปืนกลและทำการต่อสู้รถถังในระยะประชิดให้แก่หมวดปืนเล็ก ผบ.หมวดอาวุธ จะอยู่ใกล้ชิดกับ ผบ.ร้อย และใช้การติดต่อสื่อสารทางสาย พลนำสารและทัศนสัญญาณในการควบคุมส่วนต่าง ๆ ของหมวดอาวุธ

๑) ปืนกล (Machineguns) ตอนปืนกลเป็นอาวุธยิงสนับสนุนหลักในการทำการยิงเพื่อหยุดยั้งการเข้าโจมตีของข้าศึกที่บริเวณขอบหน้าพื้นที่การรบ ในการตั้งรับที่จัดเตรียมอย่างดีการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของกองร้อยปืนเล็ก ส่วนใหญ่แล้วดำเนินการโดยตอนปืนกล ดังนั้นการตั้งยิงและการยิงจะต้องวางแผนเพื่อความมุ่งหมายนี้ประการแรก

๒) เครื่องยิงจรวดต่อสู้รถถัง (LAAW) ตอนโจมตีจะให้การป้องกันกองร้อยปืนเล็กโดยการต่อสู้รถถังในระยะประชิด และถ้าไม่มีการคุกคามจากรถถังก็อาจจะให้การสนับสนุนในระยะใกล้แก่หมวดปืนเล็กได้ ในการตั้งรับจะต้องวางแผนการยิงไว้ล่วงหน้าในการทำการยิงจากที่ตั้งยิงที่จัดเตรียมไว้แล้ว

๓) เครื่องยิงลูกระเบิด (Mortars) จะกำหนดที่ตั้งยิงและภารกิจยิงแก่ ค.๖๐ มม. เพื่อทำการยิงสนับสนุนอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องแก่กองร้อยปืนเล็ก มีการวางแผนเป้าหมายไว้ล่วงหน้าโดยสนับสนุนการยิงป้องกันระยะใกล้และการยิงภายในที่มั่น (และการวางแผนการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย) เพื่อเพิ่มเติมการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของปืนกล)

ข. ข้อเสนอแนะ (Recommendations) ผบ.หมวดอาวุธจะทำการลาดตระเวนร่วมกับ ผบ.ร้อย หรือได้รับคำสั่งให้ดำเนินการแยกออกไป แต่ทั้งสองกรณี ผบ.ร้อย จะให้แนวทางในการวางแผนการใช้หมวดอาวุธรวมทั้งที่ตั้งของหมวดปืนเล็กที่คาดไว้ แนวของขอบหน้าพื้นที่ทำการรบ พื้นที่ตั้งยิงโดยทั่วไปของอาวุธต่าง ๆ แนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายโดยทั่วไปของปืนกล การยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของ ค.๖๐ มม. และแนวทางเคลื่อนที่ที่จะต้องคุ้มครองด้วยเครื่องยิงจรวด ผบ.ร้อย อาจกำหนดแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายอย่างแท้จริงแก่ปืนกลเพื่อให้มีการสนับสนุนกันและกันกับกองร้อยข้างเคียงหรือคุ้มครองช่องว่างระหว่างหมวดข้างเคียงก็ได้ภายในขอบเขตที่ ผบ.ร้อย แนะนำ ผบ.หมวด จะเลือกที่ตั้งยิงหลักและรอง แนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายหรือทิศทางยิงหลักที่แท้จริงและเขตการยิงให้แต่ละหมู่ปืนกล สำหรับแต่ละหมู่โจมตี ผบ.หมวดอาวุธจะเลือกที่รอฟังคำสั่งที่มีการกำบัง ที่ตั้งยิงหลักและสำรองและเขตการยิง การเลือกต่าง ๆ ของ ผบ.หมวดอาวุธนี้จะเป็นข้อแสนอแนะแก่ ผบ.ร้อย เพื่อเป็นการใช้หมวดอาวุธในการตั้งรับขั้นต้น ในระหว่างทำการลาดตระเวน ผบ.หมวดอาวุธยังจะเลือกที่ตั้งยิงเพิ่มเติมตามความจำเป็น เพื่อที่ปืนกลและเครื่องยิงจรวดจะสามารถปฏิบัติภารกิจการตั้งรับอื่น ๆ ได้ ผบ.หมวดอาวุธ ยังจะเลือกที่ตั้งยิงของตอน ค. ๖๐ มม.ทั้งตอน รวมที่ตั้งยิงสำรองอย่างน้อย ๑ แห่ง ที่ตั้งยิงเพิ่มเติมนั้นจะไม่ค่อยได้เลือก การเสนอแนะเป้าหมายนั้นก็จะขึ้นอยู่กับการยิงสนับสนุนนอกอัตราที่ได้วางแผนต่อแนวทางเคลื่อนที่ที่มี และแนวทางโดยทั่วไปที่ได้รับจาก ผบ.ร้อย ตำบลยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายจะเกี่ยวข้องกับตำบลอับกระสุนหรือช่องว่างที่มีอยู่ในแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย หลังจากได้วางแผนการยิงของอาวุธนอกอัตราแล้ว

ค. แผนการยิงสนับสนุน (Fire Support Plan) ในการตั้งรับปกติ ผบ.ร้อย จะใช้หมวดอาวุธสนับสนุนส่วนรวมแก่กองร้อย โดย ผบ.ร้อย จะควบคุมหมวดอาวุธนี้โดยผ่านทาง ผบ.หมวดอาวุธเพื่อที่จะใช้หมวดอาวุธทำการตั้งรับให้ได้ผลดีที่สุดและจะแน่ใจในผลสำเร็จโดยการจัดเตรียมแผนรายละเอียด ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะที่ ผบ.ร้อย เห็นชอบแล้ว ผบ.หมวดอาวุธ วางแผนการยิงสนับสนุนจากการประมาณสถานการณ์ของตน

๑) การใช้ปืนกลทางยุทธวิธี หน่วยหลักของการใช้ปืนกลในการตั้งรับคือหมู่ปืนกล แต่ละกระบอกในหมู่ปืนกลจะได้รับมอบภารกิจเดียวกัน ปกติจะมีความจำเป็นต้องใช้ทั้งสามหมู่ปืนกลที่ขอบหน้าพื้นที่การรบ (ขนพร.) เพื่อให้สามารถยิงคุ้มครองตามประสงค์ ปืนกลจะตั้งรับทางลึกได้โดยการให้หมู่ปืนกลอยู่กับหมวดหนุนเพื่อสนับสนุนหมวดในแนวหน้าโดยการยิง กรณีเช่นนี้จะกระทำได้ก็ต่อเมื่อ ๒ หมู่ปืนกลบนขอบหน้าพื้นที่การรบสามารถทำการยิงสนับสนุนได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพ

ก) ปืนกลบนขอบหน้าพื้นที่การรบ หมู่ปืนกลบนขอบหน้าพื้นที่การรบ ปกติจะได้รับมอบแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายและเขตการยิง ปืนกลทั้ง ๒ กระบอกในหมู่ปืนกลจะทำการยิงตามแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายแนวเดียวกันและมีเขตการยิงเหมือนกัน โดยที่ตั้งจะอยู่ห่างจากกันอย่างน้อย ๓๕ เมตร ในบางกรณีอาจจำเป็นต้องแยกหมู่ปืนกลบางหมู่ออกจากกัน เพื่อให้ทำการยิงคุ้มครองได้ผล หมู่ปืนกลจะถูกแยกก็เมื่อแต่ละกระบอกได้รับภารกิจแตกต่างกัน เช่นแนวยิงป้องที่มั่นขั้นสุดท้ายหรือทิศทางยิงหลักและเขตการยิงต่างกันเป็นต้น การแยกหมู่ปืนกลนี้จะกระทำก็ต่อเมื่อจำเป็นและแยกแล้วปืนทั้งสองกระบอกควรจะอยู่ใกล้ ๆ กันเท่าที่แผนการยิงของปืนกลจะอำนวย ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการควบคุมและส่งกำลัง การยิงในการตั้งรับวงรอบหรือการตั้งรับบนเขา ป่าทึบหรือป่าสูง ก็อาจทำให้จำเป็นต้องแยกหมู่ปืนกลได้

(๑) แนวการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย (Final Protective Line) แนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายที่ได้ผลจะต้องมีลักษณะของการยิงทางปีก (Flanking Fire) การยิงประสานกัน (Interlocking Fire) และการยิงกวาด (Grazing Fire) ควรจะมีการยิงทางปีกมากที่สุดจึงจะเป็นลักษณะอันพึงประสงค์ การยิงไปข้างหน้ามาก ๆ นั้น จะมีผลต่อความคุ้มครองแนวหน้าของกองร้อยน้อยมาก การยิงประสานกันจะช่วยให้แผนการยิงได้ผลโดยการลดจำนวนช่องว่างในแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายลงและอำนวยให้มีการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยข้างเคียง แนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายจะต้องวางให้มีการยิงกวาดมากที่สุด ในภูมิประเทศที่ราบหรือลาดเสมอ ปืนกลจะยิงกวาดให้ในระยะไกลที่สุด ๗๐๐ เมตร (ตามรูป) แสดงเทคนิคที่เหมาะสมสำหรับจำลองภาพการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายและช่องว่างในการยิงกวาด จะอยู่บนแผ่นบริวารหรือแผ่นภาพ

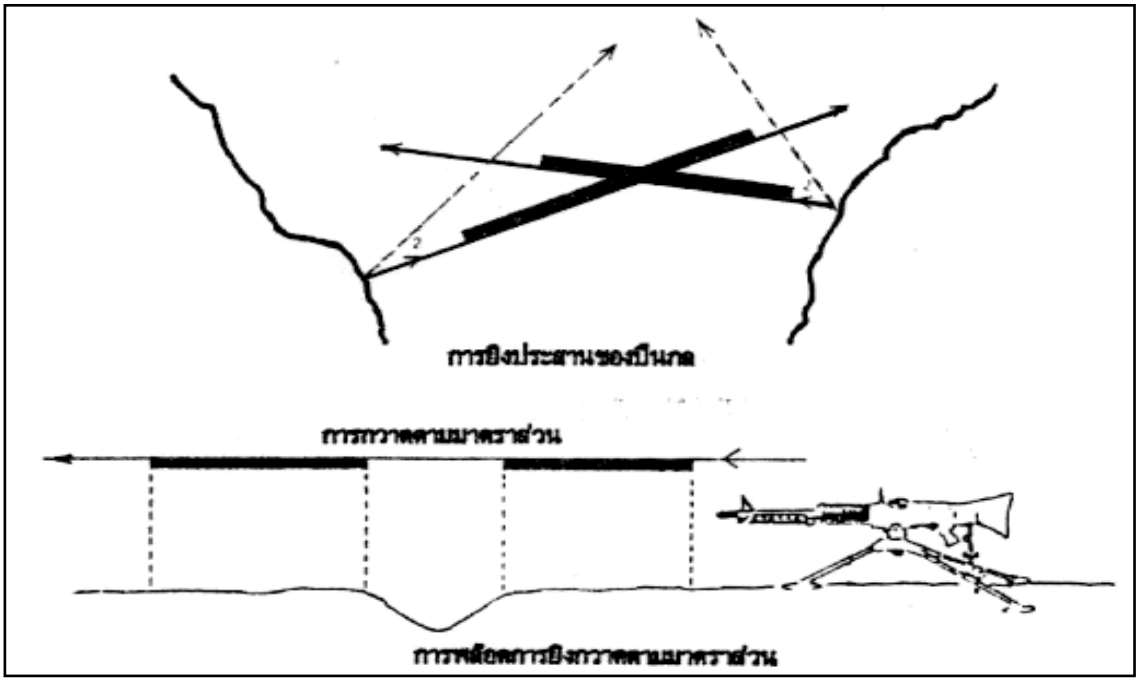

รูปปืนกลบน ขนพร.

(๒) เขตการยิง (Sector of Fire) แต่ละหมู่ปืนกลจะได้รับมอบเขตการยิง ทั้งนี้เพื่อกำหนดพื้นที่รับผิดชอบ ซึ่งหมู่จะทำการยิงที่หมายตามโอกาส เมื่อข้าศึกเข้ามาในระยะยิง เขตการยิงของปืนกลปกติจะไม่เกิน ๘๐๐ มิลเลียม (๔๕ องศา) และเป็นสิ่งพึงประสงค์ที่หมู่ปืนกลข้างเคียงกันจะมีเขตการยิงเหลื่อมล้ำกัน แนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายควรจะอยู่ที่ขอบด้านใดด้านหนึ่งของเขตการยิง แต่แนวนี้อาจจะอยู่ในเขตการยิงก็ได้ เมื่อการยิงกวาดค่อนข้างไปข้างหน้ามากกว่าที่พึงประสงค์และต้องการให้ปืนกลยิงคุ้มครองขอบพื้นที่การรบ

(๓) ทิศทางยิงหลัก (Principal Direction of Fire ; PDF) เมื่อลักษณะภูมิประเทศไม่อำนวยให้วางแผนยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายให้ได้ผลได้ ปืนกลบนขอบหน้าพื้นที่การรบอาจจะได้รับมอบทิศทางยิงหลัก ซึ่งอาจจะอยู่ภายในเขตการยิงหรือภายในเขตรับผิดชอบ เพื่อคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ที่อันตราย

ข) ปืนกลที่อยู่หลังขอบพื้นที่การรบ เมื่อมีการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของปืนกลอย่างเหมาะสมโดยการใช้ปืนกล ๒ หมู่ บนขอบพื้นที่การรบแล้ว ก็อาจจะเป็นสิ่งพึงประสงค์ที่จะเพิ่มความลึกในการตั้งรับโดยการวางอีก ๑ หมู่ปืนกลไว้กับหมวดหนุน ปืนกลนี้อาจแยกหมู่และมอบทิศทางยิงหลัก และเขตการยิงเพื่อให้การสนับสนุนหมวดในแนวหน้าได้ดีที่สุด การยิงนี้อาจจะคุ้มครองช่องว่างที่กว้างมาก ๆ ระหว่างหมวดในแนวหน้า ข้างเคียงและ/หรืออาจสนับสนุนหน่วยข้างหน้า จากที่ตั้งยิงซึ่งอำนวยให้ทำการยิงข้ามทหารฝ่ายเดียวกัน (ตามรูป)

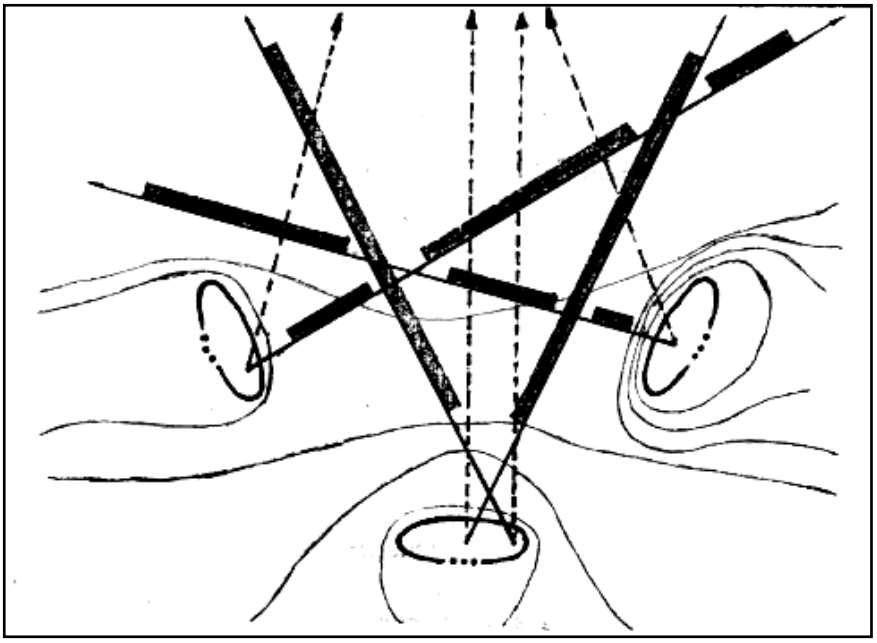

รูปหมู่ปืนกลแยกที่ตั้งยิงในที่มั่นของหมวดหนุน

ค) เทคนิคการยิงปืนกล ปืนกลทั้งสองกระบอกในหมู่ปืนกล จะทำการยิงโดยทั่วไปในภารกิจเดียวกันปืนกลจะได้รับที่ตั้งยิงแยกกันอย่างน้อย ๓๕ เมตร ปืนกระบอกหลังจะตั้งยิงตามแนวยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายหรือทิศทางยิงหลักโดยใช้มุมภาคทิศของเข็มทิศ เมื่อตั้งถูกต้องแล้วจะหาจุดหลักที่มองเห็นได้บนภูมิประเทศ ปืนกระบอกที่สองในหมู่ปืนกลก็จะตั้งยิงตามแนวที่ต้องการโดยใช้จุดหลักที่มองเห็นได้นั้น กรรมวิธีนี้จะกระทำอีกที่ขอบทั้งสองของเขตการยิงของหมู่ ตารางยิงของปืนทั้งสองกระบอกจะแตกต่างกันเล็กน้อยเนื่องจากที่ตั้งยิงแตกต่างกัน แต่ปืนทั้งสองกระบอกของหมู่ปืนกลจะสามารถปฏิบัติภารกิจเดียวกันได้

ง) การติดต่อสื่อสาร ถ้ากระทำได้ ที่ตั้งยิงหลักของหมู่ปืนกลควรมีโทรศัพท์กำลังเสียงในข่ายทางสายของกองร้อย และเมื่อเวลาอำนวยควรวางสายไปยังที่ตั้งยิงสำรองและที่ตั้งยิงเพิ่มด้วย เมื่อการสื่อสารทางสายเกิดขัดข้องหรือยังมิได้จัดวางก็ใช้การติดต่อด้วยพลนำสาร

๒) <u>การใช้เครื่องยิงจรวดทางยุทธวิธี</u> หมู่โจมตีเป็นหน่วยหลักทางยุทธวิธีในการใช้เครื่องยิงจรวดเนื่องด้วยมีระยะยิงใกล้ ดังนั้นปกติจะอยู่กับหมวดในแนวหน้า เพื่อให้การต่อสู้รถถังในระยะประชิด ปกติ ผบ. หมวดอาวุธ จะใช้พลนำสารในการติดต่อสื่อสารกับหมู่โจมตี

ก) ที่ตั้งยิง ที่ตั้งยิงของหมู่เครื่องยิงจรวดควรจะให้การตรวจการณ์และพื้นที่การยิงที่ดีที่สุดที่จะคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ของยานเกราะ จะต้องจัดเตรียมที่ตั้งยิงหลักและที่ตั้งยิงสำรองหลายแห่ง เพื่อคุ้มครองแต่ละแนวทางเคลื่อนที่ของยานเกราะ จะต้องเตรียมที่รอรับคำสั่ง ซึ่งมีความกำบังทางลาดหลังเนินเมื่อมีการใช้ยานเกราะหมู่เครื่องยิงจรวดจะเคลื่อนที่ตามเส้นทางที่มีความกำบังไปยังที่ตั้งยิงที่ได้เตรียมไว้แล้ว

ข) เขตการยิง แต่ละหมู่โจมตีจะได้รับเขตการยิงเพื่อให้แน่ใจว่าจะคุ้มครองทุกแนวทางเคลื่อนที่และให้มีพื้นที่รับผิดชอบการต่อสู้ยานเกราะเหลื่อมล้ำกัน ความกว้างของเขตการยิงจะจำกัดด้วยการตรวจการณ์และพื้นที่ยิงที่มี การกำหนดเขตการยิงมิได้รวมถึงการยิงเป้าภายนอกเขตการยิง เมื่อใช้หมู่เป็นหน่วยทั้งสองชุดโจมตีจะได้รับเขตการยิงเดียวกัน เมื่อแยกหมู่โจมตีทั้งสองชุดโจมตีอาจจะอยู่ในบริเวณใกล้ ๆ กัน แต่จะรับผิดชอบเขตการยิงแยกกัน การวางแผนการยิงควรหลีกเลี่ยงการแยกหมู่โจมตีนอกจากจะมีความจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

ค) การใช้ในการลึก อาจใช้หมู่โจมตีให้อยู่กับหมวดหนุน เพื่อเพิ่มความลึก ป้องกันปีก และป้องกันยานเกราะรอบตัว เมื่อมีอาวุธต่อสู้รถถังอื่น ๆ คุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่เข้ามายังหมวดในแนวหน้าที่มีอันตรายแล้ว หมู่โจมตีก็จะคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ที่อันตรายน้อยกว่า ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการยิงซ้อนกันโดยไม่จำเป็น

๓) <u>การใช้ ค. ๖๐ มม.ทางยุทธวิธี</u>

ก) การบรรจุภารกิจ ในการตั้งรับ ตอน ค. ปกติจะใช้สนับสนุนส่วนรวม การยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายของ ค. ๑ กระบอก จะครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๕๐ x ๕๐ เมตร และการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายนี้อาจทำการยิงในระยะ ๖๐ เมตร จากขอบหน้าพื้นที่การรบได้ ผบ.ร้อย จะประสานการยิง ค.๖๐ มม.กับ ค.๘๑ มม. เป้าหมายที่อยู่ไกลจากขอบหน้าพื้นที่การรบเกินกว่า ๕๐๐ เมตร ปกติแล้วจะใช้ ค.๘๑ มม.และ/หรือ ค. ๑๐๗ มม.ทำการยิง ปกติจะไม่ใช้ ค.๖๐ มม.ทำการยิงจนกว่าข้าศึกจะเข้ามาในพื้นที่ระวังป้องกันและตกอยู่ ในการยิงระยะใกล้ เนื่องจากที่ตั้งยิง ค.๖๐ มม.เป็นเป้าหมายขนาดเล็ก ดังนั้นจึงอาจตั้งยิงใกล้ขอบหน้าพื้นที่การรบ โดยที่อาวุธตลอดพลประจำปืนยังได้รับการกำบังและการซ่อนพรางที่พอเพียง ในการตั้งรับที่ตั้งยิงควรจะอยู่ระหว่าง ๑๕๐ - ๓๐๐ เมตร หลังขอบหน้าพื้นที่การรบ ถ้ากระทำได้ทั้ง ๓ กระบอกของตอน ค.ควรตั้งยิงเป็นตอน ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการควบคุมและส่งกำลังกระสุนเพิ่มเติม

ข) การควบคุมการยิง

(๑) การติดต่อสื่อสาร ระบบการติดต่อสื่อสารหลักในการตั้งรับคือทางสาย การติดต่อสื่อสารระหว่าง ผบ.ตอน ค. ณ ที่ตรวจการณ์และที่ตั้ง ค.จะใช้โทรศัพท์กำลังเสียง ถ้า ผบ.ตอน ค.มิได้อยู่ใกล้ ผบ.ร้อย หรือ ผบ.หมวดอาวุธ จะต้องวางสายเพื่อให้ ผบ.ตอน ค. สามารถติดต่อกับที่ตรวจการณ์กองร้อยได้ตลอดเวลา

(๒) การอนุมัติภารกิจ ปกติ ผบ.ร้อย จะอนุมัติการยิงต่อเป้าหมายที่อยู่ภายในพื้นที่ระวังป้องกันก่อนที่เป้าหมายจะหลบหายไป และอำนาจอนุมัตินี้จะไม่มอบเกิน ผบ.หมวดอาวุธ

(๓) เขตตรวจการณ์ ในกรณีที่จำเป็นต้องจัดที่ตรวจการณ์ ๒ แห่ง หรือมากกว่าเพื่อควบคุมการยิง ค.ได้โดยตลอดพื้นที่ระวังป้องกัน ผบ.ร้อย จะต้องแน่ใจว่าจะมีเขตตรวจการณ์เหลื่อมล้ำกันตลอดพื้นที่นั้น ผบ.ร้อย อาจจะกระทำได้โดยกำหนดผู้ตรวจการณ์เพิ่มเติมให้กับ ผบ.ตอน ค.โดยลงไว้ในคำสั่งการตั้งรับ ซึ่งตามเหตุผลแล้ว ผบ.หมวดปืนเล็กก็ควรจะได้รับมอบให้ทำหน้าที่ตรวจการณ์หน้า ในสภาพเช่นนี้และตามปกติจะทำการขอยิงและควบคุมการยิงจากที่บังคับการ/ที่ตรวจการณ์ของตน

(๔) เขตการยิง หมู่ ค. จะไม่ได้รับมอบเขตการยิง แต่จะต้องสามารถทำการยิงคุ้มครองได้ตลอดพื้นที่ระวังป้องกันของกองร้อย

(๕) อัตราและห้วงระยะเวลาการยิง ถ้าไม่มีคำแนะนำเป็นอย่างอื่นแล้ว อัตราการยิงของ ค. จะเป็น ๙ นัด/นาที ในเวลา ๒ นาทีแรก และ ๖ นัด/นาที ในเวลาต่อมา สำหรับการยิงป้องกันขั้นสุดท้ายปกติ ผบ.ตอน ค.จะกำหนดจำนวนนัดที่จะใช้ยิงแต่ละเป้าหมาย ผบ.ร้อย อาจกำหนดจำนวนนัดที่จะทำการยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้ายและเป้าหมายต่าง ๆ ไว้ในคำสั่งตั้งรับ โดยพิจารณาจากจำนวนกระสุนที่มี การสนับสนุนจากภายนอกที่ได้รับ กำหนดการส่งกำลังเพิ่มเติม พื้นที่จะทำการยิงคุ้มครองและการปฏิบัติการของข้าศึก

๔) <u>ภารกิจเพิ่มเติม</u> ทั้งสามหมู่ปืนกล หมู่โจมตี และตอน ค. อาจกระทำการตั้งยิงและใช้ปฏิบัติภารกิจเพิ่มเติมในการตั้งรับ

ก) ปืนกล หมู่ปืนกลที่อยู่บน ขนพร.หรือในพื้นที่กองหนุน จะต้องจัดเตรียมที่ตั้งยิงเพิ่มเติมซึ่งมีเขตการยิงแตกต่างไปจากเขตการยิงหลัก ภารกิจเช่นนี้จะต้องปฏิบัติเมื่อข้าศึกเจาะเข้ามาในหน่วยข้างเคียงหรือหมวดในแนวหน้าได้ โดยจะทำการยิงต่อพื้นที่ที่ถูกเจาะเพื่อจำกัดการขยายช่องเจาะหรือป้องกันปีกเปิดและด้านหลังของกองร้อย

ข) เครื่องยิงจรวด หมู่โจมตี จะต้องเตรียมที่ตั้งยิงเพิ่มเติมเพื่อสามารถปฏิบัติภารกิจอื่น ๆ ได้ หมู่โจมตีซึ่งมีภารกิจหลักในการคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ที่เข้ามายัง ขนพร.อาจจะต้องจัดเตรียมที่ตั้งเพิ่มเติมเพื่อคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ที่เข้ามายังปีกและด้านหลังของกองร้อย หมู่โจมตีมักจะสนับสนุนการตั้งรับด้วยการยิงจากที่ตั้งยิงเพิ่มเติมตามแผนที่ได้วางไว้ เมื่อไม่มีภัยคุกคามจากยานเกราะ

ค) ค.๖๐ มม. ตอน/หมู่ ค.๖๐ มม. มักจะต้องเตรียมที่ตั้งยิงเพิ่มเติมเสมอ แต่อย่างไรก็ตามการยิงในพื้นที่การรบนั้นวางแผนไว้เพื่อสนับสนุนหมวดในแนวหน้า เมื่อหมวดในแนวหน้าถูกผลักดันให้ต้องถอนมาเข้าที่มั่นเพิ่มเติม

๕) สัญญาณควบคุมการยิง ผบ.หมวดอาวุธจะต้องแน่ใจว่า มีการแจ้งสัญญาณควบคุมการยิงลงไปจนถึงหน่วยที่ต่ำสุด สัญญาณในการเริ่มต้นและหยุดยิงป้องกันที่มั่นขั้นสุดท้าย มีความสำคัญสูงสุดต่อผลของการตั้งรับ สัญญาณอื่น ๆ อาจใช้เพื่อควบคุมการยิงระยะใกล้ การไปเข้าที่ตั้งยิงสำรองหรือควบคุมการเคลื่อนที่ของตอนโจมตีจากที่รอฟังคำสั่งในที่กำบังไปยังที่ตั้งยิง

บทที่ ๔
การรบร่นถอย

๑. กล่าวทั่วไป (General) การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยคือ การเคลื่อนย้ายด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งลงไปข้างหลัง, ไปทางข้างหรือออกห่างจากข้าศึก การถอยนี้อาจถูกบังคับจากข้าศึกหรือปฏิบัติด้วยความสมัครใจ เมื่อหน่วยเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินกลยุทธ์และไม่ว่าจะปฏิบัติการสาเหตุใดก็ตาม การปฏิบัตินั้นจะต้องได้รับอนุมัติจากผู้บังคับหน่วยเหนือก่อนเสมอ หน่วยจะต้องปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยด้วยความสมัครใจก็เฉพาะแต่เมื่อจะต้องได้เปรียบอย่างมากเท่านั้น การปฏิบัติการรบร่นถอยจะต้องวางแผนและการปฏิบัติการอย่างประณีต เพื่อป้องกันความหายนะ ซึ่งจะเกิดขึ้นแก่หน่วย

การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย เป็นการปฏิบัติซึ่งจะต้องมีการวางแผนแบบรวมการ และปฏิบัติแบบแยกการ และเป็นการปฏิบัติที่ยอมเสียพื้นที่เพื่อให้ข้าศึกเข้าครอบครอง ในบางโอกาสเป็นการปฏิบัติการซึ่งตรงกันข้ามกับการตั้งรับ โดยผู้บังคับหน่วยที่ปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยจะหลีกเลี่ยงการรบในขั้นแตกหัก

ก. การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย กระทำเพื่อก่อให้เกิดการสูญเสียแก่กำลังข้าศึกให้มากที่สุดเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้ และปฏิบัติตามลำดับคือ การตั้งรับ, การรบด้วยวิธีรุก, การถอนตัวจากการรบ และการรบหน่วงเวลา ในทุกโอกาสที่จะก่อให้เกิดการสูญเสียต่อข้าศึก โดยใช้การยิงและการดำเนินกลยุทธ์ให้ได้ผลสูงสุด เมื่อกำลังรบของฝ่ายเข้าตีมีขีดความสามารถเท่าเทียมกับฝ่ายข้าศึก จะต้องปฏิบัติการรบด้วยวิธีรุกโดยใช้กองหนุนของตน

ข. การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย เมื่อมีการใช้อาวุธนิวเคลียร์จำเป็นจะต้องวางแผนในรายละเอียดในการใช้อาวุธนิวเคลียร์ ในทางยุทธวิธี รวมทั้งการเลือกใช้กระสุนระเบิดปรมาณูไว้ด้วย

ค. การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย ควรพิจารณาการปฏิบัติภายใต้ทัศนวิสัยจำกัด ไม่ว่าจะเป็นการปฏิบัติในเวลากลางคืนหรือโดยการใช้ควัน เมื่อปฏิบัติการร่นถอยในเวลากลางคืนเครื่องมือเฝ้าตรวจ ค้นหาที่หมาย และตรวจการณ์ในเวลากลางคืนจะต้องพิจารณาใช้ทุกโอกาสเท่าที่จะทำได้ และถ้าหากข้าศึกมีขีดความสามารถในการใช้เครื่องมือเหล่านี้ ก็อาจจะต้องใช้ควันในเวลากลางคืนให้เกิดประโยชน์อีกด้วย

ง. โดยปกติแล้ว กองร้อย ฯ จะร่วมปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย โดยเป็นส่วนหนึ่งของกำลังส่วนใหญ่

๒. หลักนิยมในการรบร่นถอย หลักนิยมหรือหลักปรัชญาในการรบด้วยวิธีร่นถอย ก็คือ

ก. ทำความเสียหายให้กับข้าศึกให้มากที่สุด เท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้

ข. นำหลักการรบวิธีรุกและรับมาใช้อย่างเหมาะสม

ค. ขยายผลต่อข้าศึกที่ได้รับความเสียหายทุกโอกาสที่มี

ง. ถ้าข้าศึกรวมกำลังกันเป็นกลุ่มก้อน ให้ทำลายด้วยการยิง

จ. เมื่อข้าศึกรุกคืบหน้าด้วยความเร็ว และขยายแนวกว้างมาก ต้องทำการเข้าตีด้วยส่วนดำเนินกลยุทธ์

๓. ความมุ่งหมายของการรบร่นถอย (Purpose) ความมุ่งหมายของการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย ก็เพื่อรักษาความเป็นกลุ่มก้อนของกำลังรบเอาไว้จนกว่าจะมีโอกาสที่จะทำการรบด้วยวิธีรุก การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยจะต้องกระทำด้วยเหตุผลประการใดประการหนึ่ง หรือหลายประการ ดังนี้

ก. เพื่อรบกวนทำให้หมดกำลังใจ และเพื่อทำลายข้าศึก

ข. เพื่อชักจูงข้าศึกเข้ามาสู่สถานการณ์ที่ไม่เกื้อกูล

ค. เพื่อนำกำลังทั้งหมดหรือบางส่วนไปใช้ในพื้นที่แห่งอื่น

ง. เพื่อหลีกเลี่ยงการรบภายใต้สภาพที่เสียเปรียบ

จ. เพื่อให้ได้เวลาโดยไม่ทำการรบขั้นแตกหัก

ฉ. เพื่อผละออกจากการรบ

ช. เพื่อวางกำลังในที่ตั้งแห่งใหม่ ให้สอดคล้องกับการวางกำลังของฝ่ายเดียวกัน

ซ. เพื่อลดระยะทางส่งกำลังบำรุง และการคมนาคมให้สั้นลง

๔. <u>ประเภทของการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย</u> การรบด้วยวิธีร่นถอย แบ่งออกเป็น ๓ ประเภทคือ การถอนตัวจากการรบ การรบหน่วงเวลา และการถอย

ก. <u>การถอนตัวจากการรบ</u> (Withdrawal Action) เป็นการปฏิบัติซึ่งกำลังรบที่กระจายกันอยู่ ผละออกจากข้าศึกหรือเป็นการปฏิบัติซึ่งกำลังทั้งหมดหรือบางส่วน ผละออกจากข้าศึก เพื่อหลีกเลี่ยงการปะทะข้าศึก แล้วดำเนินการเคลื่อนที่ไปยังที่ตั้งแห่งใหม่ เพื่อปฏิบัติภารกิจใหม่ต่อไป แบบพื้นฐานของการถอนตัวจากการรบ มี ๒ แบบคือ

๑) การถอนตัวภายใต้ความกดดัน (ถอนตัวโดยไม่สมัครใจ)

๒) การถอนตัวนอกความกดดัน (ถอนตัวโดยสมัครใจ)

ข. <u>การรบหน่วงเวลา</u> (Delaying Action) เป็นการปฏิบัติซึ่งกำลังรบถูกกดดันจากข้าศึก ยอมเสียพื้นที่เพื่อแลกกับเวลาและในเวลาเดียวกันจะปฏิบัติการรบหน่วงเวลาและทำลายกำลังข้าศึกให้มากที่สุด โดยไม่ทำการรบในขั้นแตกหัก “หน่วยจะทำการรบแตกหักเมื่อหน่วยไม่มีเสรีในการดำเนินกลยุทธ์ และไม่สามารถปฏิบัติตามแผนขั้นต้นได้ต่อไป” แบบของการรบหน่วงเวลามี ๒ แบบ ซึ่งทั้งสองนี้อาจใช้แผนการปฏิบัติ หรือประกอบเข้าด้วยกันก็ได้

๑) การรบหน่วงเวลาในที่มั่นตามลำดับขั้น

๒) การรบหน่วงเวลาในที่มั่นสลับขั้น

ค. <u>การถอย</u> (Retirement) เป็นการปฏิบัติการซึ่งกำลังรบไม่มีการปะทะ เคลื่อนที่ออกจากข้าศึกตามแผนของตนและไม่มีการกดดันโดยตรงจากข้าศึก เมื่อมีการถอนตัวจากการรบปฏิบัติก่อนการรบ การถอยจะเริ่มภายหลังกำลังส่วนใหญ่ผละออกจากข้าศึกแล้วเริ่มจัดรูปขบวนเดินทาง ปกติกองร้อยจะร่วมปฏิบัติการถอยเป็นกำลังส่วนหนึ่งของกำลังส่วนใหญ่

๕. <u>ข้อพิจารณาพื้นฐาน</u> (Basic Consideration)

ก. ความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ กำลังรบที่ปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย จะต้องมีความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่เท่าเทียม หรือเหนือกว่าฝ่ายข้าศึก ถ้าหากทรัพยากรที่จะใช้ในการเคลื่อนที่มีไม่เพียงพอ จะให้กำลังรบทั้งหมดมีความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่แล้ว จะต้องให้กำลังรบเพียงส่วนใดส่วนหนึ่ง มีความคล่องแคล่วเหนือกว่าข้าศึก หรือเท่ากับข้าศึกส่วนที่เผชิญหน้าและรบกวนฝ่ายเราอยู่

ข. การใช้ภูมิประเทศอย่างเหมาะสม ภูมิประเทศนับว่าเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลสูงยิ่งต่อการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยทุกประเภท ลักษณะภูมิประเทศจะเกื้อกูลให้มีการตรวจการณ์และมีพื้นการยิงดี สิ่งกีดขวางตามธรรมชาติและที่สร้างขึ้นจะต้องนำมาใช้ในระบบแผนฉากขัดขวาง สนามทุ่นระเบิดและการระเบิดทำลาย การกำบังและการซ่อนพราง รวมทั้งข่ายถนนจะต้องนำใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ค. ดำรงเสรีในการปฏิบัติ เสรีในการดำเนินกลยุทธ์ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการที่จะใช้กำลังอย่างรวดเร็วในทุกสถานการณ์ที่ไม่เกื้อกูลต่อข้าศึก ในการโยกย้ายกำลังให้สามารถเผชิญกับการเข้าตีของข้าศึก ในการรักษาความปลอดภัยทางด้านปีก และทางด้านหลัง ตลอดจนการแสวงหาประโยชน์สูงสุดจากภูมิประเทศ การรบประชิด หรือการรบในขั้นแตกหักจะต้องหลีกเลี่ยง เว้นเสียแต่ว่าหน่วยมีความต้องการที่จะให้บรรลุภารกิจของตน

ง. การควบคุมหน่วย การกระจายหน่วยและการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ในระหว่างปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยจะเพิ่มปัญหาเกี่ยวกับการควบคุม เมื่อไม่สามารถติดต่อกับหน่วยเหนือได้ ผู้บังคับหน่วยรองจะปฏิบัติไปโดยอิสระ จนกระทั่งการควบคุมแบบรวมการจะสามารถจะทำได้อีก

จ. อาวุธนิวเคลียร์ ถ้าหากหน่วยปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย มีและใช้อาวุธนิวเคลียร์แล้วจะทำให้ข้าศึกไม่กล้าที่จะรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน และถ้าหากข้าศึกรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อนมากพอจะถูกบังคับให้ต้องผ่านสิ่งกีดขวางหลัก (ทั้งธรรมชาติและสร้างขึ้น) ซึ่งจะทำให้เป็นจุดล่อแหลมต่อการเข้าโจมตีด้วยนิวเคลียร์ เมื่อจุดล่อแหลมนี้ถูกนำไปใช้โดยกำลังฝ่ายเราด้วยการปฏิบัติการรบด้วยวิธีรุกอย่างจำกัดแล้ว จะเกิดการสูญเสียอย่างมากมายต่อข้าศึก

ฉ. การป้องกันเชิงรับ การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย เป็นการปฏิบัติที่มีกว้างขวางด้านหน้ามาก ใช้ยุทธวิธีการแทรกซึมเคลื่อนที่ภายใต้ทัศนวิสัยจำกัดในรูปขบวนหน้ากระดาน ภายใต้สถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้จึงต้องดำเนินการป้องกันเชิงรับจากอาวุธนิวเคลียร์ ในระหว่างการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย

ช. เส้นทางการถอนตัว การควบคุมเส้นทางถอนตัวเป็นสิ่งสำคัญในการรบด้วยวิธีร่นถอย การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยที่จะไม่ให้มีบุคคลพลเรือนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยย่อมเป็นไปไม่ได้ ดังนั้นการควบคุมและการส่งกลับบุคคลพลเรือนจะต้องนำมาพิจารณา เพื่อหลีกเลี่ยงข้อจำกัดเสรีการเคลื่อนย้ายของกำลังรบที่ถอนตัว และอาจเป็นไปได้ที่ข้าศึกจะขัดขวางข่ายถนนตามแนวทางเคลื่อนที่ของฝ่ายเรา จึงจำเป็นจะต้องวางแผนการใช้เส้นทางสำรองเอาไว้

ซ. การจัดลำดับความเร่งด่วน เพื่อที่จะให้สามารถเคลื่อนที่กำลังได้อย่างเป็นระเบียบ จะต้องวางแผนในการกำหนดลำดับในการถอนตัว และกำหนดลำดับความเร่งด่วนการใช้เส้นทางสำหรับทุกหน่วยเอาไว้ด้วย ทั้งนี้ โดยการพิจารณาถึงภารกิจและขีดความสามารถของหน่วยนั้น ๆ

ฌ. การระวังป้องกันขณะถอนตัว เป็นที่คาดหมายว่าฝ่ายข้าศึกจะสามารถติดตามกำลังที่ปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยได้อย่างแน่นอน และสามารถโจมตีขบวนถอนตัวได้จากทุกทิศทางการปฏิบัติเช่นนี้ของข้าศึกจึงมีความต้องการในเรื่องส่วนระวังป้องกันที่มีความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ การลาดตระเวนทางพื้นดินและทางอากาศอย่างต่อเนื่อง การเคลื่อนย้ายอย่างรวดเร็วและการป้องกันภัยทางอากาศ และการป้องกันต่อสู้รถถัง

ญ. เครื่องบิน เครื่องบินอาจนำมาใช้อย่างได้ผล ในการเคลื่อนย้ายหน่วยที่รบติดพันในการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย นอกจากนั้นผู้บังคับหน่วยยังสามารถที่จะควบคุมหน่วยได้ดียิ่งขึ้น และสามารถได้รับข่าวสารได้ทันต่อเวลา โดยการควบคุมการปฏิบัติจากเครื่องบิน เมื่อกำลังที่ถอนตัวรบติดพันอย่างหนักกับข้าศึก เฮลิคอปเตอร์โจมตีอาจใช้เพื่อสนับสนุนการผละออกจากข้าศึกและการถอนตัวของหน่วยได้ ผู้ตรวจการณ์ทางอากาศอาจทำการลาดตระเวนเพื่อพิจารณาสภาพเส้นทางและสะพานไปยังพื้นที่ด้านหลัง และกำหนดจุดผ่านและเส้นทางสำรอง นอกจากนั้นเครื่องบินอาจจะใช้เพื่อการส่งกำลังบำรุงและยุทโธปกรณ์ และเพื่อส่งกลับผู้บาดเจ็บได้

ฎ. ขวัญ ผู้บังคับหน่วยจะต้องเน้นให้ทหารได้ทราบว่า การปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยเป็นการปฏิบัติตามแผนที่มีความมุ่งหมายอย่างแน่ชัด จะต้องขจัดข่าวลือ ดำรงขวัญของทหารและป้องกันการเสียระเบียบของหน่วย โดยทำความเข้าใจแผนและสิ่งสำคัญอื่น ๆ ใช้ความเป็นผู้นำอย่างเข้มแข็งและควบคุมวินัยอย่างเข้มงวด การปรากฏตัวของผู้บังคับหน่วยในจุดคับขันเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง

ฏ. นชค. ในการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย อาวุธเพลิงสามารถใช้อย่างได้ผลต่อกำลังเข้าตีซึ่งรวมกันเป็นกลุ่มก้อนที่จะบุกรุกเข้ามายังที่มั่น สารเคมีและกระสุนระเบิดปรมาณูที่วางไว้ล่วงหน้า จะใช้เพื่อทำให้พื้นที่ที่ฝ่ายเราได้ถอนตัวไปแล้วเป็นพิษ และถ้าหากใช้อย่างเหมาะสมแล้ว จะสามารถบังคับข้าศึกให้เข้าสู่ภูมิประเทศซึ่งไม่เกื้อกูลแก่ตน เนื่องจากพยายามหลีกเลี่ยงพื้นที่เป็นพิษ หรือยอมรับการบาดเจ็บภายใต้พื้นที่ซึ่งเป็นพิษนั้น

ฐ. การเคลื่อนที่ผ่านหน่วยฝ่ายเดียวกัน ในระหว่างปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย หน่วยที่ร่นถอนอาจจะมีความต้องการที่จะผ่านเข้าไป หรืออ้อมผ่านหน่วยฝ่ายเดียวกัน ดังนั้นจะต้องมีการประสานการเคลื่อนย้าย รวมทั้งสัญญาณบอกฝ่ายระหว่างหน่วย การกำหนดเส้นทางอ้อมผ่าน หรือจุดผ่าน การพิจารณาสิ่งกีดขวางในพื้นที่ซึ่งจะขัดขวางการเคลื่อนที่ของหน่วย รวมตลอดทั้งการแจ้งว่าการเคลื่อนที่ได้เสร็จสิ้นโดยสมบูรณ์แล้ว เพื่อหน่วยฝ่ายเดียวกันจะได้มีเสรีในการยิงไปยังพื้นที่ข้างหน้า

๖. <u>มาตรการควบคุม</u> (Control Measures) มาตรการควบคุมที่ใช้เป็นหลักในการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอย.-

ก. เขตการถอนตัว

ข. เส้นแบ่งเขต

ค. ที่รวมพล

ง. ขั้นปฏิบัติการ

จ. จุดตรวจสอบ

ฉ. จุดเริ่มต้น

ช. จุดแยก

ซ. เส้นทางหลักและเส้นทางสำรอง

ฌ. จุดควบคุมการจราจร (จคจ.)

ญ. ลำดับที่มั่นรบหน่วงเวลา

๗. <u>หน่วยปฏิบัติการหลังแนวข้าศึก</u>

ก. ในการปฏิบัติการรบด้วยวิธีการร่นถอย หน่วยปฏิบัติการหลังแนวข้าศึกอาจจะจัดตั้งขึ้นตามคำแนะนำของหน่วยเหนือ เพื่อที่จะให้บรรลุภารกิจอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเนื่องจากผลที่กำลังฝ่ายเราทั้งมวลหรือส่วนใดส่วนหนึ่งถูกตัดขาดออกจากกันโดยการกระทำของข้าศึก

ข. เมื่อหน่วยได้รับคำสั่งให้เป็นหน่วยปฏิบัติการหลังแนวข้าศึก แผนการปฏิบัติจะต้องจัดเตรียมขึ้นให้มีรายละเอียดก่อนปฏิบัติการ เช่น แผนการส่งกำลังบำรุง และแผนการถอนตัว ภารกิจที่เหมาะสมสำหรับหน่วยปฏิบัติการหลังแนวข้าศึกคือ การซุ่มโจมตี การร้องขอและการปรับการยิง การระเบิดทำลาย การค้นหาเป้าหมายของอาวุธนิวเคลียร์ การรายงานข่าวสารเกี่ยวกับข้าศึก และการทำลายที่สำคัญ ๆ เช่น ที่บังคับการ หรือศูนย์การติดต่อสื่อสารของข้าศึก, ที่ตั้งทางการส่งกำลังบำรุง และฐานยิงนิวเคลียร์ กำลังหน่วยนี้จะต้องเข้ายึดพื้นที่ซ่อนพรางจนกระทั่งกำลังส่วนเข้าตีของข้าศึกผ่านไป หน่วยจะต้องหลีกเลี่ยงการค้นหาของข้าศึกโดยการปฏิบัติภารกิจให้สำเร็จ ทั้งจะต้องปฏิบัติการรบด้วยวิธีรุก เช่น การเข้าตีโฉบฉวย เฮลิคอปเตอร์จะใช้เพื่อถอนหน่วยที่ปฏิบัติการหลังแนวข้าศึก

ค. หน่วยที่ปฏิบัติการหลังแนวข้าศึก ซึ่งถูกตัดขาดออกจากกันด้วยการปฏิบัติการของข้าศึก สามารถปฏิบัติภารกิจหลายอย่างได้สำเร็จ

๑) เมื่อหน่วยถูกตัดขาดออก ผู้บังคับหน่วยจะใช้เครื่องมือทั้งมวลที่มีอยู่เพื่อแจ้งให้ผู้บังคับหน่วยเหนือทราบสถานการณ์ และขอรับคำแนะนำการปฏิบัติการ หากผู้บังคับหน่วยเหนือสั่งให้หน่วยทำลายที่ตั้งข้าศึกในพื้นที่ด้านหลัง หน่วยจะทำการเข้าตีจากทางด้านหลังหรือทำการรบกวนการเข้าตีของข้าศึก กำลังส่วนที่ถูกตัดขาดออกจะปฏิบัติการต่าง ๆ ผู้บังคับหน่วยเหนืออาจจะสั่งให้หน่วยทำการสู้รบผ่านแนวข้าศึก เพื่อไปประสานกับกำลังฝ่ายเดียวกันก็ได้

๒) ถ้าหากหน่วยที่ถูกตัดขาดออก ไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับหน่วยเหนือของตนได้ การที่ผู้บังคับหน่วยจะต้องตกลงใจว่าจะปฏิบัติอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับความรอบรู้สถานการณ์และแนวความคิดในการปฏิบัติ ผู้บังคับหน่วยจะต้องพิจารณาสถานการณ์ของตน (สภาพของคน กำลังพล และความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ของหน่วย อาหาร กระสุน และน้ำมันเชื้อเพลิง) กำลังพลมีความคล่องแคล่วในการเคลื่อนที่ของข้าศึก ที่ตั้งของฝ่ายเดียวกัน ลักษณะภูมิประเทศและภารกิจของหน่วยเหนือ ถ้าสามารถทำได้ ผู้บังคับหน่วยจะทำการสู้รบเพื่อหาทางไปยังพื้นที่ฝ่ายเดียวกัน ถ้าหากหน่วยอยู่ลึกในพื้นที่ยึดครองของข้าศึก และมีโอกาสน้อยที่เข้ารวมกำลังกับฝ่ายเดียวกันและจะต้องใช้ยุทโธปกรณ์เป็นจำนวนมาก ผู้บังคับหน่วยอาจตกลงใจที่จะทำทุกอย่างเพื่อที่จะก่อให้เกิดการสูญเสียแก่ข้าศึกในพื้นที่ส่วนหลังนั้นก่อนที่จะพยายามตีผ่านข้าศึก และจะต้องรวมกำลังของหน่วยให้เป็นกลุ่มก้อน และพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะกับข้าศึกยกเว้นการเข้าโจมตีที่ตั้งหรือกำลังฝ่ายข้าศึก นอกจากนั้น จะต้องส่งหน่วยลาดตระเวนออกไปเพื่อการรักษาความปลอดภัย และเพื่อรวบรวมข่าวเกี่ยวกับข้าศึกและภูมิประเทศ ถ้าหากหน่วยของตนถูกยิงปิดล้อม และหน่วยยังคงมีกำลังมากพอ ก็จะตีฝ่าการปิดล้อมนั้น กำลังส่วนที่ถูกตัดขาดนี้จะต้องทำการสู้รบเป็นหน่วยหน่วยเดียวจนกระทั่งไม่มีความสามารถที่จะทำการรบได้อีกต่อไป จึงจะแบ่งแยกหน่วยออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แล้วให้แทรกซึมผ่านพื้นที่ยึดครองของข้าศึก รายละเอียดในการหลบหนีออกจากข้าศึกเพื่อกลับมายังแนวฝ่ายเดียวกัน

บทที่ ๕
การถอนตัวจากการรบ

๑. กล่าวทั่วไป (General) การถอนตัวเป็นการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยอย่างหนึ่ง ซึ่งกำลังทั้งหมดหรือบางส่วนผละออกจากข้าศึกแต่จะมีกำลังส่วนหนึ่งยังคงเกาะข้าศึกเอาไว้ เพื่อป้องกันข้าศึกติดตามกำลังส่วนใหญ่และก่อให้เกิดการสูญเสียอย่างมากโดยการใช้การยิงและการดำเนินกลยุทธ์

ในการถอนตัวของกำลังส่วนใหญ่ กองร้อยอาจปฏิบัติการเป็นส่วนหนึ่งในการถอนตัวหรือเป็นส่วนหนึ่งของส่วนกำบังก็ได้ แบบของการถอนตัวจากการรบที่สามารถปฏิบัติได้อย่างใดอย่างหนึ่ง คือการถอนตัวภายใต้ความกดดันของข้าศึก หรือการถอนตัวโดยไม่มีความกดดันจากข้าศึก ซึ่งจะได้พิจารณาถึงเทคนิคที่ใช้และการปฏิบัติต่อไป

๒. การวางแผนการถอนตัว (Planning for a Withdrawal)

ก. แผนการถอนตัวจะต้องมีรายละเอียดมาก กะทัดรัด และมีการลาดตระเวนโดยหน่วยรองทุกหน่วย แผนจะต้องมีการระวังป้องกันความปลอดภัย ผู้บังคับหน่วยจะต้องให้ ผบ.หน่วยรอง ได้มีโอกาสทำการลาดตระเวนพื้นที่ ซึ่งตนคาดว่าจะปฏิบัติการในพื้นที่นั้น และในทุกกรณี หน่วยที่คาดว่าจะปฏิบัติการภารกิจอิสระ จะต้องทำการลาดตระเวน

ข. แผนและคำแนะนำสำหรับการปฏิบัติการ ควรมีสิ่งสำคัญต่อไปนี้.-

๑) เวลาและความเร่งด่วนของการถอนตัวของหน่วยรอง

๒) เขตการถอนตัว ขั้นการปฏิบัติ เส้นทางถอนตัว การควบคุมการจราจรและมาตรการควบคุมอื่น ๆ ที่จะต้องใช้

๓) การรักษาความปลอดภัย ส่วนกำบัง และที่ตั้งของหน่วยเหล่านี้

๔) การป้องกันมิให้แผนการถอนตัวรั่วไหล

๕) การทิ้งหรือการทำลายสิ่งอุปกรณ์และยุทโธปกรณ์ (ยกเว้นเวชภัณฑ์) โดยที่ไม่ได้ให้เป็นการเปิดเผยแผนการถอนตัว

๗) การจัดการสนับสนุนทางการรบและการช่วยรบในระหว่างการปฏิบัติการ

๘) การกำหนดที่ตั้งที่ปฐมพยาบาลและตำบลส่งกลับผู้บาดเจ็บ

๙) การกำหนดที่มั่นที่จะต้องเข้ายึดต่อไปเมื่อถอนตัว

๑๐) การผละออกจากการรบเมื่อข้าศึกกดดัน และการปฏิบัติซึ่งจะต้องเริ่มขึ้นถ้าหากข้าศึกเข้าตีภายหลังการถอนตัวเมื่อข้าศึกไม่กดดัน

๑๑) ภารกิจซึ่งจะต้องปฏิบัติต่อไป

๑๒) แผนการสื่อสาร ประกอบด้วยการกำหนดวิทยุ การทำลายระบบทางสายที่มีอยู่ และการดำรงการสื่อสารตามปกติในระหว่างการถอนตัว

ค. เมื่อผู้บังคับกองร้อยได้รับคำสั่งเตรียมให้ถอนตัว ผู้บังคับกองร้อยจะให้คำสั่งเตรียมแก่หน่วยรองทันที และหน่วยรองก็จะจ่ายคำสั่งให้หน่วยตนเช่นเดียวกัน ถ้าทำได้คำสั่งควรส่งไปยังบุคคลที่เป็นผู้บังคับหน่วยทุกคนหรือส่งไปยังผู้ทำการแทน ทั้งนี้เพื่อหลีกเลี่ยงการนำผู้บังคับหน่วยมารวมกัน และการติดต่อกับหน่วยเป็นบุคคลและคำสั่งการถอนตัวจะต้องไม่สั่งด้วยเครื่องมืออีเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่กรณีฉุกเฉินอย่างมากเท่านั้น

ง. จะต้องทำการลาดตระเวนในเวลากลางวันให้มากที่สุด ผู้บังคับกองร้อยจะต้อง.-

๑) ทำการลาดตระเวนที่รวมพลของกองร้อย

๒) เลือกที่รวมพลของหมวด

๓) เลือกเส้นทางเคลื่อนที่จากที่รวมพลหมวดไปยังที่รวมพลของกองร้อย

จ. ผู้บังคับหมวดทุกคนทำการลาดตระเวน

๑) ที่รวมพลของหมวด

๒) เส้นทางจากที่รวมพลของหมวดไปยังที่รวมพลของกองร้อย

๓) เลือกที่รวมพลของหมู่

๔) เลือกเส้นทางจากที่รวมพลของหมู่ไปยังที่รวมพลของหมวด

ฉ. ผบ.หมู่ จะทำการลาดตระเวนเส้นทางจากที่วางตัวของตนไปยังที่รวมพลของหมู่และถ้าหากมีเวลาจะทำการลาดตระเวนเส้นทางไปยังที่รวมพลของหมวด

ช. ทหารภายในหมู่จะทำการลาดตระเวน เส้นทางจากที่วางตัวของตนไปยังรวมพลของหมู่ การปฏิบัติของข้าศึกจะทำให้ผู้บังคับหน่วยที่ปะทะกับข้าศึกจะต้องอยู่กับหน่วย และกำหนดให้ผู้แทนเป็นผู้ทำการลาดตระเวนก็ได้

๓. <u>การถอนตัวโดยไม่มีความกดดันจากข้าศึก</u> (Withdrawal without Enemy Pressure) ตามรูปที่ ๑

ก. ความสำเร็จของการถอนตัวด้วยวิธีนี้ จะขึ้นอยู่กับการรักษาความลับและการลวง ทหารจะถอนตัวและรวมกันให้เงียบที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยได้รับการป้องกันจากส่วนที่เหลือไว้ปะทะ (สลปท.) ส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะแสร้งปฏิบัติการตามปกติเช่นเดียวกับหน่วยเดิม โดยใช้การยิง การลาดตระเวน และวิธีการลวงอื่น ๆ ในการเตรียมการถอนตัวนอกความกดดันของข้าศึก ผู้บังคับกองพันจะต้องกำหนดมาตรการยุทธวิธีพิเศษขึ้นเพื่อให้ข้าศึกเกิดความสับสนและรบกวนข้าศึกด้วย เช่น การเข้าตีที่หมายจำกัดและการตีโฉบฉวย เป็นต้น

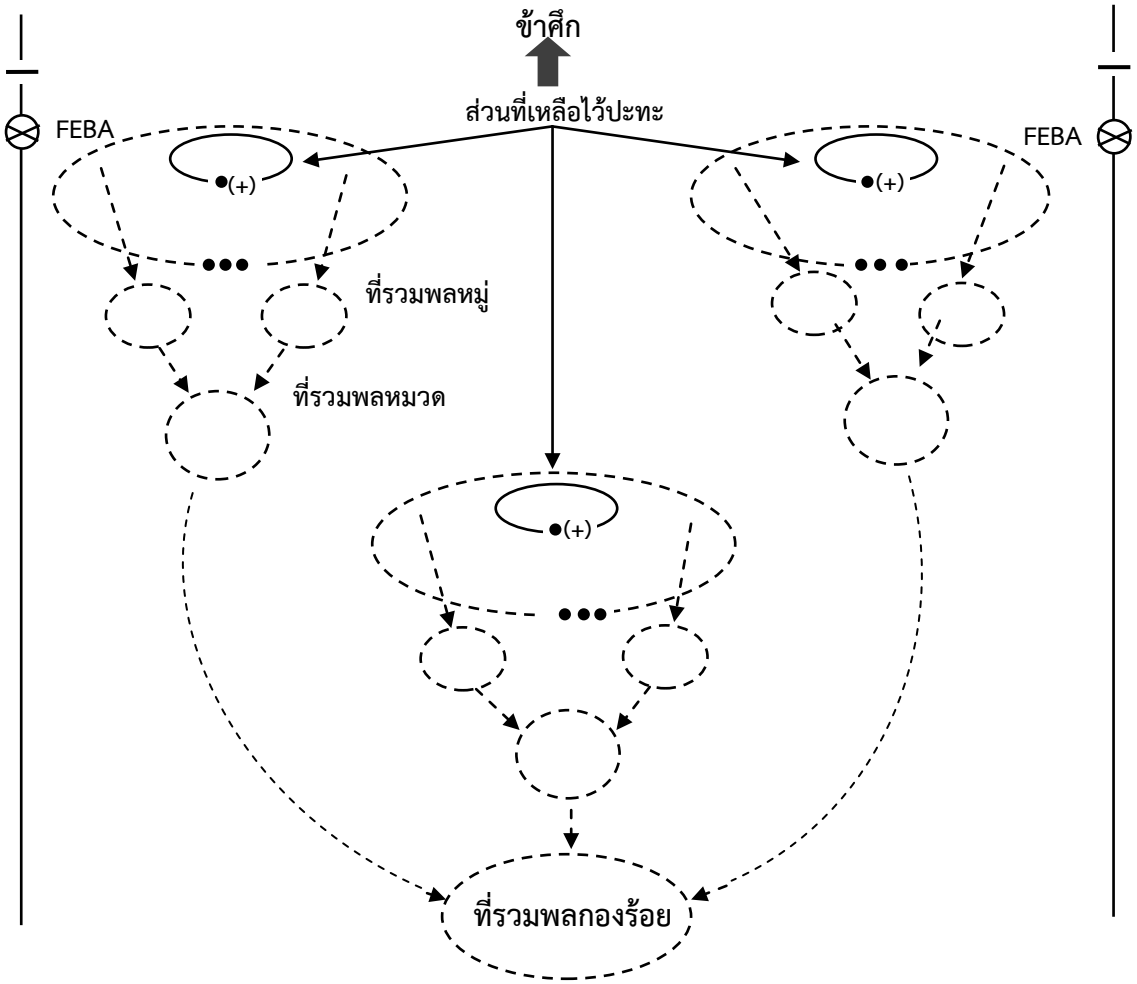

รูปที่ ๑ การถอนตัวโดยไม่มีความกดดันจากข้าศึก

ข. คำสั่งของกองพันจะกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ ในการถอนตัว คือ.-

๑) เวลาถอนตัว

๒) กำลังและการประกอบกำลังของส่วนที่เหลือไว้ปะทะ

๓) ที่รวมพลของกองร้อย

๔) เส้นทางถอนตัว

๕) ความเร่งด่วนของการใช้เส้นทาง

๖) มาตรการควบคุมเพิ่มเติมอื่น ๆ

๗) การปฏิบัติเมื่อข้าศึกเข้าตี

๘) การสมทบส่วนสนับสนุนให้กับกองร้อยเมื่อทำการถอนตัว

๙) คำแนะนำในการถอนตัวของส่วนที่เหลือไว้ปะทะ

๑๐) การจัดหน่วยในการตั้งรับตามแนวที่มั่นแห่งใหม่

ค. โดยปกติ ผู้บังคับกองร้อยและผู้บังคับหมวดไม่สามารถไปลาดตระเวนที่มั่นแห่งใหม่ได้ด้วยตนเอง โดยปกติผู้บังคับกองร้อยจะมอบให้ ผบ.อาวุธ เป็นผู้ควบคุมส่วนลาดตระเวนที่มั่นแห่งใหม่ ส่วนลาดตระเวนนี้อย่างน้อยที่สุดต้องประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยปืนเล็กทุกหมวด และอาจจะประกอบด้วยบุคคลอื่นอีก เช่น เจ้าหน้าที่สื่อสาร โดยอาศัยคำแนะนำจากผู้บังคับกองร้อย ผู้บังคับหมวดอาวุธจะเลือกพื้นที่ตั้งรับของหมวดที่ตั้งอาวุธ และวางแผนให้กับผู้บังคับกองร้อย เกี่ยวกับการจัดกำลังเข้าประจำที่มั่นแห่งใหม่ ผู้แทนของหมวดปืนเล็กจะเลือกที่มั่นให้กับหมู่และที่ตั้งอาวุธประจำหน่วย ที่ตั้งที่บังคับการ ที่ตรวจการณ์ของหมวด ที่ตั้งส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณ หลังจากนี้เมื่อถึงที่เวลากำหนดผู้แทนของหมวดจะไปพบกับหมวดและส่วนที่เหลือไว้ปะทะ เมื่อส่วนที่เหลือนั้นเดินทางมายังจุดแยก

ง. ผู้บังคับกองร้อย อาจกำหนดที่รวมพลให้กับหมวดในการถอนตัว (ซึ่งโดยปกติที่รวมพลนี้จะอยู่ด้านหลังที่มั่นของหมวดแต่ละหมวด) และเส้นทางถอนตัวของหมวดไปยังที่รวมพลของกองร้อย นอกจากนี้แล้ว ผู้บังคับกองร้อยจะกำหนดพื้นที่ภายในที่รวมพลของกองร้อยนั้นให้แต่ละหมวด และกำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัย โดยเฉพาะเจาะจงให้แต่ละหมวดอีกด้วย

จ. ผู้บังคับหมวดจะกำหนดที่รวมพลให้แก่หมู่ (โดยธรรมดาจะอยู่ข้างหลังใกล้ที่มั่นของหมู่) และกำหนดเส้นทางไปยังที่รวมพลของหมวดด้วย

ฉ. เส้นทางและที่รวมพลจะต้องทำเครื่องหมายเอาไว้ โดยเฉพาะในเวลากลางคืนเพื่อให้ง่ายแก่การจดจำ ถ้าหากการทำเครื่องหมายไว้นั้นจะไม่เป็นการเปิดเผยการปฏิบัติการ และจะต้องวางแผนการใช้คนนำทางเอาไว้ถ้าหากจะต้องใช้ด้วย

ช. เพื่อความสะดวกในการควบคุม อาวุธสนับสนุนทั้งมวลจะสมทบเข้ากับหมวดปืนเล็กที่อาวุธเหล่านั้นตั้งอยู่ ผู้บังคับหมวดอาจจะสมทบอาวุธเหล่านั้นให้กับหมู่ปืนเล็กได้อีกด้วย โดยธรรมดาการสมทบนี้จะมีผลเฉพาะการถอนตัวเท่านั้น

ซ. เมื่อกองร้อยได้รับการสมทบจาก รสพ.หรือ AAV.ทำการถอนตัวโดยข้าศึกไม่กดดัน รสพ. และ AAV.อาจจะถอนตัวโดยใช้เทคนิคอย่างใดอย่างหนึ่งในสี่อย่างดังนี้

๑) ในทันทีทันใดหลังจากมืดค่ำ รถสายพานลำเลียงพล ยกเว้นส่วนที่จัดไว้ให้เป็นส่วนที่เหลือไว้ปะทะ อาจจะถอนตัวคราวละ ๒ – ๓ คันไปยังที่รวมพลกองร้อย โดยการใช้ปืนใหญ่หรือเครื่องยิงลูกระเบิดทำการยิงเพื่อกลบเกลื่อนการเคลื่อนที่ เทคนิคนี้อาจจะใช้เมื่อเส้นทางเคลื่อนที่ไปยังด้านหลังมีจำกัด และเมื่อการเคลื่อนที่แต่เนิ่นของรถสายพานลำเลียงพลสามารถทำได้ไม่เปิดเผยความลับการปฏิบัติ

๒) รถสายพานลำเลียงพลทุกคัน โดยแต่ละคันมีทหารประจำอยู่ ๒ หรือ ๓ คน อาจจะยังคงประจำอยู่ในพื้นที่มั่นขั้นต้นในแนวหน้า กำลังส่วนใหญ่เคลื่อนที่โดยเข้าไปยังที่รวมพลที่ได้กำหนดไว้ทางด้านหลังหรืออาจจะเคลื่อนที่ตามเส้นทาง ซึ่งรถสายพานลำเลียงพลสามารถไปรับได้ในภายหลังในทันทีก่อนการถอนตัวส่วนที่เหลือไว้ปะทะ รถสายพานลำเลียงพลของกำลังส่วนใหญ่จะเริ่มเคลื่อนที่ลงไปข้างหลัง และอาจรับเอากำลังส่วนใหญ่ตามที่ได้กำหนดไว้ (สิ่งสำคัญก็คือการจัดทำแผนการรบทุกส่วนที่ลงจากรถ ในรถที่กำหนดเฉพาะที่ไว้ซึ่งการบรรทุกเช่นนี้จะทำให้มั่นใจว่าสามารถดำรงความเป็นกลุ่มก้อนของหน่วยในระหว่างการเคลื่อนที่ และในที่มั่นแห่งใหม่เอาไว้) เมื่อ รสพ.ซึ่งอยู่ภายในที่มั่นแห่งแรกนี้เริ่มถอนตัว ก็จะเพิ่มอำนาจการยิงของตนให้กับส่วนที่เหลือไว้ปะทะ เทคนิคนี้เหมาะสำหรับการถอนตัวเมื่อมีเส้นทางถอนตัวหลายเส้นทาง ซึ่งจะทำให้สามารถถอน รสพ.ได้อย่างรวดเร็วและเป็นไปตามลำดับและเมื่อการถอนตัวแต่เนิ่นจะทำให้ความลับรั่วไหล และเป็นอันตรายแก่การถอนตัวได้

๓) กำลังทั้งมวลที่มีอยู่ในที่มั่นอาจจะถอนตัวพร้อมกัน โดยไม่ต้องมีส่วนที่เหลือไว้ปะทะก็ได้

๔) ถ้าหากการเคลื่อนย้ายถูกจำกัดโดยหน่วยเหนือ อาจให้รถสายพานลำเลียงพลใช้เทคนิคการเล็ดลอดไปยังที่รวมพลของกองร้อยในเวลากลางวันก็ได้ เทคนิคนี้อาจใช้แตกต่างกันไป แล้วแต่แบบการถอนตัว เช่น เมื่อหน่วยปฏิบัติการรบหน่วงเวลาในที่มั่นสลับ เมื่อการเข้าตีของข้าศึกคาดว่าจะเกิดขึ้น และเมื่อการรักษาความลับไม่ใช่เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญ หรือเมื่อการเข้าตีเวลากลางคืนใกล้จะเกิดขึ้น

ฌ. เนื่องจากระยะทางซึ่งต้องได้รับการคุ้มครอง และความยุ่งยากในการรักษาทิศทางเมื่อเคลื่อนที่โดยทหารบรรทุกอยู่บนรถ เป็นสิ่งสำคัญที่พลขับทุกคนและผู้บังคับรถจะต้องได้สำรวจเส้นทาง และใช้มาตรการควบคุมการเคลื่อนที่อย่างละเอียด พลขับทุกคนจะต้องได้รับการฝึกเทคนิคการขับรถในเวลากลางคืนเป็นอย่างดี และสามารถใช้ระบบการขับโดยใช้แสงอินฟราเรดได้ มาตรการควบคุมซึ่งสามารถจะใช้ประกอบด้วยการใช้พลนำทางถือไฟฉายมีแผ่นกรองแสงสีแดงปิดที่ดวงไฟวางไว้ที่จุดคับขันขึ้นตามเส้นทาง การกำหนดความเร็วสูงสุดไว้ ตลอดจนระยะต่อระหว่างรถไว้อีกด้วย

ญ. การถอนตัวไปข้างหลังของกองร้อย กองร้อยปืนเล็กทั้งหมดเว้นส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะเริ่มถอนตัวพร้อมกันตามเวลาที่กำหนด โดยทหารแต่ละคนจะเคลื่อนที่ไปยังที่รวมพลของหมู่ หลังจากนั้นหมู่จะเคลื่อนที่ไปยังที่รวมพลของหมวด แล้วหมวดเคลื่อนที่ไปยังที่รวมพลของกองร้อย ส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะจัดการระวังป้องกันขั้นต้น เมื่อกองร้อยถอนตัว ผู้บังคับกองร้อยจะจัดส่วนระวังป้องกันเพิ่มเติมขึ้น โดยจัดเป็นส่วนแยกขนาดเล็ก ๆ ให้อยู่ข้างหน้าและด้านหลังของกำลังส่วนใหญ่ และให้มีส่วนที่ใช้สำหรับสกัดกั้นตามเส้นทางที่จะเข้ามาทางด้านปีกอีกด้วยหมวดจะต้องจัดการระวังป้องกันรอบตัวในทุกขั้นของการถอนตัว รูปขบวนที่ใช้ในการถอนตัว โดยปกติมักจะใช้รูปขบวนแถวตอน เพื่อสะดวกในการควบคุม การเคลื่อนที่ที่จะทำให้เงียบและรวดเร็ว กำลังส่วนใหญ่โดยปกติจะระงับการส่งวิทยุเอาไว้ อาจใช้ส่วนที่มีอยู่ตามเส้นทางติดต่อกับผู้บังคับกองพัน โดยอาศัยแผนการควบคุมการจราจรของกองพันเป็นหลัก และการลาดตระเวนของผู้บังคับหมวดแต่ละหมวดจะต้องลาดตระเวนออกไปข้างหลังโดยทันที เมื่อตนมาถึงที่รวมพลของกองร้อย และถ้าหากหมวดเข้ามาถึงที่รวมพลของกองร้อยแล้ว หมวดทุกหมวดจะตั้งรับวงรอบ และเข้าประจำพื้นที่ของตนในทิศทางเช่นเดียวกับที่ตนอยู่ในที่มั่นตั้งรับหน้า ถ้าหากมีการขนส่งผู้บังคับกองพันจะต้องกำหนดข้อจำกัดในการเคลื่อนที่ไปยังพื้นที่ข้างหน้า ผู้บังคับกองร้อย และผู้บังคับหมวดจะจัดเตรียมแผนการบรรทุกไว้ล่วงหน้า และจ่ายแผนที่ให้กับผู้บังคับหน่วยรอง ถ้าหากทำได้ทหารทุกคนภายในหมวดจะต้องทราบว่า ยานพาหนะของหมวดของตนจะจอดอยู่ที่ใดเพื่อจะได้นำหมวดตรงไปยังที่จอดรถนั้นโดยไม่เสียเวลา จะต้องใช้ความระมัดระวังในการที่จะลดหรือขจัดเสียงที่ไม่จำเป็นลง ลดการใช้แสงสว่าง ลดความชักช้าในการบรรทุก แล้วรีบเคลื่อนที่ไป จะต้องวางแผนป้องกันเอาไว้ทุกทิศทาง ในขณะที่ทหารบรรทุกอยู่บนรถ และวางแผนการปฏิบัติเมื่อถูกบังคับจากข้าศึกให้ลงจากรถ เมื่อรถใน

ขบวนจำเป็นต้องหยุดลง ผู้บังคับหน่วยจะต้องเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเพื่อพิจารณาสาเหตุของความชักช้า และเพื่อสั่งการในการขจัดความล่าช้านั้น

ฎ. กำลังส่วนใหญ่และส่วนที่เหลือไว้ปะทะ จะถูกนำจากที่รวมพลของกองร้อยไปยังจุดแยกหมวดในพื้นที่ข้างหลัง ผู้แทนของส่วนลาดตระเวนจะมาพบกำลังส่วนใหญ่และส่วนที่เหลือไว้ปะทะที่จุดแยกหมวดที่กำหนดไว้ แล้วนำกำลังส่วนนี้ไปยังที่มั่นใหม่ ในการเคลื่อนที่ไปยังจุดแยกหมวดนั้นจะต้องไม่ทำให้เกิดการชักช้าเสียเวลา ผู้บังคับหน่วยทุกคนจะต้องได้แจ้งแผนการยิงขั้นต้น คำสั่งสมบูรณ์และจัดทำแผนการยิงสมบูรณ์ เมื่อหน่วยเข้าที่มั่นเรียบร้อยแล้ว

ฎ. ส่วนที่เหลือไว้ปะทะ

๑) โดยปกติรองผู้บังคับกองร้อยจะถูกกำหนดให้เป็นผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะและรับผิดชอบในพื้นที่ตลอดจนการริเริ่มการถอนตัว ผู้บังคับหมู่จะเป็นผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะของหมวด และจะรับคำสั่งการปฏิบัติการจากรองผู้บังคับกองร้อย

๒) ส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะป้องกันจากการถอนตัวให้กับกำลังส่วนใหญ่ โดยการลวงและการต้านทาน กำลังส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะต้องไม่เกิน ๑ ใน ๓ ของกำลังกองร้อยปืนเล็ก และอาวุธสนับสนุนตามอัตราของกองร้อยปืนเล็กประมาณ ๑ ใน ๒ โดยปกติจะเหลือกำลัง ๑ หมู่ปืนเล็กไว้ในพื้นที่ของแต่ละหมวดของกองร้อยปืนเล็กในแนวหน้า หมู่ปืนเล็กที่เหลือไว้โดยปกติจะเป็นหมู่ซึ่งอยู่กึ่งกลาง (ตามรูปที่ ๒) ทั้งนี้เพื่อให้ลดการเคลื่อนที่มาทางข้างลง อาวุธประจำหน่วยที่มีพื้นการยิงดีจะถูกเลือกให้เหลือไว้ ในขณะที่หมวดปืนเล็กถอนตัว ทหารที่ยังอยู่ภายในที่มั่นจะเคลื่อนที่เท่าที่จำเป็น เพื่อไปคุ้มครองแนวทางเคลื่อนที่ที่เป็นอันตรายมากที่สุดที่เข้ามายังพื้นที่ของหมวดเอาไว้ และในขณะเดียวกันให้การป้องกันอาวุธสนับสนุนอย่างใกล้ชิดอีกด้วย

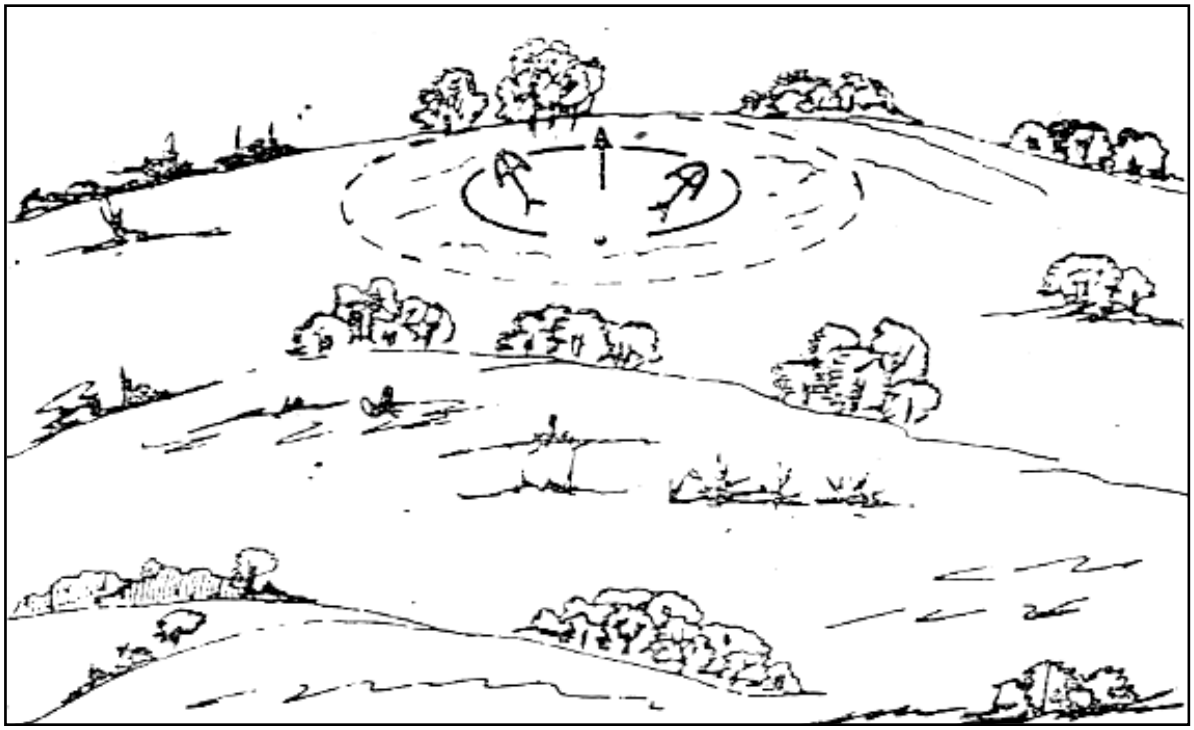

รูปที่ ๒ หมู่ที่เหลือไว้ปะทะวางกำลังอยู่ในที่มั่น

๓) อาวุธประจำหน่วยที่เหลือในพื้นที่กองร้อยปืนเล็กในแนวหน้า จะสมทบให้กับส่วนที่เหลือไว้ปะทะสำหรับการป้องกันตนเองและคุ้มครองการถอนตัวของกำลังส่วนใหญ่ และจัดให้มีการยิงตามปกติ เพื่อลวงข้าศึก เครื่องยิงลูกระเบิดของกองร้อยจะต้องเหลือไว้ไม่เกิน ๒ กระบอก เพื่อสนับสนุนส่วนที่เหลือไว้ปะทะในกองร้อยปืนเล็ก ผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะ อาจพิจารณาใช้ปืนเล็กกลในอัตราของหมู่ปืนเล็กเพิ่มพูนการยิงสนับสนุนก็ได้

๔) ในระหว่างที่ทัศนวิสัยลดลง อาวุธต่อสู้รถถังและรถถังที่มาสมทบจะไม่สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดได้ เพราะฉะนั้นอาวุธเหล่านี้อาจจะถอนตัวโดยการเล็ดลอดไปก่อนการถอนตัวของกำลังส่วนใหญ่ อาวุธทั้งสองอาจจะยังคงอยู่กับส่วนที่เหลือไว้ปะทะถ้าหากถูกคุกคามจากยานเกราะข้าศึก ถ้าการลวงจะถูกเปิดเผยขึ้นถ้าหากมีการเคลื่อนที่ใด ๆ ขึ้น และควรจัดกล้องเล็งในเวลากลางคืนให้กับอาวุธต่อสู้รถถัง อย่างน้อยที่สุดอาวุธต่อสู้รถถัง ๑ กระบอกต่อหมวดปืนเล็ก จะต้องเหลือไว้กับส่วนที่เหลือไว้ปะทะ เพื่อให้การป้องกันต่อสู้รถถังอย่างใกล้ชิด

๕) ผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะของกองร้อย จะใช้การติดต่อทางวิทยุกับกองพันและใช้การติดต่อทางสาย วิทยุและพลนำสารกับผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะของหมวด เครื่องมือสื่อสารที่มีอยู่เดิมจะต้องดำรงไว้ในที่ตั้งเดิมและจะเหลือเจ้าหน้าที่สื่อสารเอาไว้เพื่อปฏิบัติงานสื่อสารของส่วนที่เหลือไว้ปะทะในที่มั่นเก่าแต่เพียงน้อยที่สุด ถ้าสามารถทำได้สายโทรศัพท์ที่ไม่ได้ใช้งานจะต้องเก็บ หรือตัดแล้วดึงออกไปเป็นตอน ๆ เพื่อป้องกันมิให้ข้าศึกนำไปใช้ได้อีก นอกจากนี้อาจใช้มาตรการลวงโดยการใช้สถานีวิทยุลวงและดำรงการติดต่อทางวิทยุตามปกติในที่มั่นเก่า

๖) เครื่องมืออินฟราเรด เรดาร์ กล้องส่องสองตาและเครื่องมือตรวจการณ์เวลากลางคืนอื่น ๆ จะช่วยให้ส่วนที่เหลือไว้ปะทะในการค้นหาการเคลื่อนไหวของข้าศึก และช่วยในการปรับการยิงของอาวุธเล็งตรงและเล็งจำลองไปยังข้าศึกได้

๗) ถ้าหากส่วนที่เหลือไว้ปะทะถูกโจมตี กำลังส่วนนี้จะทำการป้องกันให้เต็มขีดความสามารถของตน จะถอนตัวโดยไม่ได้รับอนุมัติจากผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะของกองพันไม่ได้ ถ้าหากการสื่อสารไม่สามารถติดต่อได้ ผู้บังคับส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะต้องปฏิบัติตามแผนที่ได้รับคำแนะนำโดยปกติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๘) ในเวลาที่กำหนดหรือตามคำสั่ง ส่วนที่เหลือเอาไว้ปะทะทั้งหมดจะถอนตัวพร้อมกัน โดยปกติแล้วหมู่ที่เหลือไว้ปะทะจะเคลื่อนที่ตรงไปยังที่รวมพลของกองร้อยให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ การใช้อาวุธยิงเล็งลำลองจะช่วยการถอนตัวของส่วนที่เหลือไว้ปะทะได้อย่างมาก ในการถอนตัวโดยความสมัครใจในเวลากลางคืน ส่วนที่เหลือไว้ปะทะจะเคลื่อนที่ลงมาข้างหลังในเวลาที่เหมาะ เพื่อเข้าประจำที่มั่นแห่งใหม่ให้เสร็จก่อนเวลาเช้าในวันรุ่งขึ้น

๙) กองร้อยปืนเล็กที่เป็นกองหนุน โดยปกติแล้วจะไม่เหลือส่วนที่เหลือไว้ปะทะเอาไว้ ตามธรรมดา หมวดลาดตระเวนจะจัดการระวังป้องกันให้กับพื้นที่ด้านหลังของกองพัน แต่อย่างไรก็ตาม หมวดใดหมวดหนึ่งของกองร้อยหนุนอาจได้รับมอบให้ปฏิบัติหน้าที่นี้ได้ กองร้อยหนุนโดยปกติจะจัดกองรักษาด่านรบให้กับพื้นที่ตั้งรับใหม่ของกองพัน ส่วนที่เหลือไว้ปะทะจากหมวดหนุนของกองร้อยในแนวหน้า อาจใช้ในการลาดตระเวนพื้นที่ด้านหลังหรือด้านหน้า รวมทั้งสกัดกั้นแนวทางเคลื่อนที่ทางปีกที่เป็นอันตราย หรือเพิ่มความลึกให้กับที่มั่นโดยการดำรงอยู่ภายในที่มั่นของตนก็ได้

๔. <u>การถอนตัวภายใต้ความกดดันของข้าศึก</u> (Withdrawal Under Enemy Pressure (ตามรูปที่ ๓ ถึง รูปที่ ๔)

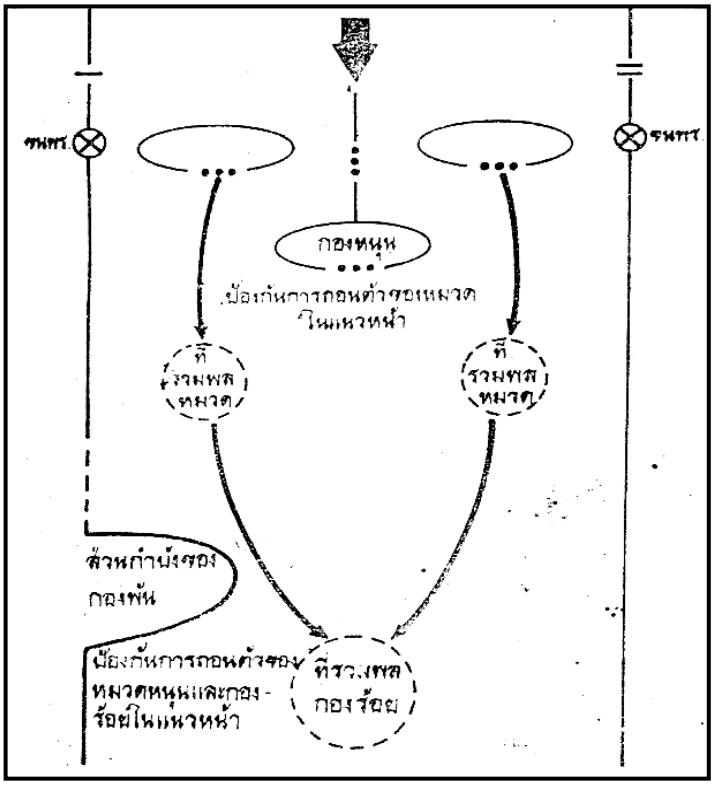

รูปที่ ๓

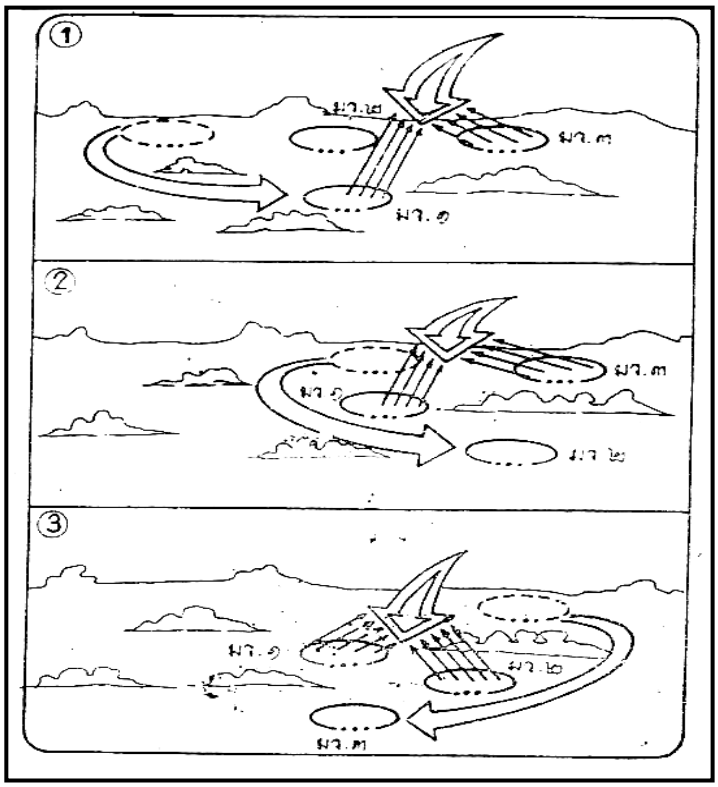

รูปที่ ๔

ก. การถอนตัวภายใต้การกดดันจากข้าศึก โดยธรรมดาแล้วเป็นลักษณะที่กำลังส่วนหน้าทำการสู้รบในขณะที่ทำการถอนตัว (สู้พลางถอยพลาง) โดยมีหน่วยซึ่งอยู่ด้านหลังให้การคุ้มครองการถอนตัวและให้ความช่วยเหลือกำลังในแนวหน้าให้ผละออกจากการปะทะกับข้าศึก

ข. ความสำเร็จของการถอนตัวชนิดนี้ ขึ้นอยู่กับแผนที่มีประสิทธิภาพ การควบคุม ความเร็วในการเคลื่อนที่ การใช้อำนาจการยิงที่มีอยู่อย่างเหมาะสมและความเป็นผู้นำที่เข้มแข็งของผู้บังคับหน่วย

ค. คำสั่งการถอนตัวภายใต้การกดดันจากข้าศึกของกองพัน ส่วนมากจะเป็นคำสั่งเป็นส่วน ๆ โดยปกติคำสั่งจะบ่งที่ตั้งส่วนกำบังของกองพัน เขตปฏิบัติการของกองร้อยและ/หรือเส้นทางการถอนตัว ที่รวมพล (ถ้าหากใช้ที่รวมพล) และมาตรการควบคุมการเคลื่อนที่อื่น ๆ การสมทบส่วนสนับสนุนให้กับกองร้อย ลำดับขั้นการถอนตัว คำแนะนำในการเข้าประจำที่มั่นรั้งหน่วง หรือที่มั่นตั้งรับข้างหลัง ส่วนเวลาถอนตัวแน่นอนอาจจะแจ้งในขั้นต้นหรือไม่แจ้งก็ได้

ง. ผู้บังคับกองร้อยจะส่งคำสั่งเตรียมเป็นส่วน ๆ ให้หน่วยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ และจ่ายคำสั่งเป็นส่วน ๆ เพิ่มเติมเมื่อแผนได้กำหนดแล้ว ผู้บังคับกองร้อยจะต้อง.-

๑) โดยธรรมดาแล้วจะกำหนดให้หมวดหมุนเป็นส่วนกำบังของกองร้อย เพื่อคุ้มครองการถอนตัวให้กับหมวดในแนวหน้า กำลังส่วนนี้อาจจะแยกกันออกเพื่อให้สามารถคุ้มครองการถอนตัวของหมวดทุกหมวดได้ ที่รวมพลสำหรับส่วนกำบังของกองร้อยก็คือ พื้นที่รวมพลของกองร้อยนั่นเอง เมื่อส่วนกำบังของกองพันอยู่ห่างจากทางด้านหลัง หรือทางปีกที่จะให้ความคุ้มครองการถอนตัวให้กับส่วนกำบังของกองร้อย ผู้บังคับกองร้อยอาจจะให้หมวดปืนเล็กหมวดหนึ่งหรือหลายหมวดเข้าประจำที่มั่นสลับขั้นก็ได้

๒) กำหนดเขตหรือเส้นทางทั่ว ๆ ไป ในการถอนตัวและพื้นที่รวมพลให้กับแต่ละหมวดในแนวหน้า นอกจากนั้นอาจจะกำหนดจุดตรวจสอบและขั้นการปฏิบัติอีกด้วย เขตปฏิบัติการโดยปกติจะยืดไปข้างหลังจนถึงส่วนกำบังของกองร้อย แต่ก็อาจจะไกลออกไปอีกสำหรับหมวดซึ่งทำการถอนตัวแต่ก็ไม่สามารถจะคุ้มครองได้ด้วยกำลังส่วนกำบังนั้น เส้นทางควรจะผ่านไปทางปีกของส่วนกำบังของกองร้อย และควรจะเป็นเส้นทางที่มีการปกปิดกำบังและซ่อนพรางให้มากที่สุด ทั้งจะต้องพิจารณาในเรื่องความเร็วในการเคลื่อนที่และแผนการควบคุมการจราจรของกองพันด้วย ที่รวมพลของหมวดโดยปกติต้องอยู่ในที่กำบังทางด้านหลังส่วนกำบังของกองร้อย (หมวดหนุน) เมื่อการถอนตัวของหมวดในแนวหน้าไม่สามารถจะคุ้มครองได้ด้วยส่วนกำบังของกองร้อย ก็อาจมีความจำเป็นต้องกำหนดที่รวมพลให้กับหมวดนั้น ๆ ให้อยู่ด้านหลังของส่วนกำบังของกองพันก็ได้

๓) โดยปกติ อาวุธสนับสนุนในอัตราจะสมทบเข้ากับหมวดในพื้นที่ที่หน่วยนั้นตั้งยิงอยู่ ตามธรรมดารถถังจะเข้าร่วมกับส่วนกำบังของกองร้อย ในขณะที่หมวดในแนวหน้าผ่านเข้ามาในที่ตั้งและเมื่อผ่านเข้ามาถึงส่วนกำบังของกองพัน รถถังอาจจะแยกออกจากกองร้อย และเข้าสมทบกับส่วนกำบังของกองพัน

๔) ตามแผนของกองร้อย ผู้บังคับหมวดจะเลือกเส้นทางหลักในการถอนตัว เลือกจุดนัดพบขั้นต้นและตกลงใจที่จะให้คำสั่งถอนตัวแก่หมวด และผู้บังคับหมวดอาจกำหนดที่ตั้งอาวุธประจำหน่วยให้อยู่ใกล้สันเนินภูมิศาสตร์ เพื่อให้มีพื้นที่การยิงดี ถ้าหากหมวดจะต้องให้ความคุ้มครองการถอนตัวของตนในขั้นต้น ผู้บังคับหมวดจะต้องเลือกที่มั่นด้านหลังหนึ่งแห่ง หรือมากกว่า เพื่อให้กำลังส่วนแรกที่ถอนตัวเข้ายึดที่มั่นนั้น ๆ

๕) ในกองร้อยทหารราบยานเกราะ รสพ. จะเข้าประจำที่มั่นกำบังทางด้านหลังของที่มั่นหมวดซึ่งจะสามารถสนับสนุนด้วยการยิง ทั้งสามารถบรรทุกและปฏิบัติการถอนตัวได้ ถ้าหาก รสพ. ไม่สามารถเข้าที่มั่นกำบังได้ รสพ. จะเคลื่อนที่ไปให้ไกลเท่าที่จะสามารถให้ทหารขึ้นบรรทุกได้อย่างรวดเร็ว และจะต้องระมัดระวังอย่างมากตลอดเวลา เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ รสพ. ต้องเปิดเผยต่อการยิงของอาวุธต่อสู้ รถถัง ถ้าหาก รสพ. ไม่สามารถใช้ได้ ผู้บังคับหมวดจะต้องวางแผนการขนส่งอย่างอื่นแทนการขนส่งซึ่งจะกระทำโดย รสพ.

๖) ในบางสถานการณ์ ผู้บังคับกองพันจะส่งให้กองร้อยในแนวหน้าทุกกองร้อยให้ถอนตัวในเวลาเดียวกัน หรืออาจจะสั่งให้แนวหน้าที่ปะทะกับข้าศึกน้อยที่สุดถอนตัวก่อนก็ได้

๗) กองร้อยจะถอนตัวเมื่อได้รับคำสั่งเท่านั้น ถ้าหากกองร้อยถูกกดดันจากข้าศึกอย่างหนัก ผู้บังคับกองร้อยจะสั่งให้ทุกหมวดในแนวหน้าที่ถูกข้าศึกกดดันน้อยที่สุดถอนตัว แต่ถ้าหากการกดดันของข้าศึกมีลักษณะเท่าเทียมกันตลอดกว้างด้านหน้า ผู้บังคับกองร้อยอาจจะสั่งให้หมวดในแนวหน้าทั้งหมดถอนตัวในเวลาเดียวกัน ข้อตกลงใจของผู้บังคับกองร้อยที่จะให้ส่วนที่ถูกกดดันมากที่สุด หรือส่วนที่ถูกกดดันน้อยที่สุดถอนตัวก่อนนั้นเป็นสิ่งที่ยากมากอันหนึ่ง เพราะว่าถ้าหากจะถอนส่วนที่ถูกข้าศึกกดดันมากกว่าไปก่อนก็จะทำให้หน่วยทั้งหน่วยจะถูกโอบล้อมและถูกทำลายลงได้ และถ้าหากจะถอนส่วนที่ถูกข้าศึกกดดันน้อยกว่าไปก่อนก็อาจจะทำให้กำลังทั้งมวล หรือกำลังส่วนใหญ่ของส่วนที่ถูกกดดันนั้นต้องถูกทำลายไป ข้อตกลงในเรื่องนี้จึงขึ้นอยู่กับแผนในการที่รักษาความเป็นกลุ่มก้อนของกำลังรบเอาไว้ และแผนที่จะก่อให้เกิดการเกื้อกูลต่อความสำเร็จของภารกิจทั้งมวล

๘) ระดับของการกดดันของข้าศึก จะเป็นสิ่งแสดงได้ก็ด้วยการถอนตัวของหมวดปืนเล็กมายังด้านหลังของส่วนกำบัง โดยหมวดซึ่งมิได้ถูกกดดันอาจถอนตัวพร้อมกันเป็นหน่วย แต่ถ้าหากถูกข้าศึกกดดันก็จะต้องถอนตัวโดยการใช้การยิงและการดำเนินกลยุทธ์ การควบคุมในข้อนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง หมวดอาจจะถอนตัวจากที่มั่นหรือเคลื่อนที่มาข้างหลังจะใช้การเคลื่อนที่ ๓ วิธี วิธีเหล่านี้ใช้เพื่อเป็นแนวทางเท่านั้น และอาจเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์และภูมิประเทศ และไม่ว่าจะเลือกใช้วิธีใดก็ตาม รองผู้บังคับหมวดจะถอนตัวก่อน เพื่อจะได้ไปประสานการปฏิบัติเป็นรายบุคคลและหน่วยในขณะที่ถอนตัว ในขณะนี้ผู้บังคับหมวดจะอยู่ในที่มั่นและถอนตัวพร้อมกับส่วนสุดท้ายของหมวด ส่วนที่ถอนตัวหยุดลงชั่วคราวที่จุดนัดพบเฉพาะเมื่อต้องการที่จะจัดการควบคุมหน่วยขึ้นใหม่เท่านั้น

ก) <u>ถอนกำลังที่อยู่ในแนวหน้าให้บางลง</u> อาวุธอัตโนมัติถอนตัวเป็นหน่วยสุดท้าย(ตามรูปที่ ๕) วิธีการนี้พลปืนเล็กจะถอนตัวก่อน และผู้บังคับหมู่จะถอนพร้อมกับส่วนสุดท้าย สำหรับอาวุธต่อสู้รถถังนั้นขึ้นอยู่กับขีดความสามารถของยานเกราะข้าศึกอาจจะถอนตัวได้ทุกเวลา ในขณะที่กำลังส่วนหนึ่งถอนตัว กำลังส่วนที่เหลืออยู่ภายในที่มั่นจะเพิ่มอัตราการยิงให้สูงขึ้น เพื่อป้องกันมิให้ข้าศึกเข้ามาโจมตีที่มั่นได้ หมู่จะถอนตัวไปยังจุดนัดพบของหมู่หรือถอนตัวไปยังที่มั่นถัดไปทางด้านหลัง วิธีการถอนตัวแบบนี้จะทำให้อำนาจการยิงสูงสุดตลอดที่มั่นของหมวดในระหว่างการถอนตัว

รูปที่ ๕ การถอนตัวให้แนวบางลง

ข) <u>การถอนตัวเป็นหมู่</u> (ตามรูปที่ ๖) การถอนตัวแบบนี้หมู่ปืนเล็กหนึ่งหมู่พร้อมด้วยอาวุธประจำหน่วยที่มาสมทบจะยังคงอยู่ในที่มั่นเพื่อทำหน้าที่เป็นส่วนระวังหลัง ส่วนที่เหลือของหมวดจะถอนตัวไปด้านหลัง ส่วนระวังหลังจะถอนตัวเมื่อกำลังส่วนใหญ่ของหมวดเข้าไปอยู่ในที่มั่นเพื่อคุ้มครองการถอนตัวให้กับตนแล้ว ถ้าหากข้าศึกติดตามการถอนตัวมาอย่างใกล้ชิด หมวดจะต้องสู้รบในขณะเคลื่อนที่มายังด้านหลัง (สู้พลางถอนพลาง) โดยการถอนหมู่ และอาวุธประจำหน่วยสลับกันเป็นหมู่ ๆ (หมู่หนึ่งถอนตัวอีกหมู่หนึ่งให้ความคุ้มครอง) ถ้าหากมีรถถังจะเหลือรถถังเอาไว้กับส่วนระวังหลัง หรือคงอยู่ภายในที่มั่นของตน เพื่อให้การป้องกันการถอนตัวของส่วนระวังหลัง หมู่ที่เหลือไว้เป็นส่วนระวังหลังจะต้องสามารถคุ้มครองเส้นทางที่เข้ามายังที่มั่นของหมวดได้ ด้วยการยิงเพื่อป้องกันข้าศึกเข้าบุกขยี้ หรือโอบปีกกำลังฝ่ายเรา

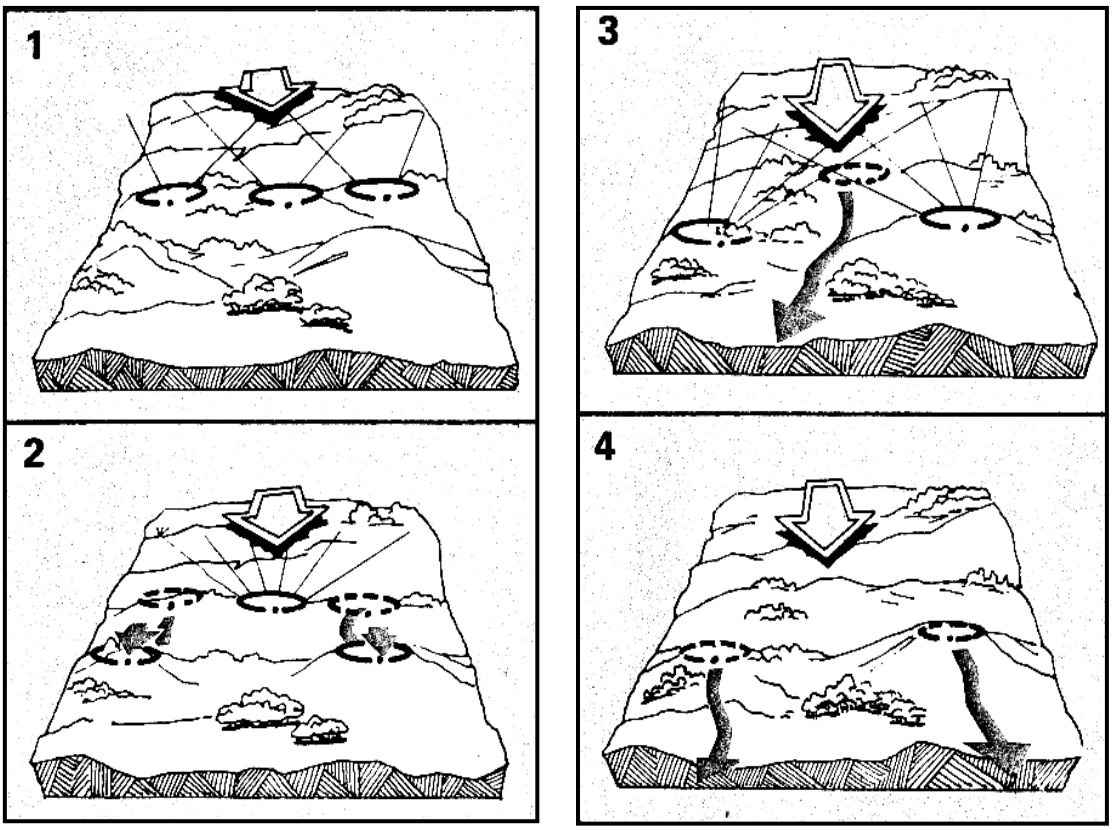

รูปที่ ๖ การถอนตัวเป็นหมู่

ค) <u>การถอนตัวเป็นพวกยิง</u> (ตามรูปที่ ๗) การถอนตัวแบบนี้จะให้พวกยิงหนึ่งในแต่ละหมู่เคลื่อนที่ไปยังที่มั่นข้างหลัง จากที่มั่นนั้น หมู่สามารถสนับสนุนการถอนตัวของพวกยิงที่เหลืออยู่ในที่มั่นเดิมได้ ปืนกลจะถอนตัวโดยวิธีสลับมาข้างหลัง เช่นเดียวกับชุดยิงอาวุธต่อสู้รถถังจะถอนตัวตามสถานการณ์ โดยปกติถ้าหากมีรถถัง รถถังเหล่านี้จะคงอยู่กับพวกยิงหรืออยู่ภายในที่มั่น เพื่อสนับสนุนส่วนใดส่วนหนึ่งของหมวดเมื่อปะทะกับข้าศึก วิธีนี้เป็นวิธีที่พึงประสงค์เมื่อการปะทะกับข้าศึกใกล้จะเกิดขึ้น

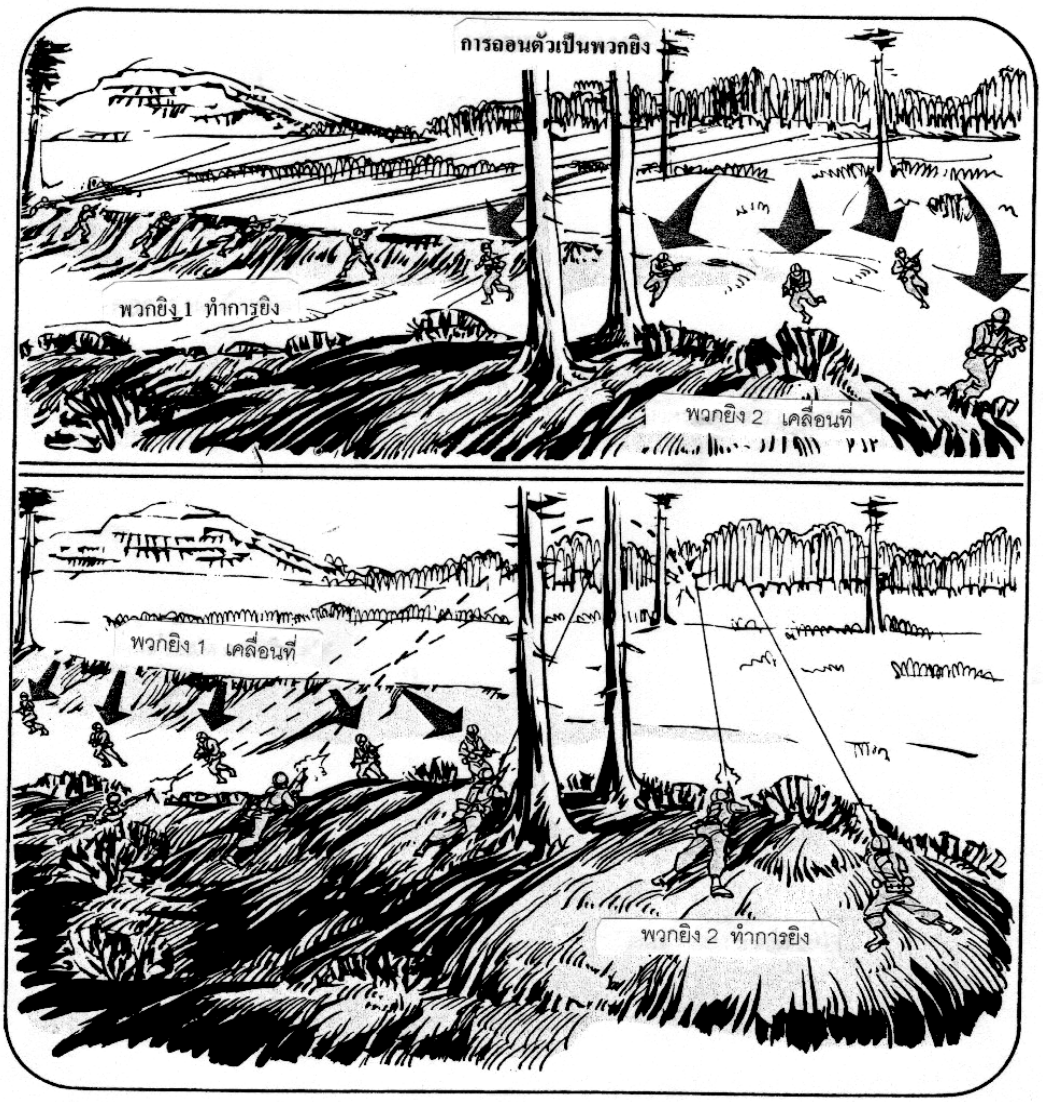

รูปที่ ๗ การถอนตัวเป็นพวกยิง

ง) ในการถอนหน่วยมายังข้างหลัง จะต้องระมัดระวังอย่างมากที่จะไม่ให้หน่วยที่ถอนตัวเคลื่อนที่มายังทิศทางยิงของส่วนกำบัง รถถังจะยิงไปยังข้าศึกในขณะที่กำลังถอนตัว และโดยปกติจะเข้าร่วมกับส่วนกำบัง เมื่อเข้ามายังที่มั่นของส่วนกำบังนั้น เมื่อกองร้อยจะต้องช่วยเหลือการถอนตัวของตนเอง เครื่องยิงลูกระเบิดของกองร้อยจะถอนตัวเป็นขั้น ๆ เพื่อให้สามารถสนับสนุนด้วยการยิงได้อย่างต่อเนื่อง หมวดจะรวมกันในที่รวมพลของหมวด (ถ้าหากใช้ที่รวมพล) แล้วเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วไปยังที่รวมพลของกองร้อย ซึ่งโดยปกติจะอยู่ด้านหลังของส่วนกำบังของกองพัน

๙) ให้หลีกเลี่ยงความชักช้าที่เกิดในที่รวมพลของกองร้อย เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการควบคุมจราจรของกองพัน อาจจะส่งหมวดไปข้างหลังเป็นหมวด ๆ เมื่อแต่ละหมวดเดินทางมาถึงที่รวมพลของกองร้อยแล้ว

๕. <u>กองร้อยและหมวด เมื่อทำหน้าที่ส่วนกำบัง</u>

ก. กองร้อยปืนเล็กที่กำหนดให้เป็นกองหนุนของกองพัน โดยปกติเป็นส่วนกำบังของกองพันในการถอนตัวเมื่อข้าศึกกดดัน กำลังส่วนนี้เพิ่มเติมส่วนสนับสนุนและอาวุธสนับสนุนอื่น ๆ ภารกิจหลักของส่วนกำบังคือคุ้มครองของการถอนตัวของหน่วยในแนวหน้าด้วยการยิง ในบางโอกาสอาจจะมีความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติการรบด้วยวิธีรุกอย่างจำกัด เพื่อช่วยเหลือการถอนตัวของหน่วยในแนวหน้าก็ได้

ข. ผู้บังคับกองพันกำหนดที่ตั้งขั้นต้นของส่วนกำบัง ซึ่งตามปกติจะอยู่ด้านหลังของหน่วยในแนวหน้าในกองพันทหารราบยานเกราะ กองหนุนจะเข้าประจำที่รวมพล ซึ่งอยู่ประมาณกึ่งกลางของเขตปฏิบัติการ และเตรียมการที่จะเคลื่อนที่ไปยังที่มั่นที่กำหนด และเตรียมที่มั่นกำบัง หรือทำการตีโต้ตอบ

ค. ในระหว่างการถอนตัว ผู้บังคับกองร้อยจะต้องทราบสถานการณ์อย่างต่อเนื่อง และร่วมในการเข้าตีที่อาจจะเกิดขึ้น เพื่อช่วยเหลือการถอนตัวของหน่วยในแนวหน้าที่ถูกกดดันอย่างหนัก และจะต้องแจ้งให้หน่วยรองทราบสถานการณ์อยู่เสมอ

ง. หมวดหนุนจะทำหน้าที่เป็นส่วนกำบังของกองร้อย และอยู่ประจำที่มั่นจนกระทั่งหมวดในแนวหน้าได้ถอนตัวมายังด้านหลังแล้ว หมวดนี้อาจจะประจำอยู่ในที่มั่นที่ได้เตรียมการไว้แล้ว หรืออาจจะเคลื่อนที่ไปยังที่มั่นอื่น ๆ เพื่อป้องกันการถอนตัวของหมวดในแนวหน้าก็ได้ และเมื่อหมวดในแนวหน้าได้เคลื่อนที่ไปข้างหลังไกลมากพอแล้ว ผู้บังคับกองร้อยจะสั่งให้ส่วนกำบังถอนตัวไปยังที่รวมพลของกองร้อยซึ่งอยู่ด้านหลังส่วนกำบังของกองพัน

จ. โดยปกติ การถอนตัวของส่วนกำบังของกองพันจะได้รับการคุ้มครองจากส่วนกำบังของกรม แต่ถ้าหากไม่มีส่วนกำบังของกรม หรือกำลังของกรมอยู่ห่างมากจนไม่สามารถที่จะคุ้มครองการถอนตัวของกองพันได้ ผู้บังคับกองพันก็จะให้กองร้อยในแนวหน้าและส่วนกำบังของกองพันเคลื่อนที่จากที่มั่นกำบังระหว่างทางแห่งหนึ่งไปยังที่มั่นกำบังอีกแห่งหนึ่ง จนกระทั่งกองพันไปถึงที่มั่นที่ปลอดภัยไกลออกไปจากพื้นที่ ๆ ข้าศึกมีอิทธิพลอยู่

๖. <u>การถอนตัวทางอากาศ</u> (ส่วนแยก)

ก. <u>กล่าวทั่วไป</u>

๑) การถอนตัวโดยทางอากาศ (ส่วนแยก) เป็นการปฏิบัติโดยการถอนกำลังทั้งหมดของกองร้อยหรือส่วนหนึ่งของกองร้อยออกจากข้าศึก แล้วเคลื่อนที่โดยทางอากาศไปยังที่ตั้งแห่งอื่น การถอนตัวนี้อาจกระทำโดยที่ข้าศึกกดดันหรือโดยที่ข้าศึกไม่ได้กดดันก็ได้ กำลังส่วนแยกนี้โดยปกติจะไม่ถูกข้าศึกกดดันในตอนต้น

๒) กองร้อยทุกเหล่าไม่ว่าจะเป็นเหล่าใดสามารถถอนตัวได้ แต่อย่างไรก็ตามการถอนตัวของกองร้อยยานเกราะจะถอนได้เฉพาะกำลังพลและยุทโธปกรณ์ที่มีน้ำหนักเบาเท่านั้น

๓) การมีกำลังทางอากาศเหนือกว่าข้าศึก เฉพาะบริเวณเป็นสิ่งที่พึงประสงค์เพื่อความสำเร็จในการถอนตัวแบบนี้ กำลังส่วนน้อยที่มีอยู่ใกล้กับแนวปะทะอาจถอนตัวโดยไม่ต้องมีกำลังทางอากาศเหนือกว่าข้าศึก ทั้งนี้ โดยการใช้ข้อได้เปรียบจากความมืดหรือสภาพทัศนวิสัยจำกัดอื่น ๆ

๔) กองร้อยที่ถอนตัวทางอากาศเคลื่อนที่ไปยังที่รวมพล ซึ่งอยู่ข้างหลังแนวฝ่ายเดียวกันหรือตรงไปยังพื้นที่การรบแห่งใหม่เลยก็ได้

ข. <u>แนวการถอนตัว</u>

๑) ผู้บังคับกองร้อยวางแผนถอนตัวทางอากาศ โดยมีรายละเอียดมากที่สุดเท่าที่เวลาอำนวยให้ แผนส่วนใหญ่จะขึ้นอยู่กับระเบียบปฏิบัติประจำของหน่วย ทั้งเพื่อลดรายละเอียดในคำสั่งลง

๒) ไม่ว่าจะถอนตัวที่ใดสิ่งที่ต้องเกี่ยวข้องคือ ระดับของการเสี่ยงและการถอนตัวทางอากาศเป็นสิ่งที่มีความจำเป็น แผนการถอนตัวทางอากาศเป็นสิ่งที่จะต้องทำให้สอดคล้องกับแผนการยุทธ์

ค. <u>การปฏิบัติการถอนตัว</u>

๑) ส่วนระวังป้องกันจะจัดการคุ้มครองให้กับส่วนใหญ่ ในขณะที่กำลังส่วนนี้รวมกันอยู่เพื่อเคลื่อนที่ไปยังพื้นที่รับกลับ และในขณะที่แยกหน่วยกันออกมา ส่วนระวังป้องกันนี้อาจจะประกอบด้วยกำลังหนึ่งหมู่จากแต่ละหมวดปืนเล็กหรือกำลังทั้งหมดของหมวด สิ่งที่ต้องการมากก็คือความเป็นปึกแผ่นของหน่วย ซึ่งจะทำให้การควบคุมและการโต้ตอบต่อการเข้าตีมีประสิทธิภาพ ทั้งในระหว่างการถอนตัวหรือการปฏิบัติการจู่โจมในพื้นที่อื่น ส่วนระวังป้องกันนี้จะปฏิบัติหน้าที่ระวังป้องกันในที่มั่นตั้งรับ และพื้นที่รับกลับตามที่ผู้บังคับกองร้อยกำหนด

๒) การยิงสนับสนุน การสนับสนุนทางอากาศอย่างใกล้ชิด การใช้ทุ่นระเบิด และสิ่งกีดขวางจะต้องนำมาใช้เพื่อป้องกันข้าศึกไม่ให้ไล่ติดตามส่วนที่ถอนตัว

๓) ในระหว่างการถอนตัวภายใต้การกดดันจากข้าศึก จะต้องเน้นในเรื่องการรักษาความลับและการปฏิบัติที่แสร้งทำให้เหมือนการปฏิบัติจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

๔) เมื่อไปถึงพื้นที่ หน่วยจะต้องเตรียมการให้เสร็จสมบูรณ์สำหรับการบรรทุกและแบ่งพวกการบรรทุกไว้ การบรรทุกทางยุทธวิธีนั้น ความเร็วและขีดความสามารถในการใช้เครื่องบินให้เกิดประโยชน์สูงสุดเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

๕) เมื่อส่วนใหญ่ของกองร้อยถอนตัวเสร็จแล้ว ส่วนกำบังจะเริ่มการถอนตัว

บทที่ ๖
การรบหน่วงเวลา
(Delaying Action)

๑. กล่าวทั่วไป (General)

ก. การรบหน่วงเวลาเป็นการปฏิบัติเมื่อหน่วยตกอยู่ภายใต้การกดดันของข้าศึก โดยยอมเสียพื้นที่เพื่อแลกกับเวลา ในขณะเดียวกันกระทำการรบหน่วงเวลาให้นานที่สุดและก่อให้เกิดการสูญเสียแก่ข้าศึกให้มากที่สุดอีกด้วย โดยไม่ทำการรบในขั้นแตกหัก การปฏิบัติอาจมุ่งหมายที่จะบังคับข้าศึกให้รวมกำลังเป็นเป้าหมายของอาวุธนิวเคลียร์ ถึงแม้ว่าหลักการของการปฏิบัติการรบหน่วงเวลาได้เน้นเพื่อให้ได้เวลา โดยไม่ทำการรบในขั้นแตกหัก แต่กองร้อยอาจถูกบังคับให้ยอมรับการรบประชิด เนื่องจากสถานการณ์ทางยุทธวิธีเฉพาะแห่งก็ได้ เช่น เมื่อมีความต้องการพื้นที่และเวลาที่มีอยู่จำกัด และ/หรือเพื่อที่จะคลี่คลายสถานการณ์ให้ดีขึ้น

ข. กำลังที่ปฏิบัติการรบหน่วงเวลาประกอบด้วย ส่วนระวังป้องกัน ส่วนรบหน่วงเวลาหน้า และกองหนุน กองร้อยปืนเล็กทำหน้าที่เป็นกำลังทุกส่วนหรือทำแต่เพียงบางส่วนก็ได้ เมื่อหน่วยได้รับมอบกว้างด้านหน้ามาก กองหนุนของกองพันอาจปฏิบัติหน้าที่เป็นส่วนระวังป้องกันด้วยก็ได้

ค. ภารกิจที่มอบให้กับกำลังรบหน่วงเวลาก็คือ การตรึงข้าศึกไว้ข้างหน้าแนวที่กำหนดไว้ จนกระทั่งถึงเวลาที่กำหนดซึ่งหน่วยเหนือจะได้แจ้งการปฏิบัติให้ทราบ กำลังรบหน่วงเวลาจะปฏิบัติการจากที่มั่นรบหน่วงเวลา ณ ที่มั่นตามลำดับขั้น หรือการรบหน่วงเวลา ณ ที่มั่นสลับขั้นก็ได้ และโดยธรรมดากำลังรบหน่วงเวลาจะเข้าที่มั่นใกล้กับสันเนินทางภูมิศาสตร์ของภูเขาหรือสันเขา

ง. ในระหว่างปฏิบัติการรบหน่วงเวลา กำลังรบหน่วงเวลาจะดำรงการเกาะข้าศึกเอาไว้ แสวงหาประโยชน์จากสิ่งกีดขวางและใช้การยิงระยะไกลให้มากที่สุด ทหารราบยานเกราะสามารถปฏิบัติการรบหน่วงเวลาได้อย่างต่อเนื่อง อย่างได้ผลดีกว่าทหารราบเดินเท้า ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะภูมิประเทศ รวมทั้งชนิดและขนาดของหน่วยข้าศึกด้วย

๒. การวางแผนการรบหน่วงเวลา (Planning for Delaying Action)

ก. แผนการรบหน่วงเวลาจะต้องเป็นแผนแบบรวมการอย่างมากที่สุด แต่ในการปฏิบัติจะต้องแยกการปฏิบัติลงไปจนถึงหน่วยต่ำสุด โดยการกำหนดภารกิจเฉพาะให้ การเคลื่อนย้ายกำลังรบหน่วงเวลาจะต้องมีการประสานการปฏิบัติ เพื่อการรักษาความปลอดภัยและความเป็นกลุ่มก้อนของหน่วยไว้ มีอยู่เสมอที่ผู้บังคับกองร้อยจะอนุมัติให้หน่วยปฏิบัติการรบด้วยวิธีรุกต่อกำลังข้าศึก ซึ่งการปฏิบัตินั้นจะไม่กระทบกระเทือนความสำเร็จภารกิจทั้งมวลของหน่วย

ข. โดยปกติคำสั่งของกองพันจะกำหนดที่มั่นรบหน่วงเวลาขั้นต้นให้แก่หน่วย (ถ้าหากกองร้อยมิได้ปะทะกับข้าศึก) พื้นที่ซึ่งหน่วยจะทำการรบหน่วงเวลา ระยะเวลาที่กองร้อยจะทำการรบหน่วงเวลาในที่มั่นข้างหน้าหรือที่มั่นที่กำหนด เวลาถอนตัว ขั้นการปฏิบัติ และที่มั่นรบหน่วงเวลาตามลำดับขั้นหรือสลับ

ค. หลังจากที่ได้รับคำสั่งของกองพัน และถ้ามีเวลาผู้บังคับกองร้อยจะศึกษาภูมิประเทศพื้นที่ปฏิบัติการอย่างละเอียด ที่มั่นรบหน่วงเวลาแต่ละแห่งจะต้องมีลักษณะดังนี้.-

๑) มีการตรวจการณ์และพื้นการยิงดี

๒) มีเส้นทางถอนตัวที่มีการซ่อนพราง

๓) มีสิ่งกีดขวางทางด้านหน้าและทางปีก

๔) มีการซ่อนพรางในที่มั่นรบหน่วงเวลามากที่สุด

๕) มีห้วงภูมิประเทศทางกว้างอยู่ข้างหน้าที่มั่น

ง. ผู้บังคับกองร้อยจัดกำลังดำเนินกลยุทธ์ การยิงสนับสนุน และแผนฉากขัดขวางเช่นเดียวกับการตั้งรับนอกจากนี้แล้ว ผบ.ร้อย จะต้องวางแผนการถอนตัวเมื่อข้าศึกกดดันด้วย

จ. ผู้บังคับกองร้อยจะกำหนดที่มั่น และพื้นที่รับผิดชอบให้กับหมวด ส่วนระวังป้องกันเฉพาะบริเวณเขตปฏิบัติการของหมวด แบบของการรบหน่วงเวลาที่จะใช้ ที่รวมพลของกองร้อย และที่รวมพลของหมวด เส้นทางและลำดับความเร่งด่วนในการถอนตัว ขั้นการถอนตัวและการสมทบอาวุธสนับสนุน

ฉ. โดยยึดถือคำสั่งของกองร้อย และการรักษาภูมิประเทศของตน ผู้บังคับหมวดจะกำหนดที่มั่น และพื้นที่รับผิดชอบให้กับหมู่และกำหนดเส้นทางถอนตัว จุดนัดพบและเวลาสมทบของอาวุธสนับสนุน ผู้บังคับหน่วยทุกคนจะต้องเตรียมแผนการยิงอย่างประณีต รวมทั้งการยิงของอาวุธเล็งจำลอง ทั้งจะต้องมั่นใจว่ามีอำนาจการยิงอย่างเพียงพอไปยังแนวทางเคลื่อนที่ของข้าศึกทุกแนวทางที่จะเข้ามายังที่มั่น จะต้องเลือกที่มั่นสำรองและที่มั่นเพิ่มเติมให้กับหมู่ และอาวุธประจำหน่วยและอาวุธสนับสนุนเพื่อให้มั่นใจว่ามีความอ่อนตัว และสามารถที่จะรวมอำนาจการยิงไปยังข้าศึกได้ในระยะไกล จะต้องวางแผนการถอนตัวโดยใช้พลุสัญญาณเอาไว้เมื่อการติดต่อทางสายหรือวิทยุไม่สามารถติดต่อกันได้

๓. <u>วิธีการปฏิบัติการรบหน่วงเวลา</u> (Conduct) วิธีการปฏิบัติในการรบหน่วงเวลามี ๓ วิธี คือ การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นขั้นเดียว การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นตามลำดับขั้น และการรบหน่วงเวลาจากที่มั่นสลับขั้น ซึ่งแต่ละวิธีการปฏิบัติการรบหน่วงเวลานี้สามารถที่จะนำมาดัดแปลงเพื่อให้เข้ากับสถานการณ์ได้ กำลังรบหน่วงเวลาสามารถที่จะเลือกการปฏิบัติวิธีการใดวิธีการหนึ่ง หรือสามารถที่จะนำการปฏิบัติทั้งสามวิธีมาผสมผสานกันก็ได้ กองร้อยปืนเล็กอาจจะวางกำลังอยู่ในที่มั่นตามลำดับขั้นของหมวดตามแนวทางการเคลื่อนที่ที่เป็นอันตรายในขณะที่กำลังส่วนที่เหลือของกองพันทำการรบหน่วงเวลาโดยใช้ที่มั่นสลับขั้นก็ได้

ก. <u>การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นขั้นเดียว</u> (ตามรูปที่ ๑) ปฏิบัติโดยการยึดที่มั่นแห่งเดียวสำหรับการหน่วงเวลา มักใช้เมื่อบริเวณพื้นที่ที่จะทำการหน่วงเวลานั้นจำกัด เวลาที่จะรั้งหน่วงข้าศึกมีน้อย สภาพภูมิประเทศไม่เกื้อกูลให้มีที่มั่นรั้งหน่วงที่ดีเกินกว่าหนึ่งแห่ง

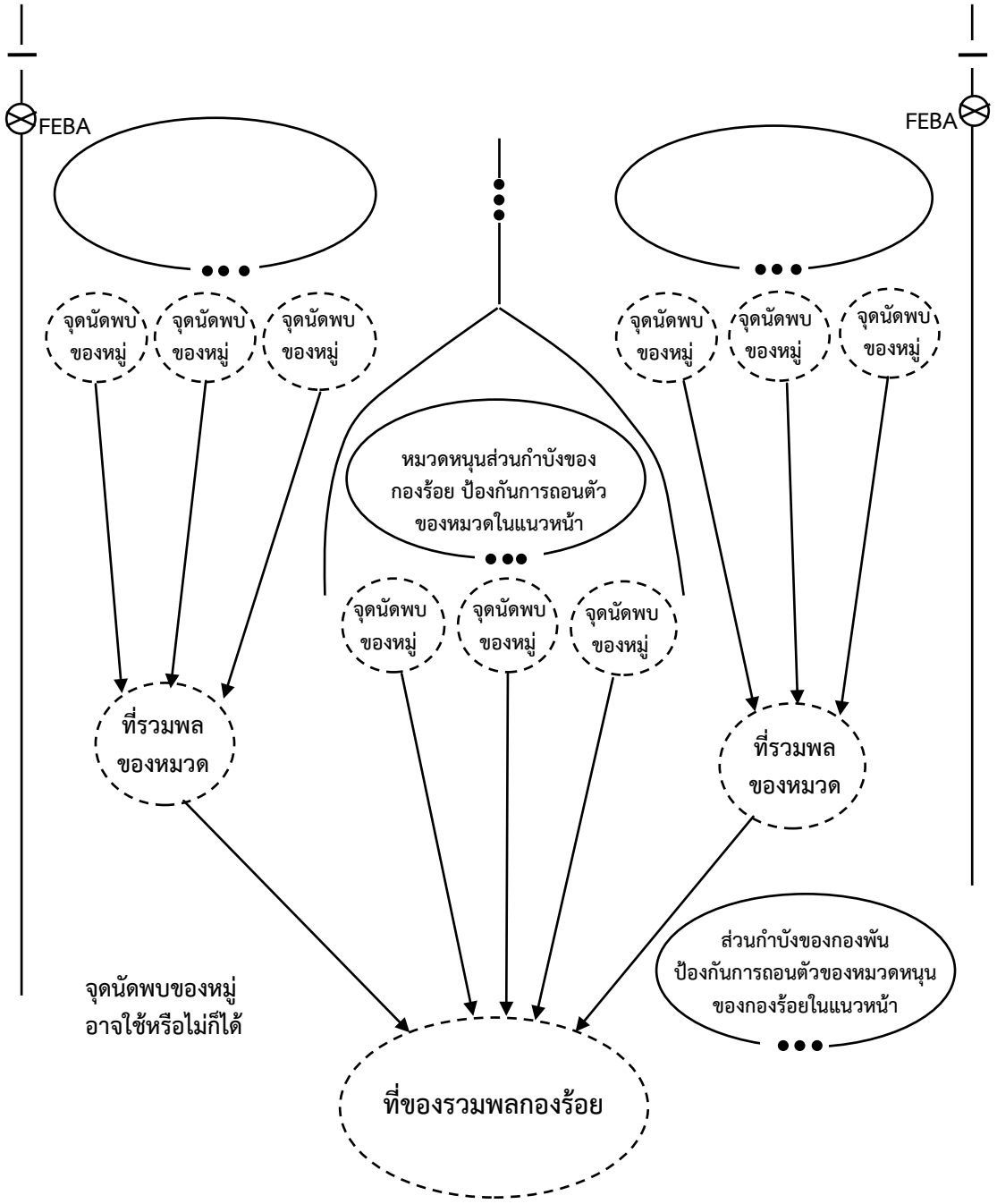

รูปที่ ๑ การรบหน่วงเวลาในที่มั่นขั้นเดียว

ข. <u>การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นตามลำดับขั้น</u> (ตามรูปที่ ๒) การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นตามลำดับขั้นจะรวมถึงการทำการรบไปข้างหลังจากที่มั่นแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง เพื่อตรึงแต่ละที่มั่นนานเท่าที่จะทำได้ หรือตามระยะเวลาที่กำหนด ในการปฏิบัติการรบหน่วงเวลาประเภทนี้หมวดปืนเล็กทั้งหมดจะถูกนำเข้าทำการรบในแต่ละที่มั่นรบหน่วงเวลาของกองร้อย หรือในเขตปฏิบัติการตามแนวขั้นเดียวกันก็ได้

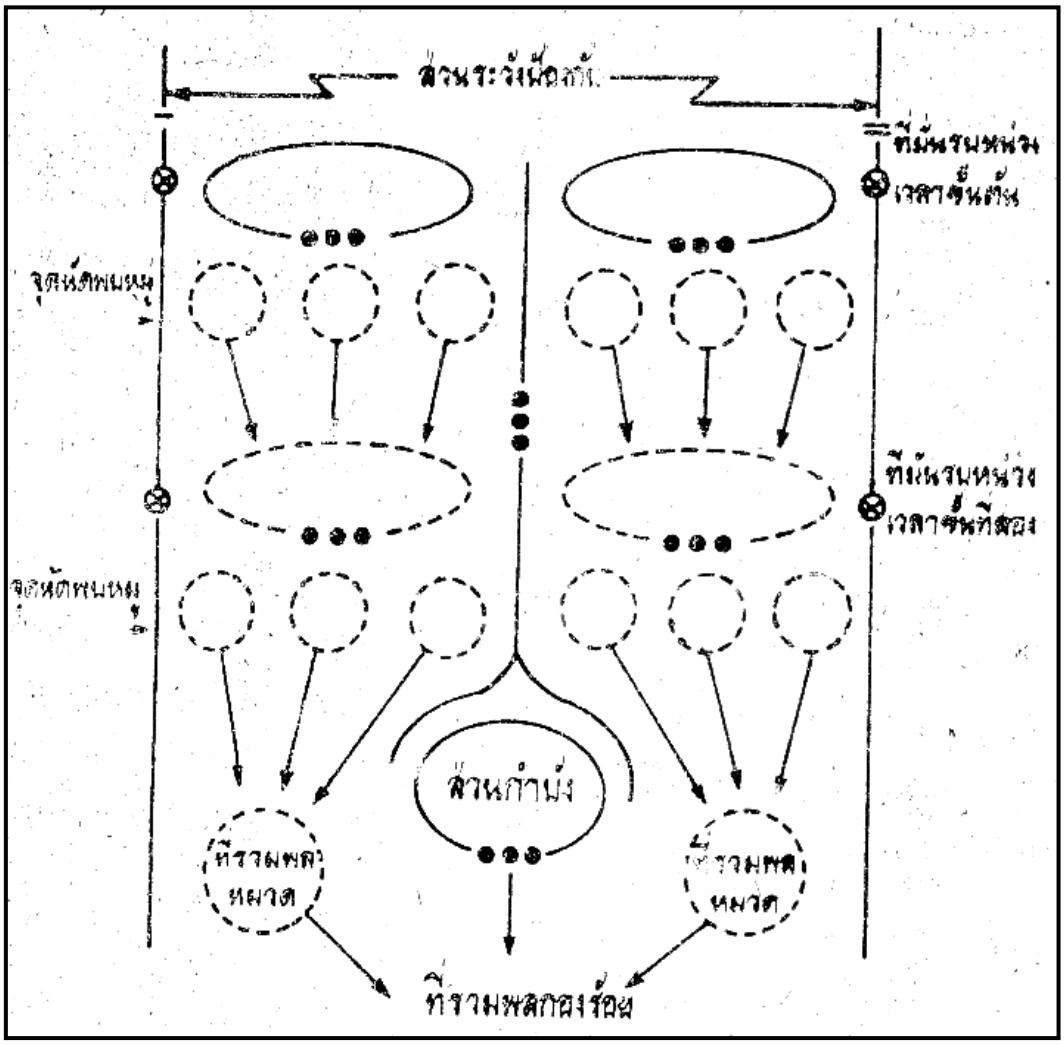

รูปที่ ๒ การรบหน่วงเวลาในที่มั่นตามลำดับขั้น

๑) การรบหน่วงเวลาจากที่มั่นตามลำดับขั้นจะนำมาใช้เมื่อเขตปฏิบัติการมีความกว้างมากซึ่งกำลังที่มีอยู่ไม่สามารถเข้ายึดครองแนวที่มั่นมากกว่าหนึ่งแนวได้ ความเสียเปรียบของการรบหน่วงเวลาแบบนี้ คือ การไม่มีความลึก มีเวลาน้อยเพื่อการจัดเตรียมที่มั่นตามลำดับขั้น (น้อยกว่าการรบหน่วงเวลาจากที่มั่นสลับขั้น) และความเป็นไปได้ของช่องว่างระหว่างหน่วย เมื่อได้รับคำสั่งให้ทำการเคลื่อนย้าย กองร้อยจะผละออกจากการรบทำการเคลื่อนย้าย และเข้ายึดที่มั่นที่กำหนดไว้ต่อไป

๒) กำลังส่วนหนึ่งของหน่วยจะย้ายที่ตั้งตรงไปยังเขตหลัง เมื่อได้รับคำสั่งให้ทำการรบหน่วงเวลา และเข้ายึดครองที่มั่นที่กำหนดไว้ต่อไป กำลังส่วนที่เหลือจะดำรงการปะทะกับฝ่ายข้าศึกระหว่างที่มั่นรบหน่วงเวลาขั้นที่ ๑ และ ขั้นที่ ๒ เมื่อส่วนต่างๆ เหล่านี้ได้เคลื่อนที่ผ่านพ้นที่มั่นขั้นที่ ๒ ไปแล้ว กำลังที่อยู่ในที่มั่นนั้นๆ จะเข้าปะทะกับฝ่ายข้าศึกในระยะหวังผลสูงสุด เมื่อกองร้อยไม่สามารถที่จะยึดรักษาที่มั่นโดยไม่เข้าปะทะขั้นแตกหักได้อีกต่อไปแล้ว กองร้อยจะทำการเคลื่อนย้ายไปยังที่มั่นขั้นต่อไปตามคำสั่งของกองพัน

๓) ถ้ามีความต้องการที่จะนำการรบหน่วงเวลาที่มีความเสี่ยงระดับสูงมาใช้ หรือจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติแล้ว กองร้อยจะรักษาภูมิประเทศไว้จนกระทั่งเผชิญกับเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้เพื่อทำการพิสูจน์ทราบระดับความเสี่ยงสูง หลังจากนั้นกองร้อยจะทำการรบหน่วงเวลา

ค. <u>การปฏิบัติการรบหน่วงเวลา ณ ที่มั่นสลับขั้น</u> (ตามรูปที่ ๓)

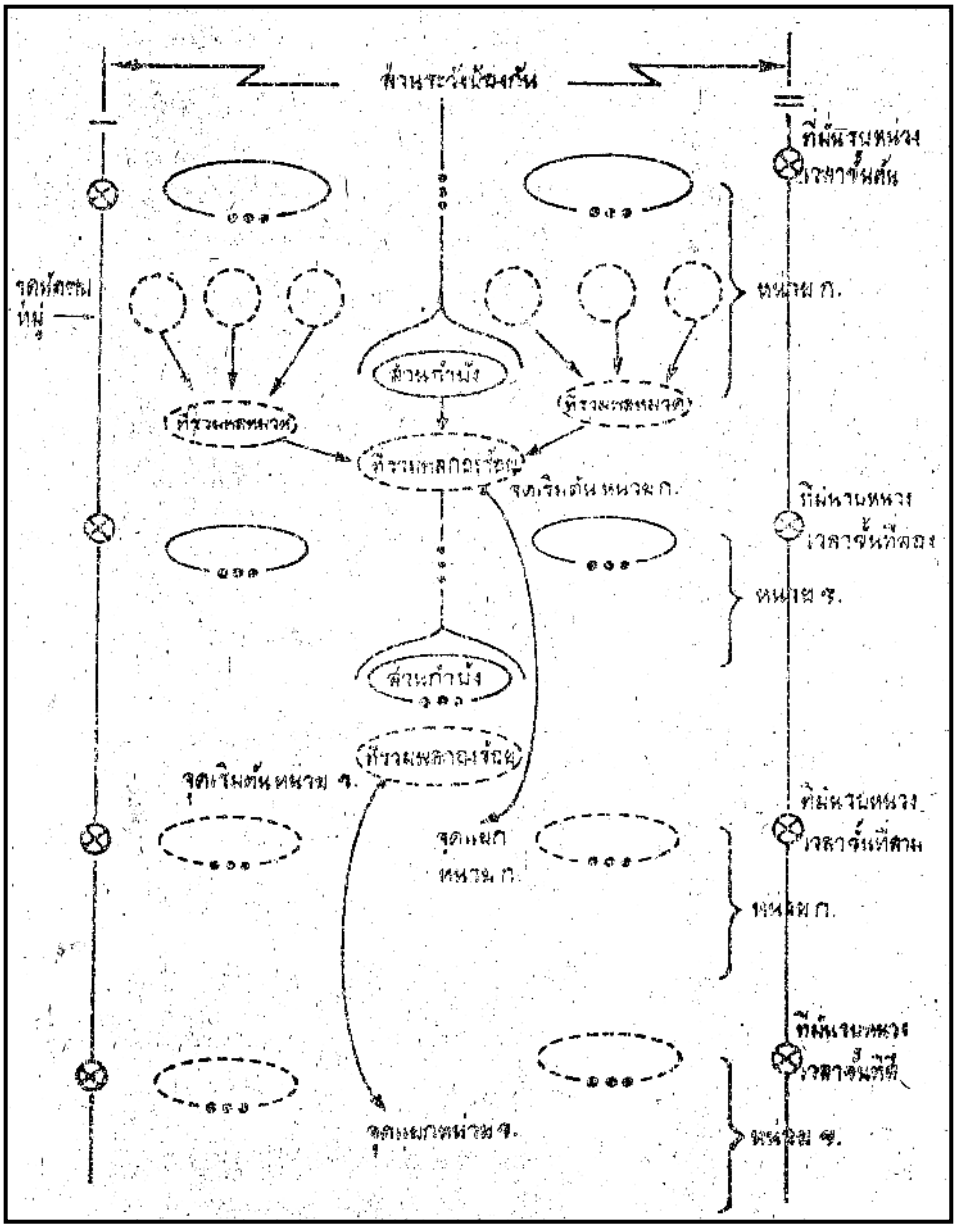

รูปที่ ๓ การรบหน่วงเวลา ณ ที่มั่นสลับขั้น

๑) การรบหน่วงเวลาในที่มั่นสลับขั้นจะต้องมีกำลังสองส่วน กำลังส่วนแรกจะเข้ายึดที่มั่นรบหน่วงเวลาขั้นต้นและทำการรบกับข้าศึก ในขณะที่กำลังส่วนที่สองจะเข้ายึดและปรับปรุงที่มั่นรบหน่วงเวลาขั้นที่สองเอาไว้ เทคนิคนี้จะนำมาใช้เมื่อกองพันปฏิบัติการ เมื่อได้รับมอบกว้างด้านหน้าแคบ และกองร้อยอาวุธเบาโดยปกติจะทำการรบหน่วงเวลาในที่มั่นสลับขั้นเฉพาะเมื่อปฏิบัติการเป็นส่วนหนึ่งของกำลังส่วนใหญ่เท่านั้น

๒) เมื่อกองร้อยวางกำลัง ณ ที่มั่นรบหน่วงเวลาขั้นต้น จะใช้เทคนิคตามที่กล่าวไว้ในการรบหน่วงเวลาอย่างต่อเนื่อง เมื่อกองร้อยถอนตัวมาถึงที่มั่นขั้นที่สองจะถอนตัวผ่านหน่วย ซึ่งยึดมั่นนี้อยู่เพื่อเข้าไปยังที่มั่นขั้นที่สามเลย แล้วเริ่มการจัดเตรียมที่มั่นและเข้ายึดที่มั่นนั้น

๓) ถ้าหากกองร้อยวางกำลังในที่มั่นขั้นที่สอง กองร้อยจะคุ้มครองการถอนตัวให้กับกำลังส่วนแรกและเข้ารับผิดชอบการรบหน่วงเวลากับข้าศึกภายหลังที่กำลังส่วนแรกได้ถอนตัวผ่านที่มั่นของตนไปแล้ว การดำเนินการรบหน่วงเวลาจะปฏิบัติซ้ำกันเช่นนี้ โดยแต่ละหน่วยสลับกันเข้าปะทะข้าศึก และรับผิดชอบการรบหน่วงเวลาให้สำเร็จตามที่หน่วยพึงประสงค์ เมื่อไม่มีการปะทะเกิดขึ้น และหน่วยจะรับผิดชอบในการปรับปรุงและยึดที่มั่นเอาไว้และสนับสนุนด้วยการยิงให้กับหน่วยที่ปะทะกับข้าศึกในขณะที่ถอนตัว

๔) ผู้บังคับกองร้อย อาจจะใช้หรืออาจจะไม่ใช้กำลังหนึ่งหมวดปืนเล็กให้ทำหน้าที่เป็นกองหนุนก็ได้ เพราะตามธรรมดากองหนุนจะไม่เหลือไว้ในการปฏิบัติการรบหน่วงเวลาแบบนี้ จึงมักจะให้กำลังส่วนที่มิได้รบติดพันของกองพันทั้งหมดเข้ายึดที่มั่นสลับขั้น แต่อาจจะนำกำลังนี้มาใช้เป็นกองหนุนได้เมื่อมีความต้องการ

๕) การรบหน่วงเวลา ณ ที่มั่นสลับขั้น มีข้อดีที่ทำให้มีเวลามากในการปรับปรุงที่มั่นรบหน่วงเวลา การปรนนิบัติบำรุงยุทโธปกรณ์ การพักผ่อนและการผลัดเปลี่ยนกำลังรบ แต่อย่างไรก็ตามการปฏิบัติแบบนี้ทำให้หน่วยมีความล่อแหลมต่อการโจมตีของอาวุธนิวเคลียร์ เนื่องจากหน่วยจะต้องรวมกำลังเป็นกลุ่มก้อน และในขณะเคลื่อนที่ผ่านอีกหน่วยหนึ่ง ซึ่งกำลังยึดที่มั่นอยู่

บทที่ ๗
การถอย
(Retirement)

๑. กล่าวทั่วไป (General)

ก. การถอยเป็นการปฏิบัติการรบด้วยวิธีร่นถอยชนิดหนึ่ง ซึ่งกำลังรบมิได้ถูกกดดันจากข้าศึก ปฏิบัติการถอนตัวตามแผนอย่างเป็นระเบียบ การถอนตัวจากการรบจะกลายเป็นการถอยภายหลังที่กำลังส่วนใหญ่ได้ผละออกจากข้าศึกและหน่วยได้จัดรูปขบวนเดินทางเสร็จสิ้นแล้ว

ข. ตามธรรมดากองร้อยปืนเล็ก จะปฏิบัติการถอยเป็นส่วนหนึ่งของกำลังส่วนใหญ่ โดยหน่วยจะได้รับคำสั่งเฉพาะเกี่ยวกับภารกิจ เวลา แบบการเคลื่อนย้าย เส้นทาง และที่หมายการเดิน กองร้อยปืนเล็กอาจจะจัดเป็นส่วนหนึ่งของส่วนระวังป้องกัน หรือเป็นกองระวังหลังกองกระหนาบ หรือส่วนล่วงหน้า หรืออาจจะเคลื่อนย้ายเป็นส่วนหนึ่งของกำลังส่วนใหญ่เลยก็ได้

๒. การปฏิบัติ (Conduct)

ก. รูปขบวนของกองร้อยปืนเล็กในการถอย จัดรูปขบวนให้สอดคล้องกับภารกิจ ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายกับการเคลื่อนที่เข้าปะทะ จะต้องมีกองระวังหลังที่มีความเข้มแข็ง เพื่อให้สามารถใช้ได้เมื่อการปะทะเกิดขึ้นเช่น ในกรณีที่มีการถอนตัวจากการรบจะต้องกระทำก่อนการถอยเป็นต้น

ข. เฮลิคอปเตอร์ หรือเครื่องบิน อาจจะนำมาใช้เพื่อช่วยเหลือการปฏิบัติการถอยโดยเฉพาะ เมื่อการปฏิบัติในพื้นที่ทุรกันดาร

สารบัญ

หน้า

บทที่ ๑	กล่าวนำการรบด้วยวิธีรับ	๑
บทที่ ๒	การดำเนินการตั้งรับของหมู่	๑๒
บทที่ ๓	การดำเนินการตั้งรับของหมวด	๒๓
บทที่ ๔	การรบร่นถอย	๓๔
บทที่ ๕	การถอนตัวจากการรบ	๓๘
บทที่ ๖	การรบหน่วงเวลา	๕๑
บทที่ ๗	การถอย	๕๗

วิชา การรบด้วยวิธีรับและร่นถอย ๒

หลักสูตรนักเรียนจ่า พรรคนาวิกโยธิน ชั้นปีที่ ๒

โรงเรียนทหารนาวิกโยธิน
ศูนย์การฝึก หน่วยบัญชาการนาวิกโยธิน
ค่ายกรมหลวงชุมพร สัตหีบ ชลบุรี

กันยายน พ.ศ.๒๕๕๘